

KJELL OLA DAHL

al patrulea...

*Mix polițist norvegian: o crimă, o femeie fatală, black metal și gangsteri
«Fanii genului polițist vor devora acest roman.» Kirkus Review*

Gazeta
JURNALUL

TREI

3
FICTION
CONNECTION

Kjell Ola Dahl

Al patrulea...

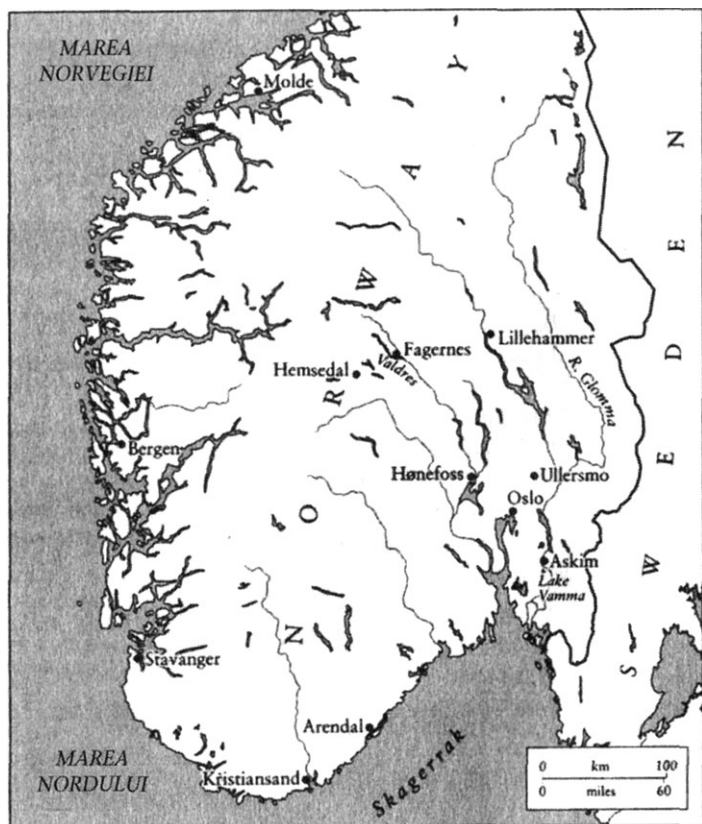
Traducere de Maria Melania Goja

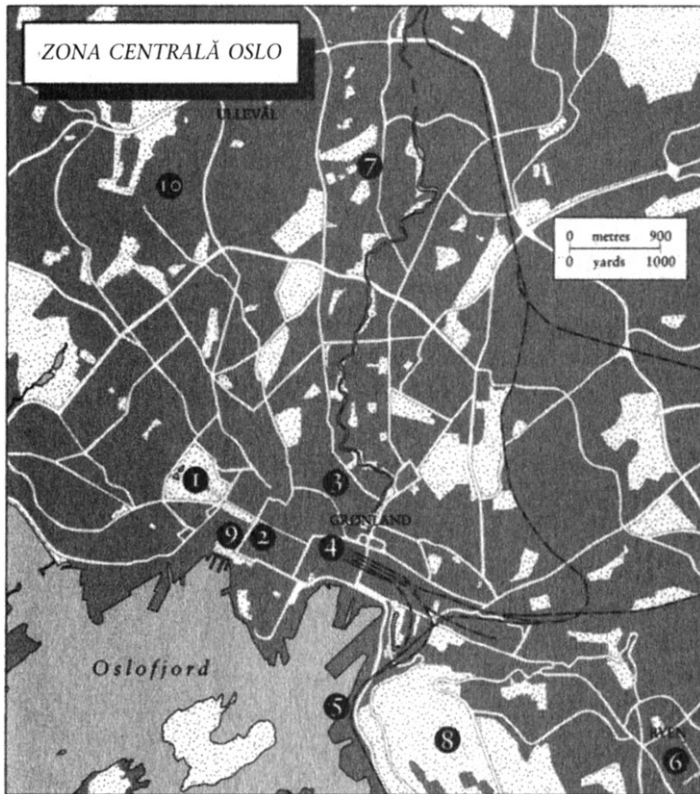
*„Se va găsi timp să ucizi și să zămislești
Timp pentru toate lucrările și zilele mâinilor care
Ridică și lasă să cadă
În farfuria ta o întrebare;
Timp pentru mine și timp pentru tine
Și pentru o sută de nehotărâți încă,
Pentru o sută de viziuni și reviziune adâncă,
Înainte de ceașca de ceai care vine,

Prin sală trec femeile întruna, o,
Vorbind de Michelangelo.”*

T.S. Eliot
(din *Cântecul de dragoste* al lui J. Alfred Prufrock)¹

¹ Traducere de Aurel Covaci, din *T.S. Eliot, Poeme*, Ed. Albatros, București, 1970.

1. Palatul și Grădinile Regale
2. Stortinget (Parlament)
3. Magazinul lui Badir în Torggata
4. Gara Centrală Oslo
5. Lohavna (unde e găsit primul cadavru)
6. Havreveien (adresa personală a lui Frank Frølich)
7. Bergensgata (adresa personală a lui Gunnarstranda)
8. Ekeberg Ridge
9. Primăria
10. Universitatea Blinden

Partea întâi **PAS DE DEUX**

1

Cei doi bărbați se opriseră în fața porții. Era timpul să vadă ce-i cu ei. Frank Frølich sări peste ultimele două trepte, trecu de poartă pe lângă cei doi bărbați și ieși în stradă. Nu avură nicio reacție. Se gândi: *Trebuiau să fi reacționat. De ce n-au făcut-o?* Își îndesă mâinile adânc în buzunarele de la jachetă și continuă să meargă cu privirea îndreptată în jos. În vitrina pescăriei, un bărbat azvârlea gheață cu lopata într-o cutie de polistiren. Aruncă repede o privire peste umăr. Niciunul dintre bărbați nu părea să observe. Încă se mai jucau cu mărgelile rozariilor. Unul dintre ei spuse ceva și amândoi izbucniră în râs.

Un suport ruginit de biciclete scârțâi. O femeie își împingea bicicleta în el. Trecu pe lângă cutiile cu legume expuse. Deschise ușa de la magazinul lui Badir. Clopoțelul de deasupra ușii scoase un clinchet. Ușa se închise în urma ei.

Frank Frølich se simți de parcă o jivină începu să-i roadă stomacul pe dinăuntru: un client în magazin? Of, asta nu trebuia nicidecum să se întâmple.

Dintr-un salt, fu în stradă. O mașină frână brusc. Mașina din spatele acesteia claxona și aproape se ciocni de cealaltă. Frank Frølich fugi pe trotuar. Trecu pe lângă bicicletă, pe lângă cutiile cu ciuperci, struguri, salată și ardei – intră în magazinul care avea un iz de pivniță plină cu mere stricate combinat cu un miros greșos-dulceag de ulei.

Femeia era singură în magazin. Avea un coș de cumpărături atârnat de braț și se plimba încet printre două rafturi cu mâncare.

Nu se mai vedea nimeni. Nu stătea nimeni lângă casa de marcat. Draperia de la trecerea din spatele casei de marcat se mișca ușor.

Femeia era mică de statură. Avea părul negru prins la spate. Era îmbrăcată în blugi și o jachetă scurtă. Avea un rucsăcel atârnat pe umăr. Purta mănuși negre și ținea o conservă în

mână. Citea eticheta.

Frank Frølich era la doi metri de ea când se întâmplă. Se uită în stânga. Prin vitrina magazinului văzu mașina poliției pe partea cealaltă a străzii. Începuseră. Brusc se aruncă asupra ei și se prăvăliră împreună la pământ. O fracțiune de secundă mai târziu se auzi un scârțâit de frâne. Bărbatul care sări peste tejghea era unul dintre cei doi cu mărgelile de rozariu. Acum ținea o armă în mâini. Fu tras un foc. Se auzi un sunet de sticlă spartă. Standul pe care erau expuse țigări și tutun se răsturnă. Mai fu tras încă un foc. Și apoi haos. Sirene. Voci care răcneau. Bocanci clămpănind. Zgomot de ușă și geam sparte, cioburi împrăștiindu-se într-un șuvoi nesfârșit. Femeia stătea întinsă, nemișcată în spatele lui. Peste ei căzu o ploaie de pachete de țigări. Avea, probabil, în jur de treizeci de ani și mirosea a parfum. Ochii ei albaștri licăreau ca safirele. Într-un târziu, Frank Frølich reuși să-și smulgă privirea de la ei. Apoi îi descoperi mâinile. Fascinat, rămase locului, privindu-le muncind frenetic. Degete lungi, îmbrăcate în piele, mâini mici îndesând cu gesturi mașinale pachetele de țigări în rucsacul care se desfăcuse în cădere. Apoi deveni conștient de liniștea din jur. Venea curent prin ușă și prin geam.

— Frølich?

Vocea se auzea dintr-un megafon.

— Aici!

— Femeia e bine?

— Da.

— Ești polițist, șopti femeia. Își drese vocea ca să vorbească.

Frølich aprobă și în cele din urmă îi dădu drumul.

— Atunci n-ar fi o idee prea bună să șterpelesc ceva de pe aici, nu?

Clătină din cap și mai fascinat de cât de pricepute erau mâinile ei mici scoțând țigările din rucsac. Se ridică în genunchi.

Rămaseră acolo, uitându-se unul la altul. Era atrăgătoare, într-un fel cumva vulnerabil; gura ei avea ceva deosebit.

— Iartă-mă, murmură el. Nu trebuia să se întâmple asta. Ar fi trebuit să te oprească cineva. Cu mult înainte să intri în magazin.

Femeia continuă să se uite fix la el.

— A fost o eroare pe undeva.

Ea încuviință din cap.

— Te simți bine?

Dădu iar din cap și-și puse mâinile în șold. Pentru că încă nu se uitase în jur, avu parte de o imagine de ansamblu a situației. Auzi sunetul rece al cătușelor prinse în jurul încheieturilor și înjurăturile unuia dintre bărbații arestați. *Aici am ajuns*, gândi el. *Mă bazez pe alții.*

— Poți să-mi spui cum te cheamă? Întrebă cu o voce lipsită de emoție.

— Am greșit cu ceva?

— Nu, dar ai fost aici. Acum ești martor.

Zilele de toamnă trecură. Orele se scurgeau într-o posomoreală cenușie, iar timpul se cristaliza în muncă: furturi – mărunte și însemnate, crime, sinucideri, jafuri și violență domestică; viața de zi cu zi – o serie de incidente, dintre care unele îți rămân în minte, dar majoritatea sunt repede date uitării. Conștiința ta e instruită să reprime. Îți dorești din tot sufletul o vacanță, două săptămâni vara, pe o insulă grecească sau, pe un termen mai scurt, un weekend prelungit pe un feribot în Danemarca. Să bei, să strigi, să râzi, să flirtezi cu o femeie care are exact râsul sănătos la care te aștepti, privirea caldă și crede că pantofii cu vârful ascuțit sunt absolut minunați. Dar până când se întâmplă asta: zile ca niște diapozitive – imagini care pâlpâie câteva secunde înainte de a dispărea, unele mai ușor de reținut decât altele, dar apoi dispar și acelea. Nu că s-ar mai fi gândit la ea. Sau poate că da? Poate că își amintea din când în când de ochii albaștri ca safirele sau de trupul ei lipit de al lui – acolo, pe jos, în magazinul lui Badir. Sau de bărbatul care acum era încet și sigur târât prin rechizitorii, pe cale să fie condamnat pentru furt de carne și țigări și pentru opunere la arestare, comportament amenințător, posesie ilegală de armă și așa mai departe. Care avea să intre în scurt timp în rândul celor care stau în așteptarea unei celule pentru a-și ispăși pedeapsa. În ciuda acestor gânduri care-i treceau prin minte, Frank Frølich știa destul de clar un singur lucru: că nu avea s-o mai vadă niciodată.

S-a întâmplat într-o după-amiază ploioasă spre sfârșitul lui octombrie. Se lăsa întunericul; bătea un vânt rece pe Grensen, în centrul orașului Oslo. Vântul se agăța de hainele oamenilor, reproducând picturile lui Munch: umbre de siluete, încercând să se adăpostească de ploaia puternică, strângându-se una în alta, folosindu-și umbrelele pe post de scut sau – dacă nu aveau

umbrelă – înfundându-și mâinile în buzunar și sărind prin ploaie în căutarea vreunei streșini sau marchize care să-i protejeze. Asfaltul ud fura ultimele raze de lumină și apa care se prelingea printre șinele de tramvai reflecta strălucirea puternică a neoanelor.

Frank Frølich terminase programul și îi era foame. Așa că se duse la Kafé Norrøna. Încăperea mirosea a ciocolată caldă cu frișcă. Imediat vru și el una și se așeză la rând. În fața casei de marcat, se răzgândi și întrebă care e supa zilei.

— Italienească. Minestrone.

Doamna care servea făcea parte din categoria iritabilă, cu o expresie acră și ținută strâmbă.

Își luă tava cu supă fierbinte, o chiflă și un pahar de apă. Găsi un loc la fereastră, se lăsă pe scaun și se uită afară, la oamenii care se grăbeau pe Grensen cu gulerile ridicate. O femeie își apăsa bărbia pe reverul jachetei ca s-o țină închisă. Ploaia se înteti. Luminile mașinilor și ale neoanelor se desfășurau peste zidurile caselor. Oamenii de pe stradă semănau cu niște copii ghemuiți, ascunzându-se de o voce tunătoare de undeva de sus.

— Bună.

Frank Frølich își puse lingura jos și se întoarse. Chipul ei avea ceva cunoscut. În jur de treizeci de ani, se gândi. Avea părul negru, acoperit în parte de o căciulă de lână, așezată ca o beretă. Avea tenul palid, buzele de un roșu-aprins și sprâncenele ei erau în formă de unghi ascuțit, două V-uri întoarse în sus pe frunte.

Elegantă, gândi. Îl frapa faptul că s-ar fi potrivit foarte bine într-un film mut alb-negru din anii patruzeci. Purta o fustă lungă de lână, strânsă pe corp și o jachetă scurtă. Îmbrăcămintea îi scotea în evidență silueta – șolduri, coapse și umeri.

— Torggata, spuse ea, înclinându-și capul, devenind ușor nerăbdătoare din cauza lipsei lui de reacție: Marlboro, Prince, țigări.

Apoi își aminti: ochii și în special gura. Care îi dădea un aer de vulnerabilitate. Dar ridurile fine din jurul gurii îi spuseră că e mai în vârstă decât crezuse la început. Instinctiv, îi căută albastrul ochilor, fără să-l poată găsi imediat. E din cauza luminii, se gândi, e din cauza luminii ăsteia puternice de neon, care estompează albastrul. Becurile din magazinul lui Badir trebuie să fi fost din acelea obișnuite.

— M-ai lăsat să plec.

Dintr-odată se simți încurcat și căută o cale de scăpare. Nu mai rămăsese mare lucru din supă și plătitese deja. Ceva din întâlnirea asta îl luase pe nepregătite; situația îi activase o senzație uitată undeva într-un sertăraș al creierului. Va trebui să-i respingă abordarea, dar șovăia. Stătea în picioare destul de aproape de el, uitându-se în ochii lui. Spuse:

— Firește. Nu făcuseși nimic rău.

— Nu crezi că făcusem?

— Poftim?

— Am luat trei pachete de Marlboro și un baton de Snickers.

Își împinse castronul de supă din față.

— Atunci ești o hoată.

— Ai văzut, nu-i așa?

— Ce să văd?

Își luă jacheta și se bătu peste buzunar să verifice dacă portofelul e acolo.

— M-ai văzut pe mine.

Pentru o fracțiune de secundă, cuvintele îl neliniștiră. *M-ai văzut pe mine.* Ar fi putut să se exprime altfel, dar asta era un mesaj pe care nu avea cum să-l înțeleagă greșit.

— Trebuie să plec, o anunță. Toate cele bune...

Se gândi. Numele ei. Îi spusese cum o cheamă. Și se chinuise să țină minte. În ultima clipă, numele ei îi ieși la iveală din conștiință. Spuse:

— Îți doresc o seară frumoasă, Elisabeth.

Stătu nemișcat câteva clipe în timp ce ușa de sticlă se închidea în spatele lui. Vântul se mai îmblânzise puțin, dar încă ploua cu găleata. Încheindu-și jacheta, se scutură ca și cum ar fi vrut să scape de disconfortul pe care i-l crease întâmplarea. Făcu cei câțiva metri spre pasajul subteran cu pas iute. Aici, intră în transa lui obișnuită de metrou, acompaniat de mirosul de gunoi, aer refolosit, lână udă, toamnă și gripă; femeile în vârstă își treceau degetele înmănușate pe sub nas, bărbații își ridicau ochii spre Dumnezeu într-o rugă tăcută, să-i scutească de un alt acces de anghină, aici, în acest amalgam de umanitate, în care toată lumea e oarbă în fața existenței celorlalți. Se strecură și se sprijini de unul din pereții de sticlă ai vagonului de metrou, atingând condensul de pe geam; doar ca să se trezească din transă când se închiseră ușile la Malerud și creatura docilă din el

se eliberă din colțul ei ca să se îndrepte spre uși, pe măsură ce trenul frâna apropiindu-se de stația Ryen. Ușile erau două buze metalice care se deschiseră, gata să-l scuipe afară. La înălțimea asta, ploaia se transformase în primele căderi de burniță ale toamnei. Farurile mașinilor străluceau pe asfaltul șoselei de centură și erau înghițite de întuneric. Urcă dealul cu greutate, în timp ce mașinile se grăbeau să treacă.

Ceva trebuie să-i fi reținut atenția, un sunet sau o umbră neobișnuită, în timp ce se apropia de intrarea din clădirea unde locuia. Se opri și se întoarse. Felinarul de la benzinărie era chiar în spatele ei, scoțându-i în relief silueta în lumina galbenă. Stătea nemișcată. La fel și el. Fiecare era atent la mișcările celuilalt. Avea mâinile adânc îndesate în buzunarele jachetei scurte și expresia feței în umbră. Părul i se revărsa pe umeri, cu lumina de la felinarul stradal ca o aură deasupra pălăriei de lână, jacheta strâmtă și fusta care-i acoperea genunchii.

Erau doar ei doi – în întuneric. Nimeni în preajmă. Zgomotul îndepărtat al traficului. Un felinar bâzâia. Păși înspre ea cu pasul hotărât. Rămase nemișcată. Coborî pe șosea, merse în jurul ei, obligând-o să-l urmărească din priviri și să se întoarcă spre lumină, ca să-i poată vedea fața. Pe toată durata acestei mișcări de carusel, se uitau fix unul în ochii celuilalt. Detecta ceva în privirea ei: o forță, ceva ce nu putea fi definit în cuvinte, ceva ce era greu de înfruntat fără a vorbi.

— Mă urmărești?

— Ai prefera să n-o fac?

Răspunsul îi tăie răsuflarea, din nou.

În cele din urmă, își coborî privirea.

— M-ai văzut, spuse ea.

Aceleași cuvinte, iarăși.

— Și? spuse el.

Stăteau aproape unul de celălalt. Mersese drept spre ea, dar nu se mișcase deloc. Îi simțea căldura respirației în obraz.

Îi luă mâinile într-ale ei.

Mintea îi îngheță. Își dresе vocea, dar nu se mișcă. Avea pleoape grele și gene lungi, întoarse. La capătul fiecărei gene se adunase o picătură minusculă de apă. Respirația îi izvora ca o ceață dintre buzele întredeschise, mângâind obrajii lui, înainte să se risipească. Frølich avea senzația că vorbele ei îi ating chipul.

— Ce-ai spus?

Doar atât reuși să articuleze. Gura lui era doar la câțiva centimetri de a ei atunci când ea șopti încet:

— Nu uit pe nimeni dacă te sărut.

Apoi el își eliberă mâinile și-i cuprinse fața prelungă în palme.

Înainte să plece, ea zăbovi multă vreme sub duș. El stătea întins pe spate în pat ascultând susurul apei.

Când închise ușa de la intrare în urma ei, era patru dimineața. Apoi se ridică și el și merse la baie. Stătu cu fruntea lipită de faianță în timp ce apa îi mângâia umerii. Avea mintea plină de orele care trecuseră. Felul în care trupul lui se ridicase peste al ei. Felul în care îi susținuse privirea în timp ce el inspira și apoi expira zgomotos, sacadat, iar și iar. Broboanele de sudoare dintre sâni ei, reflectând mii de fațete. Felul în care sâni ei moi urcau și coborau înainte s-o lase cu respirația tăiată. Dorința pură, sălbatică, flămândă – care lasă rușine, avorturi, copii fără tată, HIV după ce se consumă. Încă îi mai simțea degetele înfipite în piele când îl prinsese cu putere de mijloc, zece unghii împungându-l. Ea mai voia, totuși își ținea răsufarea, pentru că intuia dincolo de pleoapele lui numărătoarea inversă înainte de final.

După aceea, singur, cu fruntea lipită de faianță: Frank Frølich răsucesce robinetul și se lasă opărit de apa aproape fiartă – amintindu-și de tatuajul straniu de pe coapsa ei în timp ce-l încălecase cu spatele. Nu se poate gândi la asta fără să se simtă din nou excitat, simțind nevoia s-o facă din nou, știind că dacă ar fi intrat în clipa aceea pe ușă, ar fi azvârlit-o pe gresia din baie sau acolo, pe birou, și ar fi fost de neoprit.

Astfel de gânduri sunt ca un virus. În cele din urmă dispar, dar asta cere ceva timp. Până la urmă, totul trece. Trei zile, poate patru, o săptămână – apoi gândurile își slăbesc strânsoarea. În cele din urmă, trupul îți rămâne amorțit și începe să funcționeze normal, bucuros că s-a terminat.

Trecură șase zile. Era iarăși în formă. Dar apoi îi vibră telefonul mobil de pe birou. Un mesaj. Îl citi. Un singur cuvânt: *Vino!* Introduse automat numărul expeditorului, inițiind o căutare în agendă. Telefonul vibră din nou. Un alt mesaj. De data asta cu numele și adresa expeditorului: *Elisabeth Faremo*.

Frank Frølich se așeză. Tot trupul îi ardea. Își ridică mâna.

Nu-i tremura. Fără îndoială, femeia aceasta îi atinsese o coardă. Își imaginase că nu are niciun simptom, că nu fusese afectat; presupunea să se împăcase cu intoxicația. Dar nu. Bum! Era febril. Nu era în stare să gândească. Un val de energie crescândă. Era încărcat. Din cauza unui singur cuvânt!

Stătu o vreme uitându-se la micul telefon cu ecranul iluminat, începu să-i vibreze în mână. Suna. Același număr.

— Bună, Elisabeth, spuse el, surprins de claritatea propriei voci.

Două secunde de liniște. Suficient timp să gândească: *Acum știe că i-am căutat numărul de telefon. Știe ce efect are asupra mea, știe că poate răsuca un buton care să-mi crească temperatura la limita febrei, printr-un simplu mesaj.* Dar apoi veni vocea caldă pe care n-o auzise de câteva zile.

— Unde ești?

— La muncă.

— Unde?

— Sediul Poliției, Grønland.

— Aha.

Era rândul lui să spună ceva. Își dresе vocea, dar abia apucase să tragă aer în piept, când ea îl întrerupse.

— Nu ai pauză în curând?

— Cât e ceasul? Întrebă el, uitându-se la locul unde fusese ceasul, atârnat deasupra ușii, până în urmă cu câteva săptămâni. Acum erau doar două fire ieșite din perete.

— Habar n-am. E în jur de prânz.

— De unde să te iau?

— Ești cu mașina?

— Da.

— O să fiu în piața Lisa Kristoffersens, lângă Voldsløkka.

— În zece minute.

Nu putea gândi. Nu mai era loc în mintea lui pentru nimic altceva decât imagini: arcuirea spatelui ei, rotunjimea coapselor, părul negru revărsat pe pernă – privirea albastră de safir.

Își luă jacheta și plecă repede. În jos pe scări și apoi în stradă. Porni mașina și plecă. Nu-l mai interesa nimic altceva pe lumea asta, se concentra pur și simplu să nu lovească pietonii. Acceleră. Pe când conducea pe Stavangergata, ea apăru de nicăieri și veni pășind spre el pe trotuar. Odată cu ea, în mașină intră o mireasmă de toamnă târzie, parfum și bomboane de tuse.

Se așează fără să spună un cuvânt.

Frank își fixă privirea pe oglinda laterală. Respirând normal, în ciuda parfumului ei. Se asigură în oglindă, rece, controlat. Așteaptă până când se făcu liber, apoi semnaliză și plecă – conștient de privirea ei constantă, îndreptată spre profilul lui impasibil. Ea își dădu jos geaca de piele maro căptușită.

În cele din urmă, după ce trecură de intersecția cu Nydalen, rupse tăcerea.

— Nu te bucuri să mă vezi?

O privi scurt, pe furiș. Era șireată ca o felină. Doi ochi albaștri imenși, cu pupile mari, cu privire de pisică. Își simțea pulsul crescând. Îi zvâcneau tâmplele. Dar își păstră masca.

— Bineînțeles că mă bucur.

— Nu spui nimic.

Mâna ei, peste a lui, pe schimbătorul de viteze. Privi în jos spre mâna ei – degetele, apoi trase iar cu ochiul spre ea.

— Bună. Mă bucur să te văd din nou.

Cuvintele i se opriră în gât. Conducea spre Kjelsås, Brekke și Maridalen.

Ce fac?

Buze atingându-i obrazul. Mâna care alunecase de pe mâna lui și se strecurase sub jachetă. Era ca și cum ar fi umplut un motor proaspăt reglat cu combustibil cu cifra octanică ridicată și apăsase pe „Start”. Inima îi bătea atât de puternic și de repede, că îi pulsa sângele în urechi. Copaci pe ambele părți ale drumului, încetini și intră într-o parcare, până la un crâng, departe de șosea. Opri. Scoase mașina din viteză și lăsă motorul să meargă. În timp ce îi mai arunca o privire laterală furișă, îi acoperi buzele cu ale ei.

Trecu o oră până când, într-un târziu, vorbi ea.

— Ai putea să mă duci undeva?

— Unde?

— Blindern.

— Ce faci acolo?

Întrebare greșită. Ochii ei se îngustară.

Atmosfera specială se risipi.

Trase aer în piept și se uită la copacii de afară – se adună, ca să se uite din nou la ea. Pumnalele din priviri se transformaseră într-o sclipire preocupată – îl privea dintr-o cameră secretă de

unde nu voia să-i împărtășească nimic. Vorbele, izvorâte de pe niște buze reci, zâmbitoare.

— Mă duc să-mi caut de lucru.

Trase pe bordură și o lăsă la Moltke Moes Vei. Rămase s-o privească. Un mic strat de zăpadă căzuse peste noapte; abia acum observă pentru prima dată. Zăpada se topise într-o zloată în care pașii ei lăsau urme. Femeia care până nu demult fusese una cu el era acum redusă la o siluetă subțire, ce-și ridica picioarele ca o pisicuță care nu vrea să se ude pe lăbuțe. Era posibil? *Silueta asta mică și aplecată, un simplu nimeni, îmbrăcat în bumbac, lână și piele este ființa care are putere deplină asupra mea, care-mi face inima să bată atât de tare, că simt că-mi explodează pieptul?*

Fugi! Departe! Va fi o simplă amintire peste câteva săptămâni, proiectată în spațiu. Dar în timp ce forma suplă dispărea în clădirea Niels Henrik Abel, opri motorul, deschise portiera și coborî. Începu să o urmărească. *De ce fac asta? Pentru că vreau să știu mai multe despre ea.*

Mersese prin clădire până pe partea cealaltă. O urmărea la cincizeci de metri în spate. Un minitractor îi ieși în cale pe pavajul acoperit de zăpadă. Se dădu într-o parte și trecu pe lângă studenții care stăteau de vorbă cu voci joase, în grupuri de câte doi-trei. Intră în clădirea Sophus Bugge. Se opri la o distanță bună în spatele ei, observând-o prin geamurile înalte în timp ce dispărea în auditoriu.

Dacă era studentă, ce studia? Intră în clădire prin ușile grele.

Numele lui Reidun Vestli domina orarul. Ea era cea care ținea cursul acum. Se așeză și luă un ziar pe care-l găsi pe acolo. Era chinuit de îndoială. Ce-ar face dacă ea ar ieși acum și l-ar vedea?

Închise ochii. *Am să-i spun direct. Am să-i spun că nu e destul să facem sex ocazional într-o mașină parcată - vreau să știu cine e, ce-i trece prin cap, de ce face ceea ce face...*

Dar tu, tu știi de ce faci ceea ce faci?

Frank Frølich stătu o vreme, uitându-se în gol la prima pagină a ziarului. Fotografia unei mașini de armată. Civili omorâți.

Un incident care reținuse atenția oamenilor din întreaga lume. *Dagsavisen* îi dăduse statut de știre de primă pagină, crezând că lui o să-i pese, că o să fie atras să se cufunde în toată poliloghia pe care reușiseră s-o născocească despre acest incident. Dar lui nu-i păsa. Nimic nu avea nici cea mai mică

importanță acum, nimic, cu excepția lui Elisabeth, această – după părerea lui – femeie complet anonimă și delicată, cu fața palidă, buze roșii și ochi de un albastru cum nu mai văzuse niciodată. Existența ei însemna ceva, însemna foarte mult. Nu avea nici cea mai mică idee de ce. Știa doar că avea un efect asupra lui – fizic, dar și mental, un efect care năștea în el o dorință despre care doar citise în cărți, auzise despre ea, dar nu crezuse că poate exista – iar acum o spiona.

O întâlnise de trei ori.

Mesajul acela telefonic: *Vino!* Mintea i se goli dintr-odată de orice alte imagini în afară de cele ale trupului ei – buzele, ochii ei.

Și la mai puțin de jumătate de oră după aceea, erau încleștați într-o izbucnire de pasiune cum rareori mai experimentase până atunci. *Cuvântul – știa ce dezlănțuise? Făcea asta intenționat?*

În sfârșit, ușa se deschise. O masă uniformă de studenți se revărsă afară. Majoritatea purtau haine de stradă. Se uită la ceas. Era ora patru. Cursul se terminase. Îi tremura stomacul de emoție. *Dacă mă vede?*

Acum ieșeau tot mai puțini studenți. În curând, sala va fi goală. Trecuse pe lângă el?

Frank Frølich se ridică încet. Păși precaut spre ușă și o deschise.

Se afla în capătul de sus al auditoriului, în spatele șirurilor de scaune, uitându-se în jos, spre pupitru. Erau două persoane acolo. Elisabeth era una dintre ele. Cealaltă femeie îi vorbea cu o voce tandră. Avea în jur de cincizeci de ani, părul negru, cu un fel de tunsoare paj, și purta o rochie lungă, neagră. Stăteau foarte aproape una de alta. Poate erau prietene foarte bune. Poate erau mamă și fiică. Dar mamele nu-și mângâie fiicele astfel.

Fusese descoperit. Cele două femei își ridicară privirile spre el. Ambele foarte calme, ca și cum așteptau politicos ca el să se retragă. Căută ceva în ochii lui Elisabeth, dar nu găsi niciun semn de recunoaștere, niciun sentiment de vină sau de rușine, nimic.

Au stat așa câteva secunde, trei perechi de ochi întâlnindu-se peste șiruri de scaune, până când el se dădu înapoi și ieși.

2

Din când în când, încerca să se privească din afară. Să se concentreze pe subiect – care îi făceau obrajii să ardă de furie și rușine. Minteia îi era dominată de o singură dorință: să dea înapoi și să șteargă tot, să scape de o asemenea condiție jenantă și abjectă. Deci Elisabeth era doar o studentă încurcată cu un lector – care mai era și femeie pe deasupra. Frank Frølich se hotărî: niciodată. Să nu se mai apropie de ea niciodată.

Dar vocea rațională dinăuntru lui protestă. De ce? Pentru că e periculoasă? Bisexuală? Misterioasă? Pentru că se prefăcuse că nu-l cunoaște? Pentru că fusese umilit într-un asemenea hal?

Nu, gândi vocea disprețuitoare, ca să nu fie redusă la tăcere. Era furios pentru că îl pusese pe jar. Pentru că-l făcuse incapabil de acțiune și slab – îl înmuiase.

Când îl sună data următoare, nu răspunse. Stătu nemișcat cu telefonul în mână. Vibra de parcă o inimioară bătea înăuntru. Numele ei licărea pe ecran. Dar rămase neclintit. Îl ignoră de fiecare dată.

În curând, începu să-l sune acasă.

Era o farsă. Fugea la telefon și citea numele pe ecran. Nu răspundea dacă era ea. Nu atingeia telefonul dacă era un număr anonim. Astfel stătea acasă într-o seară, târziu, lăsând telefonul să sune iar și iar. Nu se ridică, pentru că suna ea. Atâta putere avea asupra lui – chiar și când era singur, se lupta să-și păstreze degajarea.

*

Trecu o săptămână. Frank Frølich simțea că febra aproape trecuse și era pe drumul cel bun. Era joi după-amiază acum. Terminase munca, suportase călătoria cu metroul, care-i amorțea mintea ca de obicei, și merse pe jos până la ușa din față. Una dintre doamnele mai în vârstă de la etajul al șaptelea se uita în cutia ei poștală de pe holul de intrare. Frølich era încă în starea de transă din metrou. Ținu deschisă ușa liftului pentru

femeia aplecată de spate, care nu era în niciun fel diferită de celelalte femei aplecate pe care le întâlnea ocazional în lift. Când se închise ușa, apăsă pe buton. Se uita în gol undeva în față, la becurile care arătau numărul etajului.

Ieși din lift. Auzi zgomotul de plecare al liftului urcând, în timp ce-și dibuia cheile prin buzunare.

Îngheță.

Un detaliu minuscul la ușa de intrare îl scoase din transă. Gaura cheii din ușă strălucea galben. De obicei era întunecată. Uitase să stingă lumina de pe hol azi-dimineață?

Într-un final, strecură cheia în broască, ezită, apoi o răsuci. Ușa se deschise fără un sunet. Se strecură înăuntru. Închise ușa încet în urma lui. Își ținu răsuflarea. Lumina pe hol era ceva, dar ușa deschisă la camera de zi era altceva.

Clipa asta avea să i se imprime în conștiință pentru toată viața.

Era cineva în apartament.

Stătu nemișcat, mintea îi lucra febril, în timp ce trupul îi amorțea încet, i se usca gura și își simțea mâinile inerte. Fără să se gândească la ce face, alunecă fără zgomot spre ușa de la camera de zi. Își pierduse controlul. Parcă s-ar fi privit din afară: se văzu ridicând o mână și așezând-o precaut pe mâner, apoi împingând ușa la o parte.

Trase adânc aer în piept. Trupul, încă amorțit, ca după șoc.

Stătea cu spatele la el. Pe jos. Dezbrăcată, purtând doar o lenjerie turcoaz. Cu spatele delicat aplecat înainte. Două semne din naștere proeminente pe coloană. De la distanță, tatuajul ei arăta ca o trăsătură alungită, neagră, de condei. Stătea cu picioarele încrucișate în fața casetofonului și a unității stereo. Nu-l auzea. Avea căștile lui noi pe urechi. Muzica din cameră suna ca vântul foșnind prin frunze uscate. Părea foarte familiară cu locul. Pătrunsese nepoftită în spațiul lui și apoi se închisese în lumea ei. CD-uri și LP-uri erau împrăștiate pe jos.

Emoțiile îi puseseră un nod în stomac: tensiune, furie, curiozitate, își făcuse drum cu forța în apartamentul lui - mintea i-o luase la goană. Una era intruziunea fizică - partea practică, faptul că „chiar o făcuse”. Cealaltă era intruziunea mentală, forțându-și intrarea în cel mai ascuns sanctuar al lui, căminul lui - și făcând asta pur și simplu, fără să-l întrebe, uzurpându-i drepturile. Nu era în stare să rupă vraja. Un val nestăpânit de

emoții îl subjugă. Poate din cauza curentului de la ușă, poate o licărire în geamul bufetului, dar tresări dintr-odată, își smulse căștile și sări în sus.

— Dumnezeule, ce m-ai speriat!

În clipa următoare fu lângă el.

— Bună.

— Bună.

Își ridică privirea, simțindu-i surescitarea, izvorul de sentimente contradictorii ce-l asaltaseră.

— Nu te bucuri nici măcar... puțin?

— Cum ai intrat?

— Am împrumutat o cheie.

— Ai împrumutat o cheie?

— Ultima dată când am fost aici.

— Deci, ești o hoată?

Ecolul unei conversații anterioare. Complet netulburată, se uită în ochii lui și-i spuse:

— Știai, nu-i așa?

La început provocator, dar apoi își coborî privirea - de parcă i-ar fi fost rușine.

De parcă, își repetă în gând. *De parcă!*

— Am împrumutat-o. Din bolul din bucătărie.

— Ai împrumutat cheia?

— Te deranjează?

— Ai luat cheia din bucătărie de la mine data trecută când ai fost aici - fără să-mi spui?

— Ești supărat.

— Nici pe departe.

— Nu-ți place genul ăsta de surpriză?

— Nu sunt sigur că „place” e cuvântul potrivit.

— Am fost bine intenționată, totuși.

— De ce n-ai mai multe haine pe tine?

Vocea ei se întunecă.

— Ca să mă poți vedea mai bine.

Scoase un chicotit când el nu-i răspunse. Era o vulnerabilitate inerentă în stânjeneala ei. Dar simți că el o observase și înveli goliciunea asta mentală într-o îmbrățișare mai strânsă, adăugând grăbit:

— Nu, nu pentru asta. Am făcut un duș. Mi-era tare frig.

Îl trase înspre ea și se crispă ușor când îi simți împotrivirea.

— Știu că am greșit. Să împrumut cheia fără să întreb. Îmi pare rău.

Îi dădu drumul și se plimbă prin cameră, spre bucătărie. Haina ei era pe scaun, sub geam. Se aplecă s-o ia, ținându-și picioarele drepte – o imagine vie dintr-o revistă glossy pentru bărbați. Căută prin buzunare și îi arată cheia, scuturându-și pe spate părul negru. Perla din buric sclipi, apoi ajunse iar aproape de el.

— Promit că nu mai fac.

Merse în bucătărie. Auzi clinchetul cheii peste monedele străine și mărunțișurile din bol. Se îndreptă, își sprijini capul de rama ușii și îl studie. Simți nevoia să înghită. Când se mișcă înspre el, arăta de parcă ar fi pășit pe un podium, un pas înaintea celui alt. Se uită în ochii lui tot drumul. Buzele ei spuseră:

— M-am gândit că o să fii încântat. Poate pentru că și mie îmi plac surprizele. Mâna ei îl atinse și își ridică ochii spre el.

— Ești încântat. Trupul tău e încântat.

— Dar cum ai reușit să găsești cheia potrivită?

Îi slăbi cureaua, îi scoase cămașa, degetele ei desfăcură nasturele de la pantalon. Degete răcoroase alunecându-i pe burtă în jos.

— De ce trebuie să vorbești mereu despre lucruri plicticoase, domnule Morocănos?

Cedă și o sărută.

— E mentorul meu, spuse ea simplu.

— Cine e ce?

— Reidun, lectorul de la Universitatea Blindern, e mentorul meu.

— Acum tu ești cea care vorbește despre lucruri plicticoase. Oricum, păreați total cufundate una într-alta.

— Este.

— Este ce?

— E îndrăgostită de mine. Ezită și apoi se uită spre el. Și nici tu, nici eu nu putem face nimic în legătură cu asta, așa-i?

Nu spuse nimic.

— Trebuia s-o ascult. Îmi spunea ceva important. Oricum, n-a fost prea frumos din partea ta să mă urmărești, nu-i așa?

Își ținu gura. Nu era sigur dacă era frumos sau nu. Tot sângele din corp curgea înspre mâna ei răcoroasă. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet și erecția îi crescuse. Un zâmbet cu ochii

închiși; o parte din fardul de pe pleoape i se uscase, adunându-se în cute.

Se lăsă într-un genunchi. El își închise ochii și trase adânc aer în piept. Își trecu degetele prin părul ei. Ea își ridică privirea. Sunetul foșnitor al căștilor de pe jos reveni. O întrebă:

— Vrei să mergem în dormitor?

— Ți-e teamă că ne vede cineva?

— Te vreau toată.

O ridică, îi purtă trupul suplu, ușor ca fulgul, o aruncă pe pat în timp ce râdea, îi smulse lenjeria de corp și o apucă de glezne. Inelul de aur de pe degetul ei mare străluci în lumina soarelui de după-amiază ce pătrundea prin fereastră. O ținu strâns. Îi plăcea să fie strânsă tare în brațe.

În noaptea aceea o urmări. Era aproape ora trei când se strecură afară. Îi dădu avans trei minute înainte să se furișeze după ea. Avea creierul răvășit. O parte din conștiința lui se întindea ca o pisică la soare, amintindu-și cum ea luase ce-i trebuie, dar îi și dăduse atât de mult înapoi. O altă parte a creierului său stătea după un tufiș suspicios, gelos, temându-se că reprezentăția fusese o decepție. Asta îl scoase afară, în ploaia rece de toamnă, care-l făcu să se furișeze pe străzi, la câteva sute de metri în spatele ei, ascunzându-se în întuneric. *Faci asta pentru că ea avea deja un plan secret să intre la tine în apartament, de prima dată când a venit acolo. A furat o cheie. A luat cheia, fir-ar să fie! Și intră la tine - de parcă ar locui acolo. Vorbește codificat, nu spune niciodată nimic despre ea, nu spune cu ce se ocupă și evită să fie sinceră, chiar și atunci când o întrebi direct. Minimalizează relația ei cu lectorul și inventează un pretext oarecare. E plină de minciuni!*

Mergea în fața lui legănat, cu pași mari. Dintr-odată simți o vibrație în buzunar. Telefonul mobil. Îl scoase și se uită la ecranul luminos, încercând să stea în umbra copacilor care-l ascundeau de lumina felinarelor. Citi: *Bună, Frank, mulțumesc pentru o seară minunată. Vise plăcute. Te sărut. Elisabeth.* Se opri, involuntar, îi observă spatele subțire, mult în fața lui. De la distanță, părea atât de delicată, atât de bine intenționată. Ce fac? Urmăresc o femeie care mi-a dăruit noaptea vieții mele. Știi unde locuiește. Merge spre casă.

Stând acolo în ploaia care picura, cu mobilul în mână, își veni

în fire. Se uită în sus. Dispăruse. Alergă în jos pe Ryenbergveien. La capătul străzii îi zări silueta din nou. Un taxi cu o lumină aprinsă pe capotă trecu pe lângă el. Încetini, dar trecu mai departe pe lângă ea, pentru că nu făcuse niciun gest să-l oprească. Așadar, spunea adevărul. Simțise nevoia să se plimbe, nu să ajungă repede acasă.

Fu luat prin surprindere când văzu complexul de apartamente unde locuia. Chiar și mai surprins când citi numele de la interfon. Era uluit. *Elisabeth și Jonny Faremo.*

3

Era într-o nouă fază de convalescență.

Prima zi: febră.

A doua zi: febră.

A treia zi, 07:30 – 12:00: fără febră; perspectivele de însănătoșire sunt bune.

12:03: SMS: *Vino!*

12:03: Febra revine!

12:06: Sună mobilul. E numărul ei.

Îl lăsa să sune. Stătea la coada de la cantină cu telefonul sunându-i în mână. Oamenii se întorceau să se uite la el. Le ignoră privirile. Transpira. Își încleștă pumnii și se uită în altă parte. Restul zilei trecu ca prin ceață.

În a patra zi, primul lucru pe care-l făcu a fost să verifice cazierele. Căutarea se finalizează cu o mare lovitură: *Jonny Faremo*. Istoric: trei condamnări pentru V.C.G. (vătămare corporală gravă) și una pentru jaf armat, una pentru spargerea de mașini și furt. Durată totală în spatele gratiilor: treizeci și opt de luni pentru o condamnare de cinci ani. Trecuse prin închisorile Ila, Sarpsborg și Mysen.

Transpirația îi curgea pe spate. Clipi de două ori, dar reuși să se adune ca să tipărească pagina. Apoi o nouă căutare: *Elisabeth Faremo*, nicio infracțiune. Un cazier nepătat.

Dar dacă Elisabeth era măritată cu Jonny Faremo, putea să-i fi luat numele după căsătorie. Poate era înregistrată sub un alt nume.

I se făcu greață. Îi vedea fața înaintea lui. Nu, nu fața, doar trupul. Mâna apucând-o strâns de gleznă, picioarele și contururile feței ei pe patul în care stăteau întinși. Clipi din nou. *În ce s-a băgat?*

Ușa se deschise. Yttergjerde intră în încăpere. Yttergjerde cu buza lui de snus – priza de tutun de sub buza superioară îl făcea să arate ca un iepure uriaș cu un șir de dinți deformați – neras, dar cu țeasta rasă.

Yttergjerde:

— Salutare!

Frølich simți cum capul său se înclină drept răspuns. Nu avea chef de vorbă acum, nu avea chef să râdă forțat la glumele nesărate ale lui Yttergjerde, la bancurile porcoase sau la poveștile despre aventurile lui amoroase.

Mirosul de colonie bărbătească umplu camera. Yttergjerde mirosea întotdeauna ca guma de mestecat. Frølich nu știa cum de omul ăsta îl putea suferi.

— Păi, eu niciodată.

Ridică privirea. Yttergjerde stătea în fața imprimantei. Ținea în mână foaia tipărită despre Jonny Faremo. Frølich simți cum îl trece iar transpirația – prin tot corpul, de data asta. Clipi. Avea ochii uscați, complet uscați. Îi venea să vomite.

— Îl știu pe ăsta, murmură Yttergjerde.

— Pe care îl știi?

— Faremo, Jonny. Ce-a mai făcut de data asta?

Frølich tuși.

— Verific doar niște nume. Să auzim.

— Ce să auzi?

— Ce știi despre Jonny Faremo. Pentru mine, e doar un macho cu șapcă și ochelari de soare.

— Păi sunt trei în gașcă. Jaf armat, indivizi de același soi ca în mafia Stavanger – stil comando, arme automate, cagule și salopete. Îmi amintesc o operațiune cu o dubiță blindată, acum cinci-șase ani. Aici scrie că dubița a mers din Østfold în Oslo. E o adevărată pacoste. Mai întâi lovește, apoi pune întrebările. Sunt unul dintre puținii care au avut plăcerea să-l pocnească de câteva ori în față. Eram în echipa care i-a arestat când au jefuit dubița blindată.

— Și-a făcut porția cu mult timp în urmă. Mai știi și altceva?

Yttergjerde se întoarce cu fața la el.

Frølich continuă repede:

— Știu că locuiește într-o zonă destul de fițoasă. Apartamente terasate pe Ekeberg Ridge.

— Știi cum e. Indivizii ăștia conduc mașini rapide și beau Hennessy când nu sunt înăuntru, de-aia sfârșesc acolo.

— Deci apartamentul e doar de fațadă?

— Nu, cred că l-au moștenit. Casa e a lor. Îmi amintesc că la vremea aceea era un fapt incontestabil – în timpul procesului.

— Ei au moștenit? Cine sunt ei?

— El și cu sora lui. Locuiește cu sora lui. Cel puțin locuia – pe

vremea aia.

Ura! Nu e măritată! E fratele ei!

Frølich, cu fața inexpressivă:

— Și ea?

— Ea?

— E și ea implicată?

— Nu cred. Pare mai degrabă ca o mamă, de fapt. Cu toate că e mai mică. Dar nu știu. Acolo unde e rahat, de obicei e mult mai mult în care să te bălăcești, așa cum spunea unchiul meu. Era fermier.

Mult mai mult să te bălăcești. Clipi.

— Ce vrei să spui „ca o mamă”?

Yttergjerde clătină din cap și apoi ridică din umeri.

— Am zis și io așa. Habar n-am. De ce ești așa de curios?

— Hmm?

Simțea cum îl trece iar transpirația.

— Faremo, spuse Yttergjerde nerăbdător. De ce ești așa de curios în legătură cu Faremo?

— Un pont. Cineva mi-a spus să iau în considerare numele lui.

Yttergjerde se întoarce, cu sprâncenele ridicate. Mâinile lui puternice desfăcură dopul de la o sticlă de Cola.

Frølich clipi. *Pune capăt conversației înainte să înceapă să pută până în cerurile sfinte!*

Yttergjerde, gânditor, cu urechile ciulite.

— Un pont?

— Las-o moartă. Aveam doar nevoie să știu despre cine vorbești. Și cum merge treaba altfel? Tot cu drăguța taiwaneză cu care vorbeai?

— Domnii preferă blondele!

— Deci a terminat-o?

Yttergjerde își folosi degetul arătător să râcăie jos priza de tutun. Rânji, arătându-și dinții plini de pete maronii.

— Hei, la secție, eu sunt cel care termină relațiile!

Frank Frølich se duse la toaletă să fie singur și să gândească. Era alarmat de propria sa reacție, de bucuria fără limite pe care a simțit-o când a aflat că Elisabeth e sora lui Jonny Faremo, și nu soția lui. Dar faptul că fratele ei era un criminal reprezenta o problemă. Cum ar fi fost cel mai potrivit să se comporte?

Își privi imaginea reflectată în oglindă. Își spuse cu voce tare: *Cel mai potrivit lucru e s-o confrunți, s-o faci să vorbească*

despre fratele ei. Nu, trebuie să tai legătura.

Se așează pe toaletă și-și roase pumnii. Care e cel mai potrivit lucru? Să rup orice contact prin telefon? Să bâigui: Știi că nu pot să am o relație cu sora unui infractor! Numai ca să primești răspunsul evident: Frank, cine te interesează, eu sau fratele meu?

Își trecu dosul mâinii peste frunte. Era chiar atât de neobișnuit? Cu siguranță au mai fost și alții în situația asta. Încercă să se consoleze căutând exemple. Șeful de la Fisc descoperă într-o zi că soția lui falsifica bonuri de taxi și le deducea din impozit. Nu. Irelevant. Asta era legată de relații. Există membri de partid socialist care se culcă cu membri de dreapta și viceversa. Ofițeri de închisoare femei care încep relații cu deținuții.

Această ultimă analogie îl face și mai mult să transpire.

Un preot, care e împotriva femeilor preotese, curtează o preoteasă. Un militant neonazist intră într-un alt bar din greșeală și-și dă seama că e homosexual. Exemple prostești. *Folosește-ți creierul!* Președintele unui partid local extremist de dreapta află că fiică-sa s-a logodit cu un negru, care, de fapt, e un tip extraordinar.

Frank Frølich clătină din cap. *De-asta devin îngrijorat? Pentru că de data asta e vorba de mine? Oare asta e panică născută din paranoia mea, sau faptul că fratele ei a fost la închisoare e adevărata problemă?*

Își imaginează conversația din nou: *Trebuie să înțelegi, Elisabeth. Sunt polițist! Fratele tău face parte din lumea interlopă. Țștia nu sunt oameni care sunt deschiși la flectăreala obișnuită despre servicii de protecție personalizate și noi începuturi în viață cu trandafiri și viori. Jonny și amicii lui sunt criminali versați. Vorbim de crimă organizată aici!*

Clătină iarăși din cap. De parcă ea n-ar ști deja toate lucrurile astea!

Pai, da, dar nu e ăsta miezul problemei?

Da, problema e că ea și-a ținut gura. Știe că sunt polițist, a știut asta dintotdeauna. Prima dată ne-am cunoscut tocmai pentru că sunt polițist. Așa că ar fi trebuit să spună ceva despre fratele ei, demult!

Adevărul crud al acestei concluzii îl descurajă la început. După aceea, se simți ca atunci când ieși din apă după ce ți-ai

ținut îndelung respirația. Concluzia va fi poziția lui. Îi ascunsese adevărul, îl manipulasese, trecuse lucrurile sub tăcere, se jucase cu el.

Imediat luă o decizie.

Se spală pe față cu apă rece, curată, se șterse cu un șervet de hârtie și se întoarse în birou.

Gunnarstranda ajunsese. Îi spuse:

— Arăți cam palid, Frølich. Obosit?

Frølich își luă jacheta, o aruncă pe umăr și porni spre ușă.

— Nu, doar sătul al naibii de atâta muncă de birou.

Gunnarstranda îl cercetă peste ochelari.

— Ia-o mai ușor. Azi, mâine e Crăciunul. Iar în noaptea de Ajun, pot să jur că vreun puști gelos o să-și ceară răzbunarea criminală pentru că a fost încornorat.

Râsul șuierător al lui Gunnarstranda îl urmă pe coridor.

Când sună data următoare, îi răspunse la telefon. Toată stinghereala îi fu risipită pe loc de vocea ei caldă, voalată. Voia să meargă la cinema. Fu de acord.

Se întâlniră în fața cinematografului Saga. Mai întâi, merseră la Burger King. El își luă un hamburger cu șuncă, iar ea își luă un milkshake. Un milkshake cu vanilie.

— Eu mănânc hamburgeri numai la McDonald's, spuse ea când se așezară la geamul care dădea în stradă. Aproape că nu erau deloc clienți la etajul întâi. În afară de un tată cu două fiice care făceau mizerie și își întindeau ketchup peste tot pe haine.

— Vrei mai bine să mergem la McDonald's?

— Nu. Acum vreau să beau un milkshake. Când vii să mă vizitezi, o să-ți fac un milkshake cu banane. O să-ți placă.

— Te-ai gândit să mă inviți la tine acasă?

Ea, ridicându-și privirea:

— De ce nu?

— Da, chiar, de ce nu?

Liniște - o liniște stingheră. Și apoi, de parcă ar fi citit ceva în expresia de pe figura lui, de parcă s-ar fi stins o lumină undeva:

— Ce s-a întâmplat?

— Hmm?

— Îmi dau seama că s-a întâmplat ceva. Spune-mi despre ce e vorba.

Mai luă o îmbucătură. Hamburgerul avea gust de carton. Dar

e mai bine să-ți îndesi carton în gură decât să-ți sară muștarul. În afară de asta, nu știa cum să se exprime. I se făcu imediat foarte cald și fu cuprins de neastâmpăr. Nu-i plăcea locul: mirosul greu de ulei prăjit, aerul sufocant, pereții reci și lumina puternică ce dădea pielii o nuanță palidă, nesănătoasă și uniformiza culoarea ochilor.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine, spuse el repede.

— Așteaptă, zise ea.

— Bine, încuviință el.

— În primul rând, am și eu ceva să-ți spun. În legătură cu fratele meu.

Își ținu răsuflarea. Îmi poate citi gândurile?

— Fratele meu, Jonny. El...

Rămase pe gânduri jucându-se nervoasă cu șervețelul.

— Ce-i cu fratele tău? Își auzi propria voce în timp ce ea-și mușca buza de jos.

— Locuim împreună.

— Și?

Rupse șervețelul încet în două.

— Jonny a... a fost închis.

Acum se uita ținută la el. Frank îi susținu privirea. Toxina dispăruse; narcoza care îl făcuse să simtă că se poartă stângaci în prezența ei, incapabil de acțiune într-o lume amorțită de bumbac și lână, se ștersese. Își simțea trupul de parcă fusese eliberat dintr-un cocon. Dăduse jos o haină strâmtă, incomodă, jengoasă. Respira mai ușor, inima nu-i mai bătea ca o tobă, urechile nu-i mai pulsau fierbinți. Persoana de pe partea opusă a mesei era o creatură fragilă, cu buze uscate, ai cărei ochi de culoarea safirului îl ocoleau, așa cum fac prizonierii care-și coboară privirea, în timp ce caută frenetic fragmente dintr-o poveste pe care trebuie s-o fabrice pe loc, având buzele uscate, cu franjuri minuscule de piele atârânănd și care-l ustură, dar totuși simte nevoia să și le umezească.

Asta aștept. Să-și umezească buzele și să-mi servească prima minciună. Ce se întâmplă în capul ei?

— Jonny a fost dintotdeauna puțin sălbatic și nebun, dar numai pe el îl am. E cu patru ani mai mare decât mine și e singurul frate pe care-l am. Fratele meu mai mare e... cum să spun? E punctul fix din universul meu. Dar tu ești polițist. Îmi dau seama că trebuie să-ți spun că a fost la pușcărie. A făcut mai

mult de trei ani la un loc. Jonny poate să meargă pe stradă și să fie atacat oricând de bărbați îmbrăcați în haine obișnuite, numai pentru că e Jonny – o veche cunoștință a poliției, așa cum se spune la televizor. Dar asta nu schimbă faptul că e fratele meu, înțelegi? Nu pot să-mi iubesc fratele mai puțin pentru că a fost la închisoare. E singura familie pe care o am. Am fost mereu noi doi. Înțelegi asta?

— Elisabeth, ce tot încerci să-mi spui?

Uită-te în sus. Lasă-mă să te vad.

— Încerc să-ți spun că s-ar putea să nu-ți placă de fratele meu. Dar asta nu înseamnă că am mai puține sentimente pentru tine. Faptul că ești polițist nu trebuie să schimbe lucrurile. Jonny își caută o slujbă nouă. Încearcă să se reabiliteze.

— Jonny știe despre mine?

— Hmm?

Nu știe ce să spună. Încearcă să câștige timp.

Un zgomot risipi tensiunea și le dădu ceva răgaz.

Pași tropăiră pe scara în formă de spirală de lângă peretele opus. Cineva urca. Era cineva cunoscut: Lena Stigersand, o colegă de la poliție. Lena și iubitul ei rasist urcau scările, fiecare cu câte o tavă cu mâncare. Scara era la cinci metri. În curând, Lena avea să fie la același nivel și cu fața spre ei. O să-l vadă cu Elisabeth.

— Fratele tău știe despre noi?

— Nu cred că știe.

În clipa aceea Lena se întoarse să caute un loc unde să stea. Mai erau câteva secunde înainte să-l zărească pe Frank Frølich, în oraș, la masă cu o prietenă nouă; mai erau câteva secunde până când zvonurile despre el vor fi împrăștiate.

Elisabeth zâmbi dezarmant.

Pentru că se abținu să-i răspundă cu un zâmbet, deveni serioasă și se uită în jos. Degete jucându-se.

— Contează?

— Ce să conteze?

— Despre Jonny. Contează?

Lena Stigersand strigă:

— Salut, Frank!

S-a terminat jocul.

Frølich se uită spre ea și se prefăcu surprins:

— Salut, Lena!

Elisabeth rămase tăcută.

Lena Stigersand veni spre el cu un zâmbet, însoțită de idiotul ei de polițist sub acoperire, care sigur știa de Jonny Faremo și probabil știa și că Jonny avea o soră. Acum așteptau amândoi, lângă masa unde stătea el cu Elisabeth, care se concentra pe milkshake și pe paiul din el.

Frølich își drese glasul.

— Lena, ea e Elisabeth.

Îi învălui pe toți atmosfera ușor rezervată care se creează atunci când faci schimb de nume. Zâmbind, Lena spuse:

— Ne-am mai întâlnit, Elisabeth.

— Ah, da? replică Elisabeth, nedumerită.

Frølich își aminti înainte ca Lena să apuce să spună ceva. Așa că interveni și-i spuse el.

— În Torggata, magazinul lui Badir. Lena conducea operațiunea.

Fața lui Elisabeth se deschise într-un zâmbet.

— Acolo ne-am întâlnit prima dată, eu și Frank.

Fața Lenei Stigersand era ca o sticlă transparentă. Vedeai cum se fac legăturile în mintea ei. Privirea pe care i-o aruncă. Detectivul, ofițerul de poliție care făcea conexiuni, nu prietena draguță care se întâlnește cu un bun coleg în oraș.

Lena și partenerul ei se duseră la altă masă și ieșiră din raza lor auditivă. Își hârșăiau scaunele în capătul celălalt al încăperii. Frank Frølich împinse deoparte hamburgerul mâncat pe jumătate. Nu era în stare să se gândească la mâncare.

— Elisabeth...

— Da?

— Te-am întrebat dacă fratele tău știe despre noi.

— Nu știu.

Trase adânc aer în piept.

— Dacă i-ai spus despre mine, știe.

— Nu cred că știe despre tine.

— Nu i-ai spus fratelui tău niciun cuvânt despre mine?

— Stai liniștit. Calmează-te!

Elisabeth avea acum lacrimi în ochi.

— Tu ești cea care mă interesează, spuse Frølich pe un ton liniștitor. Nu mi-am propus niciodată să încep o relație cu fratele tău.

Fața ei, toată un zâmbet și ochi sclipitori, din nou. Dar de ce

era ușurată? Reflectă și găsi răspunsul: era ușurată pentru că se încheiase conversația.

4

Frølich era la serviciu, stând la biroul lui. Se apucă de treabă. Până acum fusese absent, cu mintea în altă parte – cu ea. Se mai apucă o dată de treabă când Yttergjerde repetă:

— Mai departe, Frankie!

Stătea și se uita la Yttergjerde. Habar n-avea despre ce vorbiseră în acele câteva secunde cât avusese mintea în altă parte.

Asta sunt eu. Încep o conversație și o întrerup. Ce se întâmplă?

Îi reveni memoria. Reluă subiectul pe care îl deschisese.

— Spuneam doar că suntem în curs să învățăm despre câinii aceia orbi.

— Li se spune câini călăuzitori.

— Da, așa. Învățăm despre cum să recunoaștem semne particulare la câini, acelea care ar putea fi potrivite pentru treaba asta, despre felul lor de a fi...

Frølich se uită la fața lui Yttergjerde, cât pe ce să se deconecteze din nou, în timp ce mintea îi pornea într-o altă direcție. Dar se concentrează puternic pe sarcina pe care o avea și continuă:

— Și ochii și limbajul trupului, nu-i așa? La fel e și cu câinii de droguri. Unii sunt buni, alții, nu.

Yttergjerde aprobă entuziast din cap. Simțea că se apropie o vorbă de duh.

— Deci, eram acolo, uitându-mă la câinii ăștia, folosind ce învățasem, da, și convins că alsacianul din mijloc, alsacianul acela era câinele numero uno, da...

— Da?

Yttergjerde avea un rânjet larg pe figură, gata pregătit. Aproape că râdea, la o poantă încă neterminată. Rânjetul i se alungea, ținut în frâu de mușchii încordați ai obrazului.

Eu stau aici, se gândi, în timp ce vârful bărbiei lui Yttergjerde îi tremura în sus și în jos, așteptând gluma, șmecheria, fraza finală care-i va permite să izbucnească în râs. *Ce fac?*

— Și coordonatorul de curs spune că trebuie să demonstrăm

ce am învățat, și eu stau acolo, crezând că descoperisem cel mai bun câine călăuză din întreaga Norvegie, da, și ridic mâna, nu?...

— Da?

Și mai mult râs, bărbia și mai tremurătoare.

— Și mă ridic...

— Da?

— Mă îndrept spre câini, spre câine, alsacianul din mijloc...

— Da?

— Întind mâna spre el...

— Da?

Hohotitul lui Yttergjerde îi trecuse de gât, ajunsese deja în gură.

— Câinele se năpustește și mă înșfacă de mână, iar eu mă răstorn pe spate!

Stătea și-l privea pe Yttergjerde, care își eliberase râsul.

Asta e ceea ce vreau? Asta înseamnă să ai competențe sociale? Asta mă definește oare ca om de succes? Asta e clipa pe care aș putea-o pune în pericol din cauza unei mișcări greșite?

Asta e realitatea pe care o risc? O realitate despre care nici măcar nu sunt sigur că îmi face plăcere.

Yttergjerde își șterse lacrimile de râs din colțul ochilor.

— Of, Doamne! făcu el. Asta e al naibii de tipic pentru tine. Of, Doamne...

— Zvonurile sunt adevărate, spuse Frølich pe neașteptate.

Yttergjerde, care nu știa despre ce vorbește, spuse:

— Ce zvonuri?

— Despre mine și femeia asta, sora lui Jonny Faremo.

Mina lui Yttergjerde se transformă treptat, iar expresia amuzată deveni una ușor uimită. Yttergjerde era zdruncinat, așa cum se spune în cercurile de box. Era la faza în care șocul își făcuse efectul fizic, dar încă nu începuse să înțeleagă că fusese lovit.

— Deci acum știi, spuse Frølich aspru. Tot ce spun băieții e adevărat. Am o relație cu sora lui Jonny Faremo – același Jonny Faremo care a făcut trei ani de închisoare pentru jaf armat.

Își luă haina și plecă.

5

La casetofon se auzeau Simple Minds. Vocea cânta „You turned me on” și un pic mai târziu „Alive and kicking”. Imediat ce vocea termină, CD player-ul o luă de la început, un cântec numit „Hypnotyzed”.

Voia să meargă muzica atunci când făceau dragoste. Voia special muzica asta. Iar el nu avea nimic de obiectat. Erau amândoi acum; el era în ea, ea era în el. Ochii ei nu trădau nici nesiguranță, nici amăgire, nici disimulare. Așa că zgomotul din jurul lor nu avea nicio importanță; muzica pur și simplu desăvârșea tabloul, în același fel în care brizele de coastă subliniază faptul că aerul e ceva ce se respiră, iar umezeala îți spune că apa e o materie în care poți înota. Dar el nu asculta textul cântecelor, nu auzea bătăile tobelor sau vocile care acompaniau; trupul lui pur și simplu dansa cu al ei, se concentra pe două lumini, de aproape, și în același timp departe de tot, ochii ei albaștri.

Când reveni de la baie, ea stătea întinsă în pat, citind.

— E aceeași carte? Întrebă el.

— Aceași?

— Pare că citești mereu aceeași carte.

O așeză pe măsuta de lângă pat.

— Ai auzit vreodată pe cineva să spună că nu poți intra în același râu de două ori?

— Filosofia greacă?

Îi făcu loc lângă ea sub pilotă.

Un pic mai târziu îl întrebă:

— De ce te-ai făcut polițist?

— Pur și simplu.

— Nici tu nu crezi asta.

Își întoarse capul și-i privi fața. Zâmbi în loc să răspundă.

— Am ajuns cumva pe un teritoriu privat? Întrebă ea. Păstrați distanța! Pericol! Atenție, câine!

— Am dat la Colegiul de Poliție după ce am terminat Dreptul și am intrat.

— După ce ai făcut Dreptul? Puteai să-ți începi cariera într-un birou de avocatură. Puteai să fii un avocat practicant și să câștigi milioane. În loc de asta, ai fugit de colo, colo, vârandu-ți nasul în treburile altora.

— Vârandu-mi nasul în treburile altora?

Intonația. Fusese o idee prea ascuțită. Dar era prea târziu s-o modereze după ce rostise cuvintele. Îi aruncă o privire. Stătea cu capul pe pieptul lui, în timp ce degetele de la mâna lui stângă urmăreau modelul tapetului. Îi mângâie părul cu cealaltă mână, știind că ea încerca să cântărească atmosfera.

— Asta se întâmplă, nu-i așa? Chiar îți vâri nasul?

Nu răspunse.

— Ești supărat?

— Nu.

— Cel puțin nu ești judecător, asta e bine.

— Care e problema cu judecătorii?

— Am câteva probleme cu judecătorii, fie din cauza slujbei pe care o am, fie, pur și simplu, pentru că fac acte de judecată.

Stăteau în liniște. Capul ei pe burta lui. El stătea așa, jucându-se cu o suviță din părul ei negru.

Ea spuse:

— La ce te gândești?

— La faptul că aș fi putut să fiu judecător. Poate că, din punct de vedere al carierei, ar fi trebuit s-o fac.

Încă se mai juca cu părul ei. Ea stătea nemișcată. Frølich adăugă:

— Îmi place munca mea.

Ea își înalță capul:

— Dar de ce?

— Cunosc oameni. Te-am cunoscut pe tine.

— Dar sigur a fost ceva care te-a determinat să te faci polițist. La un moment dat, sigur ai vrut să devii asta, cu mult timp în urmă.

— Dar de ce vrei să știi?

— Îmi plac secretele.

— Mi-am dat seama.

Își așeză capul din nou.

— Era un polițist care locuia pe strada noastră, spuse el. Tatăl unei fete drăguțe de la mine din clasă, Beate. Conducea un Ford Cortina. Modelul vechi, cu luminile de marșarier rotunde - în anii

șaizeci.

— Habar n-am despre ce mașină vorbești, spuse ea, dar nu contează.

— În apartamentul de deasupra mea era o fată pe care o chema Vivian, care intrase în joc, chiar dacă avea doar optsprezece-nouăsprezece ani.

— Tu câți ani aveai?

— Vreo zece, probabil. Habar n-aveam ce înseamnă o prostituată. Nici cea mai mică idee despre sex. Ceilalți băieți vorbeau despre Vivian și-mi arătau reviste pornografice cu femei dezvelindu-și organele sexuale. Mie revistele mi se păreau revoltătoare.

— Erau poze cu ea, cu Vivian?

— Nu, dar băieții voiau ca eu să văd ce face. Sau poate li se scula când se uitau în ea, cine știe. La capitolul ăsta, primele cunoștințe le-am căpătat mai târziu. La zece ani, mă interesau numai pescuitul, bicicleta și chestii din astea. Mi-o amintesc pe Vivian ca pe o fată cam secătuită, cu părul negru, cu o mulțime de vase de sânge albăstrui pe picioare. Și avea picioarele mereu gălbejite. Stătea adesea pe scară și fuma. Oricum, într-o zi au venit doi bărbați. Unul purta un palton și avea părul slinos, lins. Celălalt, cu breton, purta ochelari și o geacă scurtă de piele. Fața i se contracta întruna. Jucam *rounders* cu unul din băieți pe stradă, iar Vivian stătea în pantalonii ei sexy pe scări, fumând. Când au venit cei doi bărbați, s-a ridicat și a intrat. A dispărut, pur și simplu.

Frølich tăcu atunci când telefonul începu să sune.

Ea îl privi.

— Nu-mi spune că acum o să răspunzi la telefon.

— Poate că nu, spuse el și privi telefonul fără să i se miște niciun mușchi.

Au stat ascultând cum sună, până când se opri.

— Povestește-mi mai departe, spuse ea.

— Unde rămăsesem?

— Doi bărbați și Vivian au plecat.

— Pe unul dintre băieți îl chema Yngve. Avea o bicicletă Tomahawk, din aia cu șaua lungă. Yngve a ridicat o piatră și a aruncat-o către cei doi bărbați. Iar noi am intrat imediat în joc. Cei doi bărbați erau dușmanul, într-un fel. Apoi am cules mai multe pietre.

— Doi copii de zece ani?

— Eram probabil vreo cinci-șase cu totul. Yngve era cel mai mare, avea paisprezece ani. Prietenii mei aveau doisprezece și treisprezece ani. Eram cel mai mic și-mi amintesc că făceam pe mine de frică. Nu mai fusesem niciodată atât de înspăimântat. Bărbatul cu ticul nervos l-a atacat pe Yngve și l-a lăsat într-o baltă de sânge pe stradă. A trebuit să-l ia Salvarea după aceea. Îmi amintesc că am alergat în spatele unui bloc de apartamente, panicat de moarte. M-am ascuns între tomberoanele de gunoi și mi s-a făcut rău, atât mi-era de frică.

Se uită în jos, spre pieptul lui și-i întâlni ochii. Zâmbi silit.

Ea șopti:

— Spune mai departe.

— Tatăl lui Beate a făcut ordine. El era regele indiscutabil; n-a spus un cuvânt, n-a scos nicio legitimație sau insignă de poliție, nu era în uniformă, a venit pur și simplu și a reinstaurat ordinea. Cred că de acolo a început totul. Personajul ăsta – un simbol.

— Bruce Willis, surâse ea.

— Nu era un om prea drăguț.

— Bruce Willis?

— Tatăl lui Beate.

— Ce-a făcut?

Dădu din umeri.

— Beate a devenit dependentă de heroină și a murit acum câțiva ani. La reuniunea de clasă a fost singura care n-a venit și toate fetele vorbeau despre faptul că fusese maltratată și abuzată ani de zile de tatăl ei. Se întinse. Iluziile pălesc și mor, spuse el sec.

Ea nu spuse nimic.

— E inerentă în lume. Iluzia, ceva ce nu e real.

— Mie îmi spui.

— Ce-ți place?

Se lăsa pe spate gânditor.

— Îmi place să cânt „L.A. Woman” de Doors, la chitară rece.

— Ești atât de plictisitor. Haide. Spune ce-ți place să faci.

Se întinse sub pilotă și spuse:

— Îmi place să mă uit pe fereastră când mă trezesc dimineața.

— Mai spune-mi, îl rugă ea.

— Ce să-ți mai spun?
— Ce-ți mai place să faci.
— Tu prima.
— Îmi place să stau întinsă în iarbă și să văd ce imagini formează norii.
— Altceva.
— Să cobor cu bicicleta de pe munte, într-o seară blândă de vară.
— Altceva.
— Acum e rândul tău.
— Îmi place să copiez titlurile albumelor mele și să le așez în ordine alfabetică.
— Serios?
— Da.
— Bine. Se ghemui sub pilotă. E rândul rău, șopti ea.
— Îmi place să stau singur într-un loc special.
— Și mie.
— Își ridică fruntea de pe pieptul lui și se uită în sus.
— O plajă, șopti ea. Seara, când stau acolo, în cele din urmă se aude numai clipocitul valurilor pe țărm. Dacă vine cineva și vorbește, nu-l auzi.
— Așa e apa, spuse el. Am aceeași senzație când merg la pescuit, pe râuri sau pâraie învolburate.
— Nu cred.
— Se uită din nou la ea. Părea ușor ofensată.
— Fie, mă dau bătut. Nu e la fel.
— Când spui lucruri din astea îmi pierde cheful să mai zic ceva, replică ea.
— Hai!
— Se ridică în capul oaselor, până când li se întâlnește privirile din nou.
— Nu te supăra!
— Nu mă supăr.
— Și cum se numește plaja ta?
— Zâmbi.
— Hvar.
— Ce e asta?
— Numele. Hvar.
— Al plajei?
— E o insulă.

— Unde e?

Își așeză capul, fără să răspundă. Ea îi mângâie părul și căscă. Va adormi în curând, simțea asta și era fericit.

— Apropo, murmură și căscă din nou. Îmi place mirosul de foc în aer liber primăvara.

La un moment dat în timpul nopții, deschise ochii și nu mai simți greutatea capului ei. Auzi o voce joasă vorbind. Stătea pe scaunul de la fereastră cu telefonul mobil la ureche.

— Nu dormi? întrebă el. Cât e ceasul?

— Vin imediat, șopti ea. Culcă-te la loc.

Închise ochii și o simți strecurându-se sub pilotă. Înainte să ațipească la loc se uită la părul ei negru revărsat pe pernă.

Partea a doua **AL PATRULEA**

6

— Avem un client.

— Crimă?

— Un bărbat. Rece și înțepenit ca porcul de Crăciun, continuă Gunnarstranda. În Loënga.

Linia fu întreruptă. Nu mai era nimic de discutat. Niciodată nu fusese nimic de discutat. Frank Frølich se întoarse pe partea cealaltă în pat.

— Trebuie să plec, șopti răgușit și se opri brusc.

Nu era acolo. Pilota cu care se învelise acum câteva ore era jumătate pe jos. Se ridică în capul oaselor, își frecă obrajii și o strigă precaut:

— Elisabeth?

Niciun sunet.

Se uită la ceas. Era patru și jumătate. Era noapte. Se ridică și se plimbă de colo, colo prin camera de zi. Liniște și întuneric. Aprinse lumina, se stropi cu apă pe față și-și întâlne ochii obosiți în oglindă. De ce face asta? De ce fuge? Când a plecat? De ce?

Exact șase minute mai târziu era în mașină și conducea în jos pe muntele Ryenberg. Se făcuse frig. O Lună ca de argint strălucea pe cerul înstelat. Termometrul de pe bord arăta -5°C. Și se gândi la Elisabeth în fusta ei mulată și lenjeria minusculă, mergând în jos pe stradă pe frigul ăsta. Afară din pat, afară din casă, dispărută. În mașină era atât de frig, că stătea aplecat peste volan, cu ambele mâini încleștate pe el. Cauciucurile cu crampoane scoteau un sunet metalic pe asfalt și drumul înghețase la curbe. Se lăsase ceață peste apa din port. Atmosfera perfectă pentru o crimă, se gândi el, în timp ce intra în Gamlegyen.

O mașină de poliție stătea în fața gardului, cu girofarurile pornite. Skoda Octavia lui Gunnarstranda era parcată de-a curmezișul pe trotuar. Și dincolo de gardul de sârmă, un mic cerc de oameni stăteau în jurul unei forme de pe jos.

Frølich coborî din mașină după el și intră pe poartă, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor. Era înghețat și junghiuri de foame îl înțepau în stomac. Silueta lui Gunnarstranda veni spre el. Cu cămașa de sub haina de toamnă încheiată prost. O țigară neaprinsă i se mișca de sus în jos în gură.

— Paznic la Securitas. Găsit la 3:43 de un coleg de muncă. Semne evidente că s-a încercat spargerea containerelor, arată Gunnarstranda. Ușile unei container verde de metal erau larg deschise. Containerul e proprietatea cuiva numit A.S. Jupro. Nu e clar ce au luat - dar presupunem că e vorba de ceva echipament electronic.

De la distanță, mortul semăna cu un schior de slalom inconștient. Stătea într-o așa-numită poziție laterală stabilă. Purta un costum de protecție. Frank Frølich tresări când văzu capul desfigurat al bărbatului și tot sângele din jur.

— Legiștii numesc asta „răni provocate cu o armă albă”, spuse Gunnarstranda formal. Țeasta i-a fost strivită înăuntru. N-o să fie o treabă prea grea pentru băieți să stabilească posibila cauză a decesului. Arată înspre o pungă de plastic pătată de sânge lângă cadavru. Bătă de baseball, aluminiu.

Se auzi un hârâit brusc în stația unuia dintre polițiștii. Omul i-l dădu lui Gunnarstranda, care latră formal în el.

Frølich nu putu decodifica mesajul care veni hârâit înapoi. Dar un Gunnarstranda rânjind putu.

— Închide-i.

Se întoarse și se uită la ceas.

— I-am prins și acum mai putem trage un pui de somn. Scuze că te-am trezit la o oră atât de inumană, dar slujba-i slujbă, nu-i așa? Niciun caz nu seamănă cu altul. O să prind și eu vreo două ore, adăugă Gunnarstranda. Apoi o să facem interogarea la o oră mai pământescă. O să fie minunat să-mi arunc țeasta pe pernă.

— Pe cine am prins? întrebă Frølich uluit.

— O gașcă de duri, spuse Gunnarstranda. Un pont. Probabil nu are prea mare valoare, dar, pe de altă parte, e o înșiruire

clară de împrejurări. Arătă spre containerul deschis. Băieții ăștia comiteau spargerea, când a ajuns paznicul cu mașina. Arătă spre o dubiță Ford la câțiva metri depărtare. Logoul companiei de pază era desenat lateral. Paznicul a văzut ceva, a oprit și s-a dus să verifice. Gunnarstranda făcu semn spre un obiect de lângă containerul deschis. Lanterna lui - o Maglite - e acolo. Oamenii au fost prinși cu mâța-n sac, s-a iscat o încăierare. Unul dintre ei are o bătă de baseball și-l snopește în bătaie. Paznicul cade acolo. Din păcate pentru ăștia trei, acum e mort.

— Și știm cine a făcut-o? spuse Frank Frølich cu un căscat.

Gunnarstranda dădu aprobator din cap.

— După cum am spus, un pont, și aș fi foarte surprins dacă nu e corect. Gunnarstranda scoase o bucată de hârtie din buzunarul hainei și citi cu voce tare: Jim Rongstad, Vidar Ballo și... poți citi numele celui de-al treilea? întrebă îndreptându-și ochelarii.

Frølich citi întâi pentru el, înainte să citească cu voce tare.

— Scrie Jonny Faremo.

Frølich simțise fiara mușcându-l de stomac toată dimineața și se hotărî să afle ce se întâmplase la audierea de la tribunal. Cu toate astea, în timp ce alerga în jos pe scările dintre tribunal și Kafe Gabler, simți o ezitare puternică să mai continue. Așadar, se retrase spre Kristian Augustus legate să stea și să aștepte pe trotuar. În curând, un grup de oameni se adună în fața intrării în tribunal. Puțin mai târziu, ușa se deschise. Elisabeth ieși. Îi urmări mișcările. Plecă singură, mergând cu pași mici și repezi, fără să se uite în stânga sau în dreapta. Stătu și îi urmări silueta subțire din spate, până când trecu după colț și dispăru.

În clipa în care Gunnarstranda ieși prin ușile largi, Frølich se arătă și păși peste liniile de tramvai ca să traverseze strada. Gunnarstranda se detașă din mulțime pe trepte, calcă pe trotuar și traversă și el liniile de tramvai. Frølich i se alătură.

Gunnarstranda își continuă tăcut drumul pe trotuar, cu pași iuți.

Frølich își drese glasul:

— Cum a mers?

— Cum a mers ce?

— Audierea.

— Nașpa.

— Ceea ce înseamnă că?

Gunnarstranda se opri, își lăasă ochelarii să-i alunece pe nas și privi mânios pe deasupra lor.

— Te întrebi dacă fratele ei va trebui să meargă la închisoare? Sau dacă vor merge cu toții? Sau te gândești la perspectivele tale?

— Spune odată cum a mers.

— Elvis a părăsit clădirea.

— Ha?

— Jonny Faremo mi-a dat muie și a plecat liber. Pentru că sora lui, muierușca de care te-ai îndrăgostit, pretinde că a fost cu fratele ei și cu ceilalți în apartament când Arnfinn Haga a fost omorât.

Ultimul cuvânt fu aruncat cu un strigăt ca să acopere

tramvaiul care trecu hodorogind pe lângă ei. Frølich așteaptă să se facă puțină liniște.

— A spus că a fost în apartament cu fratele ei și cu ceilalți doi – după ce a fost cu mine?

— Da.

— Se strecoară afară din apartamentul meu când încă dorm, se plimbă de nebună în miezul nopții spre casă unde sunt fratele ei, Rognstad și individul ăsta, Ballo, și petrec până în zori?

— Voi nu vorbiți unul cu celălalt, Frølich?

Frølich nu știu ce să răspundă. Gunnarstranda continuă.

— Jonny Faremo, Jim Rognstad și Vidar Ballo și... iubita ta... jucau poker la ei acasă. A menționat și numele tău.

Lui Frølich îi căzu fața.

— Al meu?

— A dat detalii picante despre noaptea petrecută cu tine, înainte de această rundă de poker.

Frølich își mai auzea încă propriul ecou răsunându-i în minte. Numele meu?

Tăcerea dintre ei se prelungi. Oameni treceau pe alături în ambele direcții. Un taxi rulă încet pe lângă ei. Șoferul ridică privirea întrebător.

Frølich spuse:

— Doar n-ai înghițit povestea cu jocul de poker.

— Firește că nu.

— De ce n-am fost chemat ca martor?

— Ai fi fost în stare să spui când a plecat?

Tonul lui Gunnarstranda era acid.

— Ascultă, spuse Frølich, abătut. Nici mie nu-mi place povestea asta mai mult decât ție.

— Mă îndoiesc.

— Nu înțeleg de ce i-a acceptat judecătorul mărturia. Pare foarte greu de crezut.

— Ai fi putut s-o combați?

— Nu.

— Și atunci de ce să te fi chemat ca martor? N-am nici cea mai vagă idee dacă judecătorul a crezut-o. Chestia e că mărturia ei ne contestă orice motiv rezonabil de suspiciune și, în consecință, eliberarea lor e un semn clar pentru mine: înainte de turul următor, caută mai multe dovezi împotriva bandei lui Faremo sau subminează mărturia lui Elisabeth.

— Despre ce oră a nopții vorbim noi de fapt?

Gunnarstranda trase adânc aer în piept.

— Ce-i?

— Adună-te, Frølich.

— Ha?

— Tu ești cel care are o relație cu femeia asta. Tu ești cel cu care s-a culcat. Și stai aici ca un bou și mă întrebi de ore. Nu te recunosc. Ia-ți o pauză. Du-te în vacanță. Ia-ți liber. Ai călărit, scuză-mi franțuzeasca, sora unui infractor înrăit... cât timp? Câteva săptămâni? Din partea mea poate să fie numa' dragoste și muzică dulceagă, dar ești polițist, pentru numele lui Dumnezeu! Ar putea fi o înscenare. Dacă tu nu poți să vezi asta, e de datoria mea să-ți arăt că există această posibilitate. În curând, toată unitatea de poliție o să înțeleagă. Și atunci o să fii suspendat. Și poți să-ți imaginezi cum îți vor formula suspendarea, nu-i așa? Direcția asta nu e bună nici pentru tine, nici pentru mine, nici pentru unitatea de poliție. Așa că dă-te din drumul elefanților care vin trosnind de după cotitură. Dacă nu te dai la o parte, ai să fii călcat în picioare. Și orice s-ar întâmpla, ți-ar prinde bine o vacanță. Fir-ar să fie, omule, ai ajuns o umbră!

Frank Frølich se uită în ochii celuiilalt.

— Ce tot spui acolo? O înscenare?

— Sunt sigur că femeia asta a avut niște planuri de la bun început.

— De ce?

— Mi-ai spus că ai protejat-o - în magazinul lui Badir - ai dat-o la o parte când poliția a intrat în acțiune?

— Nu știa nimeni despre operațiune. Intrarea ei în magazin a fost o eroare. Întâmplarea.

— Bine, a intrat în magazin din pură întâmplare. Dar apoi - în timpul schimbului de focuri și când nebunii au fost arestați - spui că-și îndesa țigări în rucsac? Poate a făcut asta să-ți câștige interesul.

— N-am nici cea mai vagă idee de ce a făcut asta.

— Amintește-ți, nu are cazier. Dar când zboară gloanțe pe deasupra și stă sub un polițist pe jos într-un magazin și se apucă să ciordească - nu ți se pare un pic ciudat?

Pe Frølich îl trecea transpirația.

— Se prea poate să fie ciudat, nu știu.

— Folosește-ți capul numai. Ești în rahat până în gât.

— Dar dacă toate astea au fost calculate și plănuite, nu înțeleg de ce trebuia să-și vândă trupul luni întregi, făcând cele mai nebunești planuri cu mine, numai ca să-i dea lui frate-su un alibi pentru uciderea unui paznic într-un port? Dumnezeuule, Arnfinn Haga, un student de douăzeci și doi de ani, care lucra ca paznic să mai câștige un ban pe lângă. Nu vezi că o teorie a conspirației e complet absurdă?

— Deci tu crezi că e îndrăgostită de tine și afacerea cu fratele ei e pură coincidență, nu-i așa?

— Da, de fapt și de drept, asta cred.

— Frølich, de cât timp lucrăm împreună noi doi?

— De mult prea mult timp.

— Da, probabil, dar ni s-au întretăiat drumurile în vreo câteva cazuri până acum. Și chiar dacă niciun caz nu seamănă cu celălalt, de data asta câteva lucruri bat la ochi.

— Bine! pufni Frølich. Dar și asta e posibil!

— Ce e posibil?

— E posibil să fi avut intenții onorabile.

— Frølich! Nu mai fi atât de naiv, băga-mi-aș! Ceva nu e în regulă la femeiușca asta. Nu contează din ce direcție privești fiecare mic detaliu pe care mi l-ai povestit, toate duc spre o singură concluzie: escrocherie.

Gunnarstranda o luă iar din loc. Mergea cu iuțeală pe trotuar. Frølich îl prinse din urmă și spuse:

— Bine, să zicem că ai dreptate. Poate că a avut un plan. Dacă ești atât de al naibii de sigur, atunci ce urmărea? Ce plănuia în magazin, întinsă pe jos? Dacă nu e vorba de uciderea paznicului de la Securitas, atunci despre ce e vorba? E vorba de a mă pune în încurcătură? Trebuie să existe căi mai simple de a da cuiva bătăi de cap decât să te apuci de omorât oameni. Singurul lucru pe care l-a obținut a fost să mă pună într-o lumină proastă în fața unor colegi care acum se îndoiesc de puterea mea de judecată – și care ar fi scopul în toată povestea asta? Ei? Poți să-mi spui?

— Nu.

— Și atunci de ce hărțuiala asta?

Gunnarstranda se opri din nou. Îi aruncă celuiilalt bărbat o privire de gheață.

— Nu hărțuiesc pe nimeni. Nu îmi stă în obicei. Tu ești cel

care mă urmărește. Tu ești cel care hărțuiește. Știm amândoi că suspiecții principali au plecat liberi din tribunal și numele tău a fost folosit pentru a obține acest rezultat. Asta înseamnă – dacă vrei să-i spun pe nume – că nu mai poți continua investigația în cazul ăsta. Eu o să investighez uciderea lui Arnfinn Haga fără ajutorul tău. În locul tău, aș face două lucruri: întâi, mi-aș lua o săptămână liber ca să evit o pată pe cazierul meu. Apoi aș avea o discuție cu fata. Îți datorezi asta ție însuși și viitorului tău și, nu în ultimul rând, fetei – dacă are într-adevăr intenții onorabile. Și acum, te rog să mă scuzi. Am o treabă de făcut.

Frank Frølich îl privi plecând. Haina descheiată a lui Gunnarstranda flutura ca o pelerină în urma lui.

Liber? Suspendare? Cuvintele îi ricoșau prin creier de colo-colo. Sângele îi pulsa în urechi. Vârî mâna în buzunar și scoase un telefon mobil.

O sună pe Elisabeth. Nu răspunse nimeni.

Rămase privind ecranul telefonului. Nimic. Pentru că ea nu răspundea. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Încercă din nou. Din nou niciun răspuns. Mai încercă și a treia oară. Telefonul ei era închis.

Trei ore mai târziu se alesese cu o săptămână liberă și era în mașină în drum spre Ekeberg Ridge. Intră cu mașina pe acoperișul care alcătuia parcare pentru apartamentele de dedesubt. O scară ducea în jos, pe lângă complexul de clădiri. Un palier pentru fiecare etaj. Fiecare palier ducea la două intrări. Găsi ușa apartamentului lui Elisabeth și Jonny Faremo. Sună la ușă, dar nu se întâmplă nimic. Ascultă. Nu se auzeau pași înăbușiți dincolo de ușă. Totul era mort, întunecat, nemișcat. Singurul lucru care se auzea era motorul unei macarale care îneca hârâitul obișnuit de trafic de pe străzile de dedesubt. Aerul înghețat, care până acum i se înfășurase în jurul trupului ca o piele răcoroasă, îi pătrunse prin haine și-l făcu să tremure.

Sună din nou. Pielea de pe degetul arătător se albi atunci când apăsă soneria. Bătu din picioare ca să se încălzească, apoi căută o fereastră prin care să se uite.

Un bărbat mai în vârstă, ușor gârbovit, cu baston și beretă stătea pe palier, uitându-se la el.

— Faremo, spuse Frølich.

Omul scoase o legătură de chei și încercă s-o găsească pe cea potrivită.

— El sau doamna?

— Pe amândoi, de fapt.

Bătrânul vârî cheia în broasca apartamentului alăturat.

— A plecat acum vreo jumătate de oră. Probabil că mergea în vacanță. Avea un rucsac și o valiză cu ea. Pe Jonny nu l-am văzut de câteva zile.

Omul deschise ușa.

— A luat un taxi?

— Nu, a luat-o în jos, pe acolo. Bărbatul arată cu bastonul. A luat autobuzul, presupun.

— Ați văzut-o urcând în autobuz?

— Nu. De ce te interesează așa de tare?

Frølich se gândi să-și arate legitimația, dar se abținu.

— Trebuia să ne întâlnim, spuse el uitându-se la ceas. Destul de important. Asta era acum jumătate de oră.

— A, da, spuse bărbatul, intrând în casă.

Frølich aşteptă.

Bărbatul continua să murmure „A, da, a da” şi apoi închise uşa.

Frølich se târî încet pe scări până la maşină. Tocmai când voia să urce, un Saab 95 gri-argintiu parcă într-unul din locurile rezervate. Îşi puse cheia în buzunar şi observă cealaltă maşină. Şoferul nu se grăbea. În cele din urmă uşa se deschise. Un bărbat se dădu jos: alb, înalt de cam un metru nouăzeci, bine făcut – fie de la antrenament intensiv, fie de la steroizi anabolici – purta pantaloni de camuflaj, bocanci de munte Gore-Tex, o geacă scurtă de piele, mănuşi de piele maro, ochelari de soare şi o şapcă neagră. Frølich nu-l văzuse niciodată în realitate, dar ştiu imediat cine e şi merse spre el.

Aveau aceeaşi înălţime, dar Frølich probabil n-ar fi putut ridica atâtea greutate la aparat ca eroul ăsta clonat dintr-un film de acţiune. Cu toate acestea, când Faremo îşi scoase ochelarii recunoscu imediat trăsăturile lui Elisabeth: nasul, fruntea, ochii.

Spuse:

— O caut pe sora ta.

Se gândi: *Mare greşală. Trebuia să mă prezint, să fiu rece politicos, nu tupeist ca un puşti.*

Omul îşi scoase mănuşile cu un oarecare efort şi întinse mâna.

— Jonny.

— Frank.

— Deci eşti prieten cu Elisabeth?

— Da. Azi, mai devreme, ai fost la tribunal şi ai scăpat pentru că sora ta a vorbit despre un bărbat pe nume Frank. Poate îţi aminteşti?

Faremo rânji.

— Eu şi cu Elisabeth am discutat în trecere despre faptul că eşti poliţist.

Frølich auzi cuvintele imprimându-i-se în minte: *Eu şi cu Elisabeth am discutat în trecere...*

Faremo continuă:

— A susţinut întotdeauna că nu eşti un căcănar. Jonny Faremo îi zâmbi rece, ironic, în timp ce-şi pregătea sarcasmul: ... că eşti altfel.

Frølich se controlă și se abținu să-i dea un răspuns.

— Știi unde e acum?

— Un vecin susține că a plecat acum jumătate de oră cu un rucsac și o altă geantă.

— Atunci așa o fi.

— Dar tu trebuie să știi unde s-a dus.

— De ce?

Frølich gândi: *Pentru că e alibiul tău, tâmpitule!* Spuse:

— Deci nu știi?

— Ar trebui să lași deoparte stilul Gestapo când vorbești cu un membru al familiei ei.

— Îmi cer scuze dacă te-am jignit, dar e important pentru mine să iau legătura cu ea.

— Serios?

— Da. Serios. Ți se pare straniu?

— Puțin.

— Ah, da?

— Din câte am înțeles de la sora mea, ea a fost cea care a avut inițiativa în relația voastră. Faremo se lovi cu mânușa în palmă. Dar acum, că am probleme, te-ai transformat într-un copoi și alergi după ea.

Frølich spuse:

— Dacă o vezi, te rog, spune-i să mă sune.

Se întoarse să plece. Zăpada bătătorită de pe acoperișul de beton era alunecoasă. Era cât pe ce să cadă, dar nu se uită în urmă. *I-a spus fratelui ei totul.* Asta era singurul lucru la care se gândea. Jonny Faremo știa Dumnezeu-știe-ce, iar în tot timpul ăsta, el îi pusese întrebări despre fratele ei. Stătuse și-și ferise cărțile ca un copil prins trișând.

Când ieși în drumul principal, Faremo se afla în același loc, urmărindu-l îndeaproape.

Frølich se uită la ceas. Era ora prânzului, dar n-ar fi putut înghiți o îmbucătură. Trase pe margine și opri înaintea să apuce să facă cincizeci de metri. Care e cel mai bun plan de acțiune? Să afle unde plecase Elisabeth sau să se concentreze pe fratele ei? Cum să afle unde plecase? Nu știa prea mare lucru despre ea.

Își trecu mâinile peste volan. Să nu facă nimic? Să se ducă acasă și să doarmă, poate? Până la urmă, era în concediu.

Nu trebui să se gândească mult. Saabul lui Faremo trecu pe lângă el. Frølich răsuci cheia în contact și se luă după el.

9

Era după-amiaza târziu când parcă de-a lungul unui gard de lemn de lângă stația de tramvai de la Forskningsparken. De acolo, își continuă drumul pe jos spre complexul universitar care găzduia Facultatea de Istorie și Filosofie. Gândul la vizita asta era neplăcut. Gândul de a o căuta pe Elisabeth pe care n-o cunoștea era neplăcut. Cu toate astea, neplăcerea pe care o simțea față de această parte a ei părea mai puțin importantă, atâta timp cât nu putea nicidecum să ia legătura cu ea, s-o găsească. Voia să audă ce are de spus despre jocul de poker, alibiul - toate lucrurile pe care nu le putea pune cap la cap. Așa că ignoră fiara care-i rodea stomacul, intră în clădirea Niels Treschow și luă liftul în sus, către clădirea înaltă. Bântui pe coridoare la întâmplare, urcă pe scări și merse la nimereală înainte, citind numele de pe uși. Ușa de la biroul lui Reidun Vestli era întredeschisă. Bătu și împinse ușa. O femeie tânără, cu părul blond și cu un maxilar neobișnuit de puternic, își ridică ochii din computer.

— Mă iertați, spuse Frank Frølich. O caut pe Reidun Vestli.

— A plecat. Tânăra se uită la ceasul de la mână. Acum vreo două ore.

— Acasă?

— Nu s-a simțit bine, așa că s-a dus acasă. Bărbia puternică se despărți într-un zâmbet alb și larg. La cursul de master ni se dă voie să-i folosim biroul. E extraordinară, așa.

— E grav?

— Habar n-am. Nu, nu cred. Reidun e rareori bolnavă.

Reidun Vestli își făcuse bagajele și plecase acum vreo două ore. Elisabeth împachetase și plecase acum vreo două ore.

Frølich spuse:

— Trebuie neapărat să vorbesc cu ea. Aveam o întâlnire.

Biroul lui Reidun Vestli era ordonat; singurul obiect care distona cu impresia de ordine meticuloasă era hanoracul studentei aruncat pe masa din colț. Femeia din spatele computerului părea să fie la ea acasă în birou.

— Puteți încerca să o sunați acasă dacă e important.

— Da, sigur. Aveți cumva numărul ei, din întâmplare?

Studenta se gândi puțin.

— Reidun e unul dintre puținii profesori care are carte de vizită, spuse ea, trăgând un sertar de la masa de birou. Știu că de obicei are câteva la îndemână pe aici. Pofțiți.

Bărbia puternică se despărți într-un alt zâmbet în timp ce-i înmâna cartea de vizită.

Studie cartea de vizită în drum spre lift. Reidun Vestli locuia în Lysejordet.

Formă numărul de acasă imediat ce ajunse din nou în mașină. Sună de cinci ori. Nu răspunse nimeni. Apoi o pauză scurtă ce indica faptul că apelul era transferat. Deci nu era acasă. Mai sună de două ori înainte să răspundă.

— Reidun la telefon.

Avea vocea limpede; în fundal, un fluierat ușor. Frølich știa ce înseamnă asta. Era în mașină.

— Sunt Frank Frølich. Aș dori să vă vorbesc.

Liniște.

— E vorba de Elisabeth Faremo.

Conversația fu întreruptă. Se uită la ecranul telefonului. Asta era conversația de care se temuse, dar pentru Reidun Vestli trebuie să fi fost și mai rău. Refuzul plin de panică de a vorbi cu el îl determină să sune din nou, instantaneu. Telefonul sună încontinuu. Apoi apelul fu preluat de serviciul abonați.

Era scârbit. Furios la culme. În clipa asta, întreaga situație îi părea complet ridicolă. Auzea în cap vocea lui Gunnarstranda în timp ce conducea spre casă. *O înscenare! Sigur asta e, Frølich!*

Optase să își ia o grămadă de timp liber pentru că... de ce, de fapt? Pentru că Elisabeth Faremo îl acoperea pe fratele ei? Sau ca să se ascundă, să-și îngroape fața de rușine?

Un tânăr fusese ucis. Dar *era posibil* ca Elisabeth să fi spus adevărul. De ce nu putea fi adevărat ceea ce spusese ea? Elisabeth se strecurase de fiecare dată afară din apartamentul lui în miezul nopții. Ce se putuse întâmpla erau următoarele: Elisabeth se dusesse acasă. Stătuse câteva ore trează cu fratele ei și apoi, dintr-odată, a sunat poliția la ușă. *Cu excepția pontului.* Problema e că nu știa nimic despre pont. Cine dăduse pontul poliției și din ce motiv?

Se abātu automat din drumul către casă. Era o după-amiază întunecată de iarnă și o oră de vârf. Își luase liber. Nimic de făcut. Ce face un norvegian când nu are nimic de făcut? Se duce

la o bere – sau cinci. Frank Frølich se îndreptă spre mall-ul din Manglerud.

Luă barurile la rând. Bău vreo două beri într-un bar înregistrat sub numele de Olympen Restaurant și cunoscut prin zonă sub numele de Lompa, Trandafirul Grønlandului. Locul era pe jumătate plin. Majoritatea clienților erau din categoria obosită, care locuiau în apropiere și mergeau în Lompa să poarte conversații profunde cu paharul de bere. Frank Frølich stătea singur la o masă privind oamenii din jur. Bărbați deșirați, majoritatea foarte rigizi după ani de zile de băut la greu, că arătau de parcă mergeau pe catalige când se duceau la baie. Se ridică de acolo să caute un bar de care să se sprijine. Se duse la gara principală din Oslo, pe peronul doi, în vechiul Østbanehalle. Locul era aglomerat. Călători. Navetiști în drum spre casă, așteptând trenul următor. Bărbați și femei din Moss și Ski, cu valizele, încălzindu-se cu o bere înainte să prindă feribotul spre Danemarca. În boxe se auzeau The Hollies cu „He Ain't Heavy, He's My Brother”, iar un grup de femei îmbrăcate în treninguri cântau pe melodie. Frølich se studie în oglindă și se simți ca un marțian pe planeta Pluto. Își bău cea de-a treia apoi a patra bere, privind cum două vechi cunoștințe ale poliției vindeau droguri unor adolescente. Frølich își ridică paharul. Era în afara serviciului, ce mă-sa! Nu era treaba lui. Dar vechile cunoștințe sunt la fel de alerte ca nurele sălbatice. Au simțit imediat starea pasivă a lui Frølich și erau gata s-o interpreteze aiurea. Frølich își bău berea și plecă mai departe, în sus, pe Karl Johans. Se opri la intersecția cu Dronningensgate, la șirul de baruri obscure. Dar apoi, o altă cunoștință veche ieși din umbră la Kirkeristen:

— Frankie, ai chef de o bere?

Frølich clătină din cap și se întoarse pe jos spre Jernbanetorget. E posibil să decazi mai tare decât să ajungi să-ți faci cinste cu o bere un individ pe care l-ai arestat de nenumărate ori? Se gândi: cel mai sigur loc să te pilești pare a fi mai la vestul orașului. Prinse primul tramvai, se ținu de bară în timp tramvaiul urca înspre Prinsens, coborî în celălalt capăt al Kontraskjæret, traversă spre piața Fridtjof Nansens și se decise să înceapă din colț și să ia la rând toate tavernele din jurul

primăriei. Fu o muncă istovitoare. Dar nu se simțea beat; simțea doar nevoia să-și golească vezica din când în când. Câteva ore mai târziu, se împleticea prin recepția Hotelului Continental. Țăsta era un loc în care mai demult erau expuse tablouri de Munch pe pereți, unde bărbații erau genul de oameni care așteaptă cu nerăbdare weekendul, ca să-și încerce noii pantaloni de golf, iar doamnele de decor sunt femei cultivate cu un nas fin pentru vin de porto. Aici un polițist nebărbierit și în permisie poate intra incognito, gândi el, și se trânti peste o canapea în mijlocul încăperii. Comandă un whisky. După ce mai bău unul, răsturnă un pahar de bere și încercă să șteargă mizeria cu fața de masă de la masa vecină, i se ceru politicos să părăsească localul. Suntem pe drumul cel bun, gândi el. Dacă îmi joc bine cărțile, o să fiu dus în celulele bețivilor înainte de venirea zorilor.

— Nu sunt beat, îi spuse fetei care primise sarcina neplăcută. Doar sufăr de niște probleme de sincronizare. Se ridică în picioare, impresionat că reușise să pronunțe un cuvânt atât de lung și complicat.

Se târî afară și aproape se ciocni de Emil Yttergjerde.

Yttergjerde era și el probabil în mijlocul acțiunii de târât prin baruri, pentru că avea o strălucire roșie, aproape purpurie pe față și fu nevoit să se țină de stâlpul de iluminat cât statură contemplându-se unul pe altul. Împreună, dădură colțul, împleticindu-se, spre Universitetsgata.

Erau și acolo câteva baruri. Și încă mai avea ceva bani.

Era seară, poate noapte, cel puțin multe ore mai târziu, când el și Yttergjerde stăteau la o masă în Café Fiasco. Nu, concluzionă el. Sigur e noapte. Își bea berea și se străduia din răspuțeri să nu alunece de pe scaunul fără spătar, în timp ce se concentra asupra gurii lui Yttergjerde. Muzica bubuia întruna și trebuia să strige să se facă auzit prin zarvă.

— Era din Argentina, zbieară Yttergjerde.

Frølich își puse halba de jumate pe masă, sperând din suflet ca Yttergjerde să tacă naibii din gură și să se oprească din zbieratul îngrozitor.

— Dar asta am aflat-o abia mai târziu, zbieară Yttergjerde.

— Ce să fie? strigă Frølich înapoi.

— Femeia din Argentina. Era falită, înțelegeți, și am ținut-o cu țigări și ceva mâncare. Eram futut în cur când m-am urcat în autobuz, la ora patru dimineața și mă duceam la Milano. Oricum,

m-am așezat în autobuz și ea a venit și s-a așezat lângă mine. Își cheltuisese toți banii pe mașini închiriate și hoteluri scumpe în Paris și Roma. Avea nevoie să stea undeva, pentru că mai erau două săptămâni până la zborul ei din Paris, înapoi peste Atlantic.

Yttergjerde făcu o pauză să-și tragă sufletul și să ia o gură de bere.

— Ce tot îndrugi tu acolo?

— Vacanța mea, spuse Yttergjerde. Haide, încearcă să mă urmărești.

Frølich își înălță capul. Era imposibil să-ți auzi gândurile. Muzica se opri. Dar nu prea mult. Cineva puse o melodie de Springsteen. O coardă, o secvență muzicală: „Born in the USA”. Frølich tocmai voia să spună ceva. Doar ca să-și dovedească sieși că nu e pe cale să se prăvălească. În loc de asta trebui să se lupte să nu cadă de pe scaun. Se prinse de paharul de bere și spuse:

— Cred că trebuie să mă car, acum.

Yttergjerde nu-l auzi. Își puse paharul jos, se șterse la gură cu dosul mâinii și răcni prin muzică:

— Nu puteam vorbi cu ea despre suedezi, înțelegeți? Femeia asta fusese cu un suedez și ăsta o burdușise multă vreme. Iar ea se plângea întruna și mă bătea la cap – probabil de asta s-a și terminat – mă întreba toată ziua dacă mi-e bine și-mi spunea că dimineața arăt extrem de agresiv. De fapt, habar n-am cum arăt dimineața, dar eram sătul să fiu bătut la cap, pe bune, eram sătul. Adică, n-am mai auzit pe nimeni să-mi spună că par agresiv până atunci. Oricum, într-un final, mi-am pierdut cumpătul și i-am spus în engleza mea de Oxford că nu sunt nervos. Dar, i-am spus, dacă nu încetezi să mă mai întrebi dacă sunt nervos, o să-mi pierd cumpătul. Poate că am fost puțin cam dur. Adică, nu e așa de ușor să prinzi nuanțele vorbind în engleza de Oxford. Oricum, și-a luat tălpășița și a fost ultima dată când am văzut-o. La fel de bine, probabil. Adică, era o afacere fără viitor. Eram în vacanță. Am suportat-o și am ținut-o cu țigări timp de patru zile – în timp ce ea-și dădea toată silința să plătească în natură. Asta nu e o bază prea sănătoasă pentru o relație de durată.

Frølich se ridică. Încăperea se legăna. Era beat cui. O spuse cu voce tare:

— Sunt beat cui!

— Ce vreau să spun e că, lămurii Yttergjerde neabătut, lumea e plină de femei, Frankie. Adică oamenii ca mine, divorțați, se pot relaxa. Dar cei ca tine, care n-au purtat niciodată bila și lanțul? Am un amic, de vreo treizeci și ceva de ani, e plin de femei până-n gât. Mame singure, Frankie, călătorește cu feribotul în Danemarca, dansează. Nu trebuie să devii deprimat din cauza femeii ăsteia.

— Știu că ești bine intenționat, spuse Frank Frølich. Dar singurul lucru care-mi trebuie la ora asta e un taxi și un pat în care să mă arunc.

— Da, du-te acasă, Frankie. Dormi bine, stai și lenevește în pat, uită de femeia aia afurisită. Ultima dată când m-am simțit așa a fost când m-am dus la bordel în Munkademsvein, adică, numai ca să mai eliberez ceva din presiune. Dar cea la care am nimerit era genul ăla de pizdă șireată. Sunt sigur că era măritată sau logodită, și atunci care-i scopu' să fii curvă, ei? Dacă toată treaba asta ți se pare revoltătoare. Ei? Arăta mișto, dar a refuzat să facă altceva în afară de poziția misionarului, așa că m-am enervat, nu-i așa? Nu vreau să fiu dificil, i-am spus matroanei de la recepție, dar plătesc o grămadă de parale, așa că femeile astea ale tale ar trebui să ofere ceva servicii clienților, nu-i așa, am spus, și apoi mi s-a dat un voucher. Ce zici de asta, Frankie?

Yttergjerde râdea în hohote. Știi, așa ar trebui să fie și în căsnicie. Să primești câte un voucher, pur și simplu!

11

Când sună telefonul, încercă să stea nemișcat, ca să nu-și deranjeze trupul paralizat. Judecând după lumina de afară, era după-amiază. Dormise buștean pe canapea câteva ore bune. Își întoarse capul și contemplă telefonul. Mișcarea aduse după sine o durere de cap, amețală și greață. Durerea de ficat îl înjunghia într-o parte ca patul de cuie al unui fachir – din interior. *Ficatul mi-e o bilă de durere, se gândi el, iar aerul, un cui, nu, soneria telefonului e ca un burghiu care-mi găurește tâmpilele.* Se ridică în capul oaselor și simți că amețește din nou.

Se ridică, amețit, ținându-se de tocul ușii și apucând receptorul telefonului.

— Deci ești acasă.

— Ce-ți imaginezi?

— Nu se știe niciodată.

Frank Frølich se lăsă pe canapea. Când o să mor, se gândi, îngerul care va veni să mă ia va avea aceeași voce ca a lui Gunnarstranda. Omul ăsta e ca o nălucă. Țepii continuau să-i atace ficatul. Era incapabil să gândească; spuse:

— Deci mă suni. Are vreo legătură cu munca sau ți-e numai dor de mine?

— Jonny Faremo e mort.

— Mort?

— Da, mort. Înecat.

Frank Frølich nu mai simțise niciodată o nevoie mai mare să bea apă. Cuvintele i se contractau în gât, în cap. Reuși să articuleze:

— Unde?

— La câțiva kilometri dincolo de granița orașului, în Askim. S-a înecat în râul Glomma și a fost pescuit de niște oameni care lucrau la centrala electrică Vamma. Trupul îi era prins într-o plasă.

— O plasă?

— Asta înseamnă că știi unde e centrala electrică Vamma?

La dracu. Intonația.

— Habar n-am. Unde e centrala electrică Vamma?

— Păi nu ți-am spus? La cincizeci de kilometri de la marginea orașului, spre est.

— Aha.

— Centralele electrice au tendința să prindă bușteni și alte gunoaie în turbine. De aceea, acolo au o plasă care oprește cheștiile astea. L-a prins și pe Faremo noaptea trecută.

— Accident?

— Dacă era vorba de un accident, am avea un munte de dovezi circumstanțiale. În cazul ăsta n-avem nimic.

— Sinucidere?

— Păi, e sigur că s-a înecat.

— Care e părerea ta?

Gunnarstranda chicoti în receptor.

— Părerea mea? M-au sunat din Krimpolitisenralen, Kripos, acum vreo zece minute. Dar, nu, doar eu l-am adus pe om înăuntru și l-am pus să apară în fața tribunalului suspect de uciderea unui paznic din Loënga. Iese – pe baza unui alibi la fel de subțire ca părul de pisică. Trec două zile și apoi e găsit plutind cu plămânii plini de apă în barajul de lângă o centrală electrică. Poate că era deprimat și s-a aruncat în apă? Dar de ce să fi fost deprimat? Pentru că te încurcaseși cu soră-sa? Și dacă ar fi fost așa și s-a dus cu mașina să se omoare, unde-i mașina? Unde-i biletul de sinucigaș?

— Conduce un Saab 95 gri-argintiu.

— De unde știi?

Intonația. Suspiciunea.

— Am, după cum singur ai arătat deja, ceva cunoștințe despre familia respectivă.

— Dacă a fost aruncat în râu, n-ar fi avut cine știe ce șanse. E toamnă târzie. Curenții sunt puternici. Temperatura apei, cel mult patru sau cinci grade.

— Faremo e bine făcut. Un pachet de mușchi.

— Cadavrul era într-o stare foarte proastă. Medicul care a scris certificatul de deces a folosit, se pare, un fenomen local să explice de ce. E un loc numit Vrangfoss chiar deasupra centralei. E o ravenă îngustă și chiar acolo râul cotește. Asta înseamnă că la câțiva metri mai sus de centrală toată apa care curge liniștit în râul Glomma e comprimată și canalizată prin ravenă. O cascadă orizontală, cu alte cuvinte un infern de apă și curenți. Dacă Faremo a ajuns în râu deasupra ravenei, trupul i-ar fi fost învârtit

și răsucit și izbit de fața stâncii multă vreme înainte să iasă la suprafață, la câteva zeci de metri mai jos. Majoritatea oaselor din trupul lui Faremo au fost, pur și simplu, făcute terci.

Frank Frølich văzu cu ochii minții bărbatul de un metru nouăzeci, îmbrăcat ca un soldat comando, cu aceeași expresie ca a surorii lui.

— Se știe unde a căzut?

— Căzut, zici?

— Sau i s-a făcut vânt. Știi ceva de locul crimei?

— Centrala asta - Vamma - e ultima din trei centrale electrice la rând. Cea mai înaltă se numește Solbergfoss, puțin mai jos e una numită Kykkelsrud și chiar în capăt e Vamma, unde a fost Faremo pescuit dintr-un fel de plasă de colectare. Deci poți să-ți imaginezi. A fost găsit în fața ultimului baraj. Întinderea dintre centrala Kykkelsrud și Vamma e partea care ne interesează. Frølich?

— Da?

— Nu ești curios de ce sun?

— Nu m-am gândit atât de departe.

— Nu e cazul meu. Ține de jurisdicția poliției districtului Folo și sunt asistați de Kripos. Vei fi nevoit să dai socoteală de mișcările tale din ultimele douăzeci și patru de ore.

În sfârșit i-a ieșit porumbelu'.

— Și de ce, mă rog?

— Știi de ce.

— Nu, Gunnarstranda, nu știu de ce!

— Nu e nevoie să vorbești pe tonul ăsta cu mine. Știm amândoi că se prea poate să fi murit în urma unui accident. Poate se certa cu cineva care l-a împins - poate premeditat, poate sub impulsul momentului. Și ai fost deja văzut în ceea ce a fost numit o discuție aprinsă în fața casei lui.

— Ai pus să fiu urmărit?

— Nu, dar investighez o crimă. Ai o mulțime de prieteni buni aici, Frølich, dar nimeni nu poate și nici nu vrea să mascheze adevărul. Până noaptea trecută, Jonny Faremo făcea parte din grupul de indivizi suspectați de uciderea lui Arnfinn Haga. Am pus casa lui Faremo sub urmărire. Discuția ta cu Faremo în parcare a fost înregistrată cum se cuvine.

— Bine, fie, dar ai să mă crezi dacă-ți spun că nu aveam cum să îl arunc pe Faremo în râu?

— Pune-mă la încercare.

— Ceea ce spui e corect. Am fost la ei la apartament. Când Faremo și gașca lui au fost eliberați după audiere, am făcut ce mi-ai spus. Mi-am luat liber o săptămână. Apoi m-am dus direct la apartamentul lui Faremo. Am vorbit cu el, dar n-am ridicat deloc vocea și nu am avut o discuție aprinsă.

— Întrebarea este: ce ai făcut după aceea?

Frank Frølich se uită în gol la perete. Noaptea trecută se dusesse până la apartamentul lui Faremo – dintr-un oarecare motiv luase un taxi până acolo și vomitase într-un șanț. De ce m-am dus acolo? Ce naiba încercam să fac?

— Mai ești acolo?

— Da.

— Alții, în afară de mine, te vor întreba, Frølich. Eu îți dau doar un mic avans.

Nu mai simți greață, doar sete. Amețit, se ridică în picioare și se târî în bucătărie. Nimic în frigider, în afară de două cutii de bere. Nu. Închise ușa și bău apă direct de la robinet.

Se clătină până în baie. Sub duș, se săpuni, gândindu-se la Elisabeth și la felul în care depusese mărturie pentru fratele ei și ceilalți doi. O vedea în fața lui, când ieșise grăbită din tribunal, spre Grensen, fără să privească în stânga sau în dreapta. De ce n-am oprit-o? De ce n-am vorbit cu ea?

Își opări trupul cu apă fiartă, concentrându-se asupra imaginii ei, iuțind pasul către casă cât o țineau picioarele. Silueta ei delicată fugind de colo-colo prin apartament, deschizând sertare, trântindu-le la loc, aruncând haine și alte lucruri în rucsac și geantă. Un telefon la ureche. Își luase tălpășița, dar unde – și de ce?

Creierul i se mișca încet, mult prea încet. Când el ajunsese la apartament, ea dispăruse deja. Apoi a venit fratele. Își luase tălpășița ca să fugă de el? Și dacă da, de ce? Îi dăduse deja alibiul pentru crimă.

Își aminti propriile degete tremurânde în timp ce forma numărul lui Reidun Vestli: sunetul clar al transferului de apel, sunetul înfundat al unui telefon mobil. Conversația ce fusese întreruptă imediat după ce se prezentase.

Dintr-odată i se păru foarte important s-o sune pe Elisabeth. Tot ce s-a întâmplat este rezultatul unei neînțelegeri ridicole.

Dacă sun acum, o să ridice telefonul și o să-mi dea o explicație convingătoare despre toată povestea. Opri apa și merse în camera de zi fără să se șteargă. Picioarele îi lăsau urme ude pe linoleum. Își găsi mobilul și o sună pe Elisabeth. Dar telefonul ei era închis. O sună pe Reidun Vestli. Niciun răspuns. Stătea așa, gol, privindu-și imaginea reflectată. Nu mai văzuse niciodată ceva mai patetic.

În clipa aceea sună soneria.

Se duse în dormitor, găsi o pereche de pantaloni curați și un tricou și merse să deschidă ușa.

Era un bărbat. Frølich nu-l mai văzuse niciodată: uscățiv, un metru optzeci, păr șaten deschis și ochi căprui.

Bărbatul spuse:

— Frank Frølich?

— În persoană.

— Sten Inge Lystad, Kripos.

Fața bărbatului era dominată de o gură diformă care îi împrumuta o înfățișare strâmbă. Zâmbetul oblic îi împărțea fața în două, într-un fel straniu, dar totuși atrăgător. Fața lui Lystad era una pe care nu aveai cum s-o uiți. Frølich își scormoni memoria. Lystad... numele îi era familiar, dar nu și figura.

— În legătură cu Jonny Faremo.

Frank Frølich încuviință din cap.

— Tragic.

— Deci știi deja despre asta?

Încuviință din nou.

— Cine ți-a spus?

— Sunt sigur că știi, eu lucrez la poliție. Suntem colegi.

— Dar cine ți-a spus?

— Gunnarstranda.

Lystad zâmbi rezervat.

Frank Frølich se gândi: *nu-i place întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Conversația nu a luat-o în direcția la care se așteptase.*

Liniștea care urmă era un semn clar că Lystad voia să fie invitat înăuntru. Dar Frank Frølich nu avea chef să cheme pe nimeni în casă, așa că îl examinează pe Lystad în liniște.

— Ai fost de curând acasă la Faremo?

Partea pozitivă: nu se ascunde după degete. Negativă: metoda lui e să păstreze distanța, să fie rezervat.

— Vrei să zici, la Jonny Faremo?

— Da, la Jonny Faremo.

— Am fost acolo, adică, în fața casei. Am sunat la sonerie, acum vreo două zile, în aceeași zi în care a fost eliberat din arest. Trebuia să mă întâlnesc cu sora lui, Elisabeth. Nu știu dacă ești la curent cu povestea asta.

— Prefer să știu cât mai puțin posibil, în afară de ceea ce s-a întâmplat între tine și Jonny Faremo când l-ai văzut ultima dată.

— În regulă, spuse Frank Frølich, gândind: grad înalt de nesimțire.

— Sora lui era acasă când ai sunat?

— Elisabeth? Întrebarea asta înseamnă că totuși interesul tău merge dincolo de legăturile mele cu fratele ei?

O umbră trecu peste fața lui Lystad.

Nu-i place direcția în care o ia conversația – pozitiv.

— Frølich, ascultă.

— Nu, ascultă tu. Sunt polițist de multă vreme. Îmi dau seama că ești conștient că faci rahatul praf. Sunt și primul care înțelege că nu-ți place ceea ce trebuie să faci, dar nu e nevoie să lovești oamenii în boabe, chiar dacă stau suficient de aproape de tine. Spui că nu te privește restul poveștii. Ei bine, mă privește pe mine, într-o măsură considerabilă. Mi-am luat o grămadă de concediu, din cauza restului poveștii. Asta ne-a adus pe noi față în față. Deci, dacă nu te privește restul poveștii, nu mai întreba de el. Ori te interesează, ori nu.

Lystad nu spuse nimic, și Frølich continuă.

— Versiunea mea e că am început o relație cu o doamnă care are legături nepotrivite. Fratele aceleiași doamne acum e mort. Dar să-ți fie clar un singur lucru: nu m-a interesat niciodată Jonny Faremo, nici atunci când l-am întâlnit, acum două zile, nici altă dată. Când m-am dus la el acasă – după ce Faremo a fost eliberat din arest – a fost prima dată când l-am cunoscut pe individ. Nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Dar m-am dus acolo să mă văd cu ea, să vorbesc cu ea, și am făcut asta pentru că în relația noastră apăruse o nouă situație: se folosisse de numele meu în mărturia ei ca să-i ofere fratelui ei un alibi la audiere.

Lystad încuviință solemn.

— Continuă, spuse el.

— Când am ajuns acolo, am parcat în parcare pentru

vizitatori. Există niște scări care duc de la parcare la apartamente. Am coborât și am sunat la sonerie. Presupun că martorul vostru e un domn mai în vârstă – vecinul cu care am vorbit când n-a răspuns nimeni la ușă. Am schimbat câteva cuvinte cu el. Apoi m-am întors la mașină și eram pe cale să o iau din loc când a apărut Jonny Faremo. Conducea un Saab argintiu. Nu-l mai văzusem până atunci, dar mi-am dat seama cine e și l-am abordat ca să-l întreb unde e sora lui. Nu știa. Cel puțin, așa pretindea. Apoi m-am urcat înapoi în mașină și am plecat.

— Unde te-ai dus?

— Mai jos cu două sute de metri, pe Ekebergveien.

— De ce te-ai oprit acolo?

— Să mă gândesc.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Jonny Faremo a coborât dealul în mașină.

Lystad se uită la el cu interes.

Frølich îl ținu în suspans.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am luat după el cu mașina mea.

Lystad trebui să aștepte din nou.

— Era în jurul prânzului. Era unu și jumătate.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Cred că m-a văzut. L-am pierdut zece minute mai târziu.

Undeva între Gamlebyen și gara centrală. Toată ideea asta era prostească, așa că nu m-a deranjat foarte tare că a dispărut.

— Ce-ai făcut după aceea?

— M-am dus acasă și am mâncat ceva.

— Și apoi?

— Apoi m-am dus la Universitatea Blindern, unde am încercat să mă întâlnesc cu o doamnă care lucrează acolo. Reidun Vestli.

— De ce?

— Avea o relație strânsă cu Elisabeth. Frølich își căută cuvintele înainte să continue: Au, sau au avut, o relație împreună. Am presupus că femeia asta ar putea să-mi spună unde e Elisabeth.

— Și ți-a spus?

— Nu am dat de ea. Avea liber, că era bolnavă.

— Și dup-aia ce-ai făcut?

— Am încercat s-o sun pe doamnă acasă, dar mi-a răspuns

robotul. Apoi m-am dus acasă.

Stăteau față în față și se priveau. Lystad își dresе glasul.

— Poate confirma cineva că ai fost la Blindern?

— Presupun că da.

— Presupui?

— Era o studentă acolo. Am încercat să găsesc biroul lui Reidun Vestli. Era studentă la master și împrumutase biroul lui Reidun Vestli. Ea a fost cea care mi-a spus că Vestli e bolnavă.

— Ce ai făcut când ai ajuns acasă?

— M-am uitat la un film, m-am holbat la pereți, am băut câteva beri.

— Și în ziua următoare?

— Nimic. M-am holbat la pereți. M-am plictisit de asta și seara m-am dus în oraș.

— Poate confirma cineva?

— Da.

— Când ai ajuns acasă azi-noapte?

— Nu-mi amintesc.

— La ce oră te-ai dus la Blindern alaltăieri?

— Nu mai știu exact, dar era după-amiaza.

— Ei bine, Frølich...

Același zâmbet, ușor condescendent, ușor compătimator.

— O să mă interesez și te anunț.

— Te-ai dus în Ekebergveien azi-noapte?

— Se poate. N-am idee.

— Și ce crezi c-aș putea să înțeleg din răspunsul ăsta?

— Nu cred nimic.

— Ai fost văzut în Ekebergveien azi-noapte.

Lystad așteptă.

Frank Frølich trase aer în piept.

— Eram beat. Nu trebuia să se întâmple. Dar am devenit sentimental. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am stat de vorbă cu un coleg în Café Fiasco. E lângă gara principală - au bere ieftină. Acolo m-am întâlnit cu un coleg, Emil Yttergjerde. Am stat amândoi, am băut și am povestit una, alta. La un moment dat, noaptea, am luat un taxi. Taxiurile sunt, după cum știi, parcate chiar după colț, între Oslo Spektrum și Radisson Hotel. Nu-mi amintesc mare lucru despre călătorie, dar nu m-am dus tot drumul acasă, pentru că mi-era rău. M-am dat jos la Gamlebyen pentru că băusem prea mult și mi-a venit să vomit.

Și am început să mă plimb, să mă răcoresc un pic. Am bântuit pe străzi toată noaptea. Am ajuns în patul meu la opt dimineața. Hălăduisem pe străzi câteva ore bune și sunt sigur c-am ajuns și pe Ekebergveien.

— Ai încercat să iei legătura cu Faremo sau cu soră-sa în timpul nopții?

— Nu.

— Ești absolut sigur?

— Da.

— Unul dintre vecinii lui Faremo a spus că a zărit un bărbat bine făcut furișându-se prin fața ușii lor.

— Eu nu mă furișez.

— La cât ai ajuns acasă?

— După cum am spus, la opt. Am intrat direct în casă, drept în pat.

Lystad își vârî mâinile în buzunar și-i aruncă un zâmbet strâmb.

— Va trebui să revenim la povestea asta, Frølich.

— Nici nu mă așteptam la altceva.

Preț de câteva secunde se lăsă o tăcere apăsătoare. Casa liftului hurui.

Apoi se opri. Ușa se deschise. O femeie ușor adusă de spate ieși afară. Se uită în sus, spre ei.

— Bună, spuse Frølich.

Femeia se uită la el, apoi la Lystad, apoi le întoarse spatele și sună la soneria apartamentului învecinat.

Lystad spuse:

— N-ai văzut-o deloc pe sora lui – de când a dispărut?

— Nu.

— Dacă o vezi, spune-i să ia legătura cu noi.

Frank Frølich încuviință din cap. Antipatia pe care o simțise față de Lystad se risipea treptat.

După ce închise ușa, stătu nemișcat, fixând mai întâi ușa, apoi dușumeaua. Avea mintea goală. Într-un final se duse la frigider. Ficatul lui va avea ceva de lucru, dar doar puțin. Puțin de tot.

Dimineața următoare fu rece, dar nu înghețase afară. Era o zi în care ultimele frunze îngălbenite aveau ocazia să se mai arate la față, o altă încercare de a îmbrăca peisajul verde-gri în culoare. Casa lui Reidun Vestli se afla spre vest, pe panta de deasupra râului Lysaker, cam pe la jumătatea drumului dintre Røa și podul de pe Kolsås Metro – o proprietate modernă și prosperă. Aici sunt șiruri de case cu etajele retrase, între blocuri de apartamente, fiecare casă cu propriul ei petic de gazon, și cu propriul BMW în parcare din față. Frank Frølich trecu pe lângă un bărbat în pantaloni de costum și cizme de gumă, care-și spăla mașina cu un mic aparat sub presiune. Mai trecu de două intrări, alte două BMW-uri și încă un bărbat în pantaloni de costum, cizme de gumă și aparat sub presiune, pe capota mașinii. O clonă, se gândi, sau poate doar o experiență de déjà-vu. Oricum, niciunul din cei doi nu-l văzuse. Nimeni nu vede nimic, nimeni nu-și amintește nimic. Numai în interviurile de la poliție văd și își amintesc mai mult decât ți-ai putea imagina.

Plăcuța de pe ușă era din alamă. Se opri în fața ușii și sună. Deasupra plăcuței de alamă era un cap de leu de bronz cu un mâner pentru ciocănit atârându-i din gură. Bătu la ușă. O singură bătaie. Ușa fu deschisă.

Abia o recunosc pe femeia care apăru. Atunci, în sala de cursuri, îi dăduse impresia unei femei puternice. Atunci, s-ar fi încadrat în profilul casei cu etaj, s-ar fi potrivit cu șirul de fațade decorate în culori calde, de pământ, inteligent combinate, nuanțe de maro și roșu închis care se asortau cu tenul ei, părul ei cu o tentă de henna și cu ochii căprui. Reidun Vestli cea care stătea acum în ușă era doar o umbră a ei. Avea fața chinuită de nesomn, pe buza de jos avea pete nesănătoase de cafea. Purta un trening nepotrivit, care sublinia impresia de declin. Mirosul de fum neventilat adia prin ușa de la intrare.

— Tu, spuse ea cu o voce răgușită. Știi cine ești.

El tuși.

— Pot să intru?

— De ce?

Frølich nu răspunse.

În cele din urmă luă o decizie și se dădu la o parte.

Camera mirosea a fum și a scrumiere pline. Reidun Vestli stătea în fața unei măsuțe de cafea enorme, încărcate de foi de hârtie și ziare vechi, în dezordine. Pe pereți erau câteva pânze neînramate. Frølich ghici că unul fusese pictat de Kjell Nupen, iar altul, mai întunecat, de Ørnulf Opdal. Nu îndrăzni să riște o apreciere legată de ultimul dintre ele. Totuși, pereții ăștia îi dădeau impresia de ceva curat și îngrijit. Îi aminteau de biroul ei meticulos de ordonat și dominau încăperea ca niște stâlpi de neclintit. Pe jos, sticle goale de vin și ambalaje foșnitoare, o cutie de pizza pe jumătate deschisă și pachete goale de țigări. Un minicasetofon era așezat în dezechilibru peste o masă de cabluri împrăștiate lângă un pat nefăcut improvizat care arăta ca un divan. Mai multe CD-uri erau risipite pe jos. Un ceainic ruginit și soios trona pe pervazul ferestrei, înconjurat de muște moarte.

Asta a atras-o pe Elisabeth! Avu grijă să nu calce pe vreun CD. Femeia asta cu dinți de culoarea metalului de la vinul de o zi înainte, mirosind a nicotină, cafea, nesomn și praf. Dorința ei a adus-o aici.

Femeia își aprinse o țigară de la chiștocul celei pe care tocmai o terminase. Îi tremura mâna. Stând așa, concentrată și aplecată înainte, își descoperise și pernele de grăsime de pe șolduri și coapse, o rețea de riduri între obraji și bărbie, un cap înconjurat de un păr nespălat și lipsit de viață, încununat, la rândul lui, de fum albăstrui de țigară. Era întruchiparea degradării: esența materializată a gunoiului, cu radioul strident, dezordine și cu o aură de indiferență degajată. Vocea răgușită spuse:

— Ce vrei?

— Te-am sunat acum vreo două zile. Dar ai întrerupt conversația și ți-ai închis telefonul.

— Ai venit aici ca să ți se confirme asta?

— Erai în mașină, la volan.

— Ești un detectiv adevărat! Nu e de mirare că lucrezi la poliție.

— Te-ai îmbolnăvit brusc.

— Detectivul e perspicace. Încă sunt bolnavă.

— S-a întâmplat în același timp când Elisabeth a ales să dispară.

— Serios? A dispărut?
— Știi foarte bine că așa e.
— Ai o imaginație bogată. Ar fi mai bine să rămâi la ceea ce știi.

— Atunci spune-mi tu.
— Ce ai vrea să știi?
— Totul.
— Totul? Se apropie și-și trase buzele într-o grimasă veninoasă.

Frølich simți un sentiment crescând în el: enervare față de tot ceea ce reprezenta ea, aroganța snoabă, lumea academică, toată dezordinea din cameră, toate secretele pe care le adunase în cuibul ăsta al ei.

— Totul, repetă el cu o voce groasă.
Reidun se apropie și mai tare.
— Dar crezi că poți să faci față?
— La ce?
— La adevăr.
— Cred că pot, atâta vreme cât mă scutești de tâmpeniile astea.

Își trecu ochii peste un rând de cărți și se opri asupra unor titluri ca *Povestea lui O* și *Catherine M* – erotice, termenul folosit în cercuri academice pentru ceea ce alții numesc pornografie.

— Ești în stare să înțelegi că cineva poate experimenta o înțelegere mai profundă a, de exemplu...? Reidun Vestli ezită în timp ce Frølich luă cartea de deasupra teancului și o ridică.

— Ce, de exemplu?
Se uită la cartea pe care Frølich o ținea în mână.
— Dumnezeu, nu fii atât de banal!
Schimbară priviri, iar el se întoarse.
— Mă dezamăgești, spuse ea.
— Banal? Întrebă el.

— Ești al naibii de previzibil și de anost. Își așează țigara între buzele inflamate și trase adânc în piept. Încă îi mai tremurau degetele.

— Chiar am crezut că ești o persoană destul de interesantă, spuse ea. Din spusele lui Elisabeth, așa reiese.

— Poate se înșală, spuse el. Poate sunt complet previzibil și anost, dar n-am venit aici să vorbesc despre mine. Vreau să-mi spui unde e.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Acum tu ești cea care dezamăgește, dând un bobârnac unei cărți. Știu că Elisabeth studiază. Îi plac cărțile de genul ăsta?

— Nu știai? Mă așteptam să știi, din moment ce ești polițist, nu?

— Vreau doar s-o gălesc.

— De ce?

— Asta n-are nicio legătură cu tine.

— Ce-ai să faci dacă o găsești?

— Nici asta n-are legătură cu tine.

— Păi, știu cum își petrec timpul bărbații și femeile. Nu trebuie să-mi oferi versiunea ta. Își luă o expresie disprețuitoare. Nu e de mirare că ești gelos, bietul de tine. Sigur că nu știi nimic despre ce e în capul ei. Nu ți-a spus niciodată?

— Despre ce? Despre tine?

Reidun Vestli zâmbi batjocoritor.

— Nu despre mine, șopti ea. Niciun singur cuvânt despre mine, în timp ce eu știu mai tot despre tine. Deci nu ți-a vorbit despre ceea ce avem în comun ea și cu mine? Asta nu te face puțin gelos?

Gelos. Oi fi? Și dacă sentimentul ăsta neplăcut pe care-l simt e gelozie, ce a determinat această gelozie? Intimitatea fizică sau intelectuală dintre Elisabeth și Reidun? Sau ambele? Sau teama că voi rămâne un privitor din afară a ceea ce împărtășesc ele două?

— Ce motive aș putea avea să fiu gelos?

— De exemplu, sentimentul comun de mirare.

— Mirare.

Articula cuvântul în bătaie de joc.

— Da, continuă ea. Elisabeth e, de exemplu, captivată de limbaj. Are chiar și propria ei teorie despre puterea inerentă a cuvintelor, unde nu e loc de emoții, despre cum pot cuvintele umple și adăuga dimensiuni suplimentare unde percepțiile și fizicul se opresc.

Frank Frølich îi privea gura. Îi făcea plăcere să spună aceste lucruri. Îi făcea plăcere să-i spună că împărtășise cu Elisabeth o apropiere pe care ei doi n-o avuseseră niciodată. Pronunțase cuvântul fizic cu dezgust. *Asta ești tu*, se gândi: *ești o lesbiană ofilită care nu suportă gândul că am pătruns și satisfăcut femeia pe care o dorești tu. Nu poți suporta gândul că, fiind bărbat, sunt*

În stare să-i ofer ceva ce tu nu poți. Șopti:

— Tu ar trebui să poți accepta...

— Faptul că vă culcați unul cu altul? Îl întrerupse Reidun Vestli cu un zâmbet malițios. Ce crezi despre mine, de fapt – sau despre ea? Îți imaginezi cumva că aş începe o relație cu altcineva dacă nu ar fi bazată pe emoție? Crezi cumva că ești special sau unic dacă ai o sculă?

Agresivitatea care-i însoțise cuvintele îl intimidă. Reuși să articuleze:

— Vulgaritatea nu-ți stă bine.

— Nu sunt vulgară. Mă apăr față de tine. Crezi că poți veni aici și poți intra în casa mea, condus de o dorință patetică de a o posedă și domina pe femeia pe care o iubesc? Intri în casa asta cu pretenția că sexul te îndreptățește să faci asta și că ar trebui să te faci deosebit în ochii mei. N-ai nici cea mai vagă idee cum e Elisabeth; nu știi cine e. Habar n-ai de nici măcar un singur gând sau vis pe care le-am împărtășit eu și Elisabeth. Voi doi ați vorbit vreodată despre ceva? V-ați luat mintea vreodată de la organele genitale ca să explorați și să împărtășiți plăcerea vreunui lucru intelectual?

Era rândul lui s-o ia în râs.

— Să împărtășiți plăcerea vreunui lucru intelectual – mă lași?

Femeia își trase respirația șuierător.

— Sincer, nu pot să-mi închipui ce vede la tine. Pe lângă faptul că ești banal, nici măcar nu ești așa de arătos.

Își luă privirea de la el și adăugă într-o doară:

— Ți-a trecut vreodată prin cap că încearcă să scape de tine?

— Ideea asta e complet absurdă.

Ea îi aruncă o privire piezișă.

— Ți-e teamă că eu știu ceva ce tu nu știi?

Expresia de pe figura ei, satisfacția răutăcioasă după ce puse întrebarea îl făcură să înghită în sec, cu greutate.

Femeia observă și râse. Avea un râs sonor, plin de ură.

— Individ jalnic ce ești! Drept cine mă iei? O iubesc și mă iubește. Și în afară de faptul că împărțim un pat, mai împărțim și altceva, ceva cu un suflet, o minte și respect de sine!

Frølich asuda. Creatura asta sălbatică strivindu-l cu vorbele ei, atmosfera încordată din apartamentul ăsta neaerisit, patul nefăcut unde ea și Elisabeth făcuseră dragoste.

— Marea ta poveste de dragoste pare să se fi ofilit, spuse el

dinadins. Sau poate ești bolnavă din alte motive?

Reidun Vestli își aprinse altă țigară, își încrucișă brațele peste piept și fumă cu mâini tremurânde.

— Spune ce ai de spus și ieși afară.

— Am atins un punct dureros, cumva?

— Repet, ieși afară dacă ai...

— Vreau să știu unde e.

— Habar n-am unde e!

— Iar eu cred că minți.

— Cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

Frølich se ridică.

— Ar fi spre binele lui Elisabeth dacă mi-ai spune adevărul.

— Asta e o amenințare?

— Nici gând. În felul meu jalnic și masculin, am grijă de ea. O caut pentru că îi doresc binele. Îi respect decizia de a fi cu tine sau pe cont propriu, sau cu oricine altcineva. Dar, întâmplător știu că se ascunde și, pentru că lucrez la poliție, știu că e suficient de naivă să se ascundă în felul acesta – până la urmă, s-a comis o crimă. Fie că-i place, fie că nu, e implicată în acest caz. Se prea poate să fii în stare s-o satisfaci fizic și intelectual și e foarte posibil ca iubirea ta intelectuală înălțătoare să fie mai de preț decât a mea, dar știu un singur lucru pe care nu-l poți schimba cu gânguritul tău: faptul că se ascunde nu-i face niciun serviciu.

— Nu știi tot.

— Dacă se ascunde, presupun că-i e frică de ceva. Și aici e locul unde a făcut calculul greșit.

— Nu înțelegi că tu ești cel de care se ascunde?

— Cred că Elisabeth avea deja în gând să plece în călătoriile ei când i-a furnizat alibiul fratelui său și bandei acestuia la audiere. Cred că a luat legătura cu tine ca s-o ajuți să găsească un loc unde să se ascundă. Cred că așa-zisa ta boală a început când a luat legătura cu tine. Și cred că voi două erați împreună în mașină când te-am sunat acum câteva zile. Sunt sigur că știi unde e.

Reidun Vestli își ridică încet capul. Avea ochii roșii de plâns, dar, în același timp, expresia ei era gânditoare.

Frølich nu era sigur dacă ar fi trebuit să-i spună sau nu, dar se hotărî să o facă. Spuse:

— Fratele lui Elisabeth e mort, probabil a fost ucis.

Acum ochii femeii se întunecară, dar ea rămase totuși gânditoare, ca și cum ar fi cântărit ceva în minte.

— E important să ne spui unde e.

— Tu ai impresia că sunt complet tâmpită? șuieră Reidun Vestli. Ai impresia că poți să vii aici, cu nicio altă autoritate decât fizicul tău, și să-mi dai ordine? Pleacă odată! Cară-te! Ieși!

Îl împinse spre ușă.

— Ieși! repetă ea.

Frølich oftă din greu și se supuse. Ușa se trânti în urma lui cu o bubuitură. Se opri pe scări și îi auzi pașii îndepărtându-se. Reacția lui Reidun Vestli îi arăta că avusese dreptate. Și ce dacă? Nu ajunsese nicăieri.

Rămase pe loc ascultând. La început, liniște. Apoi, sunetul unei voci. Reidun Vestli vorbea cu cineva la telefon. Cine ar fi putut fi, în afară de Elisabeth?

Îi veni să se repeadă la ușă, dar se stăpâni, se întoarse și plecă încet, pe lângă clonele care spălau mașinile, BMW-uri, stâlpii gardurilor și gardurile vii de crețușcă. Dacă ar fi știut, s-ar fi scutit de confruntarea asta. Pe de altă parte, unele lucruri îi fuseseră confirmate. Ea știa. Era sigur că știa.

13

În seara aceea, stătu acasă cu o bere rece în fața televizorului. Dar nu se putea concentra. Butona. Un bărbat și o femeie, sub o cuvertură, șoptindu-și unul altuia în ureche. Reality TV. Continuă să butoneze. Un ghepard alergând cu încetinitorul. Animalul era o explozie de forță musculară și concentrare, ochii și corpul său păreau să aibă vieți separate. Două vieți unite într-una singură, un motor care funcționa automat. Întreaga concentrare a unui corp adunată în articulația picioarelor. Ghepardul se aruncă asupra unei gazele, puse bietul animal la pământ și îl omorî cu o mușcătură de gât. După aceea, ghepardul rămase să-și păzească prada, lipsit de suflare. Vocea de la televizor își ținea discursul despre faptul că acesta era momentul cel mai critic pentru ghepard. Era prea obosit să mănânce, dar dacă nu se apuca repede, un leu sau o hienă putea veni să-i fure prada. Comentatorul abia terminase de vorbit când o creatură cocoșată și extrem de urâtă scoase un urlet, alungând ghepardul. Hiena înfuleca prada, în timp ce ghepardul extenuat stătea mai încolo privind cum îi dispare prânzul. Mai apărură câteva hiene. Își îngropau fălcile în burta gazelei, ridicau ochii și-și dezveleau colții mânjiți de sânge.

Stinse televizorul.

Ezitând, se întinse după telefon. Formă numărul lui Gunnarstranda și, dintr-un motiv straniu, se simți vinovat că face asta. Nu era nici zece seara. Cel mai probabil, calul bătrân era la birou. Dar nu era: vocea răgușită a lui Gunnarstranda răsună în cameră.

— Te rog, fii succint.

— Am vorbit cu Reidun Vestli, spuse Frølich, regretând imediat că sunase.

— Și cine e Reidun Vestli?

— Iubita lui Elisabeth Faremo.

Linște la capătul celălalt al firului.

— Bănuiesc că știe unde e Elisabeth.

— Și?

— E doar o idee. Mă gândesc că ai putea sta puțin de vorbă

cu ea.

— Mulțumesc pentru sfat.

Frølich nu mai știu ce să spună.

Gunnarstranda își drese glasul.

— Presupun că ai vorbit cu ea din inițiativă personală.

— Firește.

— Te-aș sfătui să încetezi să mai faci asta. Ești în concediu, Frølich. Stai departe de povestea asta, du-te în vacanță.

Cu asta, linia amuți.

Frølich rămase acolo, cu receptorul în mână. Dacă până acum nu se simțise ca un idiot, acum se simțea. Și peste toate astea, atitudinea glacială a lui Gunnarstranda. Dar era tipic pentru el. Problema e că n-o mai simțise niciodată așa. Nu în felul ăsta.

În noaptea aceea avu vise confuze cu Elisabeth și fratele ei. Cei doi aveau aceeași privire. Acum întunecați de dorință, în clipa următoare speriați de moarte. Dar care erau ochii fratelui și care erau ai ei?

În timpul nopții toți norii se risipiseră și frigul se așternuse încă o dată – pregătind decorul pentru o dimineată înghețată de la sfârșitul lui noiembrie. Aerul era tăios ca o lamă de ras. Temperaturile sub zero lipiseră pâcla nopții de gheața de pe asfalt. Frølich urcă în mașină, ieși din oraș și se îndreptă spre est. Rotocoale de ceață se ridicau de pe câmpurile negre, arate în timp ce se apropia de Hobøl și Elvestad. Dincolo de marginile pădurii, în depărtare, globul soarelui semăna cu scăfârlia cheală, roșie și înfierbântată a unui creator care-și scoate capul peste coamele munților ca să le mai dea puțină lumină oamenilor din nord. În curând, razele fură atât de luminoase, că Frank Frølich trebui să-și lase parasolarul în jos.

Plăti la bariera pentru taxa de drum din Fossum, intră în benzinăria Shell de lângă pod și făcu plinul. Râul Glomma curgea liniștit, dar cu forță, pe sub pod. Se gândi la Jonny Faremo. La înotatul contra curenților în apa înghețată.

După ce plăti, se întoarse în mașină și studie harta. Era mai jos de hidrocentrala Solbergfoss, dar încă nu trecuse de Kykkelsrud.

Se gândi o vreme înainte să pornească motorul și apoi o luă prin spatele benzinăriei. Găsi un drum lateral îngust și șerpuitor,

care ducea spre un podeț, un pic mai încolo. Parcă, ieși din mașină și se sprijini de balustrada de piatră de pe marginea râului. Apa se învolbura, urmând curentul care se mișca încet.

Stătu privind vârtejurile din apa negru-maronie. Dacă ar cădea aici, trupul i-ar fi luat de apă în câteva secunde. Apa rece l-ar paraliza. Hainele ude i-ar îngreuna mișcările. Ar deveni grele și l-ar secătui de puteri în timp ce ar fi tras dedesubt. Malul râului era neprimitor, numai roci alunecoase. Ar fi aproape imposibil să te târăști până la el. Curentul puternic și frigul ar transforma timpul într-un factor vital. Cât de mult ar putea supraviețui?

Se plimbă pe poteca de-a lungul râului. De aici porneau cărări spre coama muntelui, printre cazematele vechi de pe vremea războiului. Zona de picnic de pe malul celălalt era mai puțin ferită de ochi curioși, dar puteai să scapi de un cadavru relativ ușor și de aici. Cu toate astea, era un fapt care sugera că Jonny Faremo nu fusese aruncat aici: râul era închis, mai jos, lângă hidrocentrala Kykkelsrud. Faremo fusese găsit într-o plasă, mai jos.

Se gândi: *Poate că cel mai înțelept ar fi să începem acolo, în Kykkelsrud.*

Frank Frølich traversă podețul. Pe partea cealaltă era un monument comemorativ – „Bătălia de la Podul Fossum”. Aici nemții dăduseră de o rezistență norvegiană hotărâtă, înainte de trecerea lor în siguranță spre Oslo, în 1940. Numele întregi ale norvegienilor căzuți erau săpate în piatră.

Frølich se întoarse la mașină și porni mai departe, peste podul Fossum, în sus pe dealuri spre Askim. Trecu de câteva capcane automate de radar, cu o viteză atât de mică, încât acestea nici nu clipiră.

Un semn rutier indica ieșirea spre următoarea stație de benzină. O luă în direcția aceea. Aici se construia o nouă autostradă; trecu de câteva puncte de lucru și utilaje. Accelerează în jos, spre stația locală de apă și o luă la stânga, spre hidrocentrală. Mașina își continuă drumul în jos, apropiindu-se din nou de râu.

Trecu de câteva case izolate, vechi, din lemn – probabil locuințele angajaților de la hidrocentrală. O altă cotitură. Imediat după aceea, un semn rutier: HAFSLUND ENERGI. Clădirea din piatră era modernă, cu ferestre mari. În spatele ei, malul râului se ridica în partea opusă a bazinului. Lăsă mașina să coboare

spre hidrocentrală și spre baraj.

Zări un semn de parcare decolorat, dar încă albastru, lângă niște barăci îngrădite, pe partea stângă a drumului. Acolo era parcată o Skoda Octavia relativ nouă. Recunoscuse mașina și nu fu deloc încântat, dar parcă lângă ea.

Ăsta nu era un prilej bun de a se întâlni cu Gunnarstranda. Frølich nu avea o explicație plauzibilă legată de prezența lui acolo. Dar îi trebuia oare o explicație? Toți pașii lui aveau nevoie de o motivație rațională? Gunnarstranda nu se vedea nicăieri. Nu zări pe nimeni. Nu părea să fie nicio activitate vizibilă dinspre casele împrăștiate pe coasta muntelui. Chiar și birourile de la Hafslund Energi păreau moarte. Gerul făcuse asfaltul fin și alunecos. Păși cu grijă, cu picioarele înțepenite, spre baraj. În drum spre hidrocentrală trecu pe lângă trei turbine enorme scoase din funcțiune, care fuseseră expuse pe iarba înghețată. La dreapta se afla bazinul, închis de jur împrejur și negru ca oglinda uriașă a unui trol. O insuliță ieșea în relief aproape de mal. Copacii de pe versanții munților din fața hidrocentralei se reflectau în oglinda neagră a apei. Gradul de debit al apei era mic și lăsa la vedere întreaga construcție de piatră care alcătua barajul. Pe partea stângă era o structură din beton, lungă de vreo cincizeci de metri – o stavilă de golire, fără apă. Era o distanță mare până la fundul stavilei. Simți cum îl ia amețeala când se uită în jos, peste margine. Între baraj și zidul îndepărtat al stăvilarului erau două grătare de cărămidă. Un miros neplăcut de apă stătută venea dinspre stratul de noroi nederanjat, de dedesubt. O luă spre baraj și trecu de ceva ce trebuie să fi fost canalul de admisie a apei. Barajul tremura ușor – un puls uriaș murmurând. Apa curgea dedesubt. Iar la dreapta, până la sus la zid, apa de suprafață se rotea încet, în vârtejuri și curenți. Aici apa era în plină activitate. În față, căderea de apă era îndiguită de un perete format din trei porți mari de stavilă.

Putea chiar să simtă forța apei împingând peretele de piatră în timp ce se uita la cursul râului, câteva sute de metri în jos. În clipa aceea, mirosul dulce de Petterøe proaspăt aprinsă îi gădila nările. Fără a-și întoarce capul, spuse:

— Gunnarstranda, încă mai fumezi?

— Fumez de peste patruzeci de ani, spuse Gunnarstranda venind spre el. Avea mâinile în buzunare, iar obrajii lui trăgeau cu lăcomie fumul în gură, apoi în piept.

— Dar ar trebui să te lași, serios. Ești bolnav.

— M-am gândit să mă las, dar doctorul mi-a zis să mestec gumă cu nicotină în loc. Dar aia e tot nicotină, nu? Și atunci, care-i diferența? Pot la fel de bine să continui să fumez.

Frølich zâmbi.

— De ce râzi? Întrebă Gunnarstranda morocănos.

— Am auzit un banc despre un bărbat care avea de gând să se lase de fumat. S-a întâlnit cu un amic care reușise. „Cum ai reușit să te lași de fumat?” l-a întrebat. „Păi”, a spus celălalt, „e cel mai ușor lucru de pe lume. Îți cumperi un pachet de țigări ca de obicei, dar de câte ori simți nevoia s-o aprinzi, întâi de toate îți înfigi o țigară în cur.” „În cur?”, a întrebat amicul. „Da, în cur. Nu există nicio metodă mai bună să-ți spui că fumatul e de căcat. Nu-ți mai trece niciodată prin cap să bagi în gură țigara pe care ai avut-o înainte în cur”, a răspuns celălalt. Ei bine, cei doi se întâlnesc după vreo câteva luni. „Salut”, i-a strigat amicul. „Cum a mers? Ai reușit să te lași de fumat?”. „Normal”, a zis primul. „A fost ușor să mă las de fumat. Dar de fapt, nu m-a ajutat prea mult.” „Nu te-a ajutat prea mult?” „Problema e că acum nu mă pot lăsa de înfipt țigări în cur!”

Frølich se plesni peste coapse, râzând în hohote. Gunnarstranda îi aruncă o privire aspră, la fel de morocănos ca înainte.

— Și eu care credeam că zvonurile despre tine sunt doar tâmpenii, spuse el.

Frølich își luă iar o figură serioasă.

— Te-am căutat după ce ți-am văzut mașina, spuse el.

— Începi să mă calci pe nervi, i-o întoarse Gunnarstranda.

— Ah, da?

— Simplul fapt că vii aici când nu ești de serviciu. La un moment dat, dacă mă calci în continuare pe bătătură, voi fi nevoit să te raportez.

— Și?

— Poate că nu-ți vezi prostia singur, dar restul lumii o vede.

— Relaxează-te, spuse Frølich. Nu vei fi nevoit să mă raportezi. Crezi că Faremo a fost aruncat de aici?

— Nu, nu e destulă apă în râu.

Gunnarstranda arătă cu capul înspre stâncile din apă aflate dedesubtul lor.

— Cascada e aproape secată. Trebuie să se fi întâmplat mai

jos.

Arătă cu degetul.

— Poate pe promontoriul de acolo. Locul perfect pentru o crimă. De acolo e o cărare de pietriș până la râu. Din păcate, acolo se află o barieră care o blochează. Închisă cu lacăt.

— Am putea găsi pe cineva care are vreo cheie de rezervă?

— Cu greu. Un om pe care l-am întâlnit acolo.

Gunnarstranda arătă cu capul înspre clădirea cu turbine.

— Mi-a spus că locuiește într-una din casele de pe coasta muntelui. Crede că ar fi observat dacă ar fi trecut cineva de barieră.

În tăcere, cercetară cu privirea valea largă a râului.

— Centrala nu e folosită, spuse Gunnarstranda în cele din urmă. Am avut parte acolo de o lungă introducere în istoria energiei electrice. Vamma, mai jos, și Solbergfoss, mai sus, sunt cele care produc energie. Hidrocentrala asta e folosită numai când nivelul apei din Glomma e deosebit de mare.

— Dar tu ce crezi că a pățit Faremo? A fost împins? Sau și-a pierdut echilibrul pe o stâncă alunecoasă?

— Greu de spus.

— Se prea poate să nu fi mers cu mașina până jos la râu. Se poate să fi fost o persoană sau două, care s-au dus pe jos.

— Posibil. Și dacă a văzut cineva ceva, o să aflu în scurt timp.

Frølich interpretează răspunsul lui Gunnarstranda drept un semn că tema aceasta de conversație nu era un tabu. Spuse:

— E absolut aiurea că Faremo a murit chiar acum, nu-i așa?

— Nu oricine își poate alege ceasul morții, Frølich.

— M-am uitat pe hartă. Există un drum mai aproape de Askim care coboară înspre râu. O explicație logică ar fi aceea potrivit căreia criminalul a mers cu mașina pe drum, s-a apropiat de râu cât a putut de mult și apoi l-a aruncat pe Faremo. Și nu trebuie să cunoască localitatea.

— De ce nu?

— Păi, dacă ar fi fost din zonă, ar fi știut de hidrocentrala de la Vamma; ar fi știut că râul e închis cu o plasă care lasă să treacă apa și oprește reziduurile. Dacă ar fi condus un pic mai departe și l-ar fi aruncat pe Faremo în râu sub Vamma, trupul ar fi fost dus de curent câțiva kilometri înainte să apară la Sarpsborg – e ceva distanță de la Vamma la plasa de dinainte de cascada Sarp.

— Sună logic – în afară de un singur lucru.

— Care?

— Vorbești de parcă Faremo ar fi fost omorât înainte de a fi aruncat în râu. Dar avea apă în plămâni. S-a înecat. Dacă a fost omorât, iar crima *nu* a fost premeditată, e posibil ca Faremo să fi ajuns în râu drept urmare a unei certe, și asta e scenariul cel mai plauzibil. Deci cea mai mare parte a investigației va fi axată pe căutarea cuiva care avea ceva de împărțit cu Faremo.

Frank Frølich se prefăcu că nu înțelesese referirea voalată la propria lui persoană și spuse:

— E multă umblătură într-un caz ca ăsta. Ai de gând să te apuci să pui întrebări prin zonă?

— Ți-am spus: cazul Jonny Faremo e în mâinile celor de la Kripos, nu-i așa?

— Am avut plăcerea să vorbesc cu ei. Un tip tânăr – Lystad.

— E bun.

— La ce concluzie a ajuns – crimă sau accident?

— Habar n-am.

Gunnarstranda își scoase țigara din gură și se uită la ea cu înverșunare.

— Știi că încurcătura asta a ta cu sora lui Faremo m-a făcut să fumez mai mult decât ar trebui?

— Și atunci, ce faci aici?

— E duminică, spuse Gunnarstranda. Sunt liber.

Frølich rânji.

— Și stai acolo, amenințând că mă raportezi? Nu e jurisdicția ta.

— Oricum, nu e o idee bună să umbli de colo-acolo și să pui întrebări oamenilor. Mai bine mă suni pe mine. Sunt ținut mereu la curent.

— Aria de interes e întinderea râului pe o lungime de un kilometru, spuse Frølich, impasibil. Și e clar că Faremo a venit aici cu mașina. Dacă nu a căzut de pe promontoriul de acolo, Faremo sau criminalul trebuie s-o fi luat la dreapta chiar înainte de Askin. Pe harta mea apar două cărări pietruite sau căi de acces pentru mașini care duc la râu. Și îți dau șanse de nouă la unu că există martori. În orice caz, cineva sigur a observat mașina.

Merseră încet înapoi. Gunnarstranda își dresе glasul și spuse.

— La drept vorbind, Frølich...

— Da?

— Ai de gând să completezi un raport, poate? În care să descrii ultimele câteva zile, ce ai făcut și cine poate confirma etc?

— Deci încă nu am fost absolvit de suspiciunea de crimă?

— Care crimă?

Se priviră în ochi. Frølich nu fusese niciodată în stare să citească ce se petrecea în mintea celuilalt. Și nici acum nu avea chef să încerce.

— Ce afacere ciudată mai e și asta, Frølich ! Există un singur indiciu care-l leagă pe Faremo de uciderea paznicului din Loenga și, să fim cinstiți, indiciul ăla nu are prea mare valoare.

Frølich își miji ochii spre cer. Nu trecuseră multe ore de când se luminase de ziuă, și totuși soarele deja pregătise un spectacol senzațional de rămas-bun dincolo de coama muntelui. Limbi de nori purpurii se întindeau între flăcări ocru-galbene peste aura azurie de deasupra copacilor.

— De fapt, cât de puțin valorează indiciul? Întrebă el.

Gunnarstranda nu se grăbi să răspundă.

— E foarte posibil ca inițiativele particulare din partea ta să fie prost înțelese. Dacă n-o iei ușurel, s-ar putea să fii suspendat.

— Spune-mi despre indiciu, insistă Frølich cu încăpățănare.

— O femeie, de douăzeci și nouă de ani, model independent într-un așa-zis bar Go-Go.

— Prostituată?

— Mă îndoiesc. Zice că e model și apare în *Aftenposten*, în reclame la lenjerie și alte chestii din astea. În plus, e prietena unuia dintre băieții din bandă pe care i-am umflat.

— Prietena cui?

Gunnarstranda ezită.

— A cui? repetă Frølich.

— A lui Jonny Faremo.

— Cum o cheamă?

— Las-o baltă, Frølich.

— Tot ce vreau să știu e cum o cheamă. E ridicol că nu vrei să-mi spui.

— Merethe Sandmo.

— E suspectă?

— Habar n-am. De cazul ăsta se ocupă cei de la Kripos, nu eu.

— Ce motiv ar avea femeia lui Faremo să-l dea în gât?

— Habar n-am. Dar relația trebuie să fi fost furtunoasă. Pontul miroase a răzbunare, ceea ce face ca declarația ei să cântărească foarte puțin. În curând, se taie legătura dintre băieții ăștia și paznicul ucis. Și dacă se întâmplă asta, va trebui să căutăm în altă parte, după cineva care are ceva de împărțit cu Faremo. Și, firește, unul dintre ei ești tu.

— Femeia asta al cărei nume tocmai mi l-ai spus, care i-a vârat în arest, ar fi putut să-i dea o lovitură pe la spate.

Frølich se opri, admirând cerul.

— Apropo... spuse el într-un târziu.

— Apropo ce?

— Crezi că îmi lipsesc niște doage?

— Nu, nu cred că-ți lipsesc doage. Dar nu cred nimic despre nimeni într-o investigație. Și tu știi asta foarte bine.

— Dar asta înseamnă că m-ai sălta dacă ar exista suficiente dovezi care să sprijine o asemenea ipoteză?

Gunnarstranda zâmbi, fără voioșie.

— M-ai acuza?

Frølich oftă.

— Probabil că nu.

— De ce vrei să vorbesc cu femeia asta, Reidun Vestli? spuse Gunnarstranda pe un ton mai blând.

— Pentru că, dintr-un motiv sau altul, Elisabeth Faremo s-a dat la fund. Stă ascunsă. Probabil că a intrat în panică. În orice caz, și-a făcut bagajele în aceeași zi în care fratele ei și amicii lui au fost eliberați la audiere. Nu am nici cea mai vagă idee unde s-a dus și de ce a dispărut. N-a apărut nici acum, când fratele ei e mort, și asta e puțin ciudat, nu ți se pare? În plus, Reidun Vestli s-a îmbolnăvit în același timp în care Elisabeth își făcea bagajul și se căra. Iar Reidun Vestli nu era acasă când am sunat-o câteva ore mai târziu. Mergea undeva cu mașina. Când am reușit, în cele din urmă, să dau de ea, am rămas cu impresia că știe unde e Elisabeth. Am oarecum senzația că ele două sunt complice.

— Poate Elisabeth Faremo a fugit de tine?

Fu rândul lui Frølich să ofteze din greu.

— Fratele ei e mort. Încă se ascunde.

Tăcerea atârna în aer, între ei. Gunnarstranda o întrerupse:

— De ce s-ar alia Elisabeth Faremo cu Reidun Vestli?

— Ele două sunt, sau au fost, împreună. Această Reidun

Vestli mă vede ca pe un răzbunător masculin al lumii heterosexuale. Și femeii nu i se pare nimic în neregulă cu dispariția lui Elisabeth, în ciuda faptului că Elisabeth are un rol în cazul acesta de crimă, iar fratele ei e mort. Femeia nu face legătura între relația ei și realitate. Am senzația că e colaboratoarea benevolă a lui Elisabeth, chiar în clipa asta.

— Ce interes ai avea tu aici – dacă vorbesc cu Vestli?

— Eu? Frølich ridică din umeri. După cum vezi, sunt puțin la ananghie. Firește, ar fi fascinant să știu ce are de spus Reidun Vestli când o să-ți fluturi insigna de poliție și o s-o iei serios la întrebări.

După ce Gunnarstranda se urcă în mașină și plecă, Frank Frølich așteaptă o vreme și se uită la vremea de afară. Se gândi la intimitatea fizică în seri de toamnă întunecate, când farurile mașinilor se chinuiesc să penetreze ceața, când chiciura tremură o clipă ca un curcubeu circular în jurul felinarelor de pe stradă. Se gândi la mănuși de lână și la degete înlănțuite.

Se reculese, se întoarse la mașină și merse până la drumul lateral menționat mai înainte, chiar înainte de Askim. Acolo coti și urmă drumul pietruit și sinuos, căutând vreo urmă de tractor care să-l ducă la râu, imaginându-și cât de natural ar fi să parcheze. În cele din urmă renunță și trase pe dreapta pe marginea pietrișului chiar înainte de un crâng. Pe partea dreaptă a drumului era un câmp cu paie rămase după seceriș în rânduri drepte înălțându-se prin promoroaca rece. Câmpul se termina într-o coastă întunecată de deal care dădea înspre râu. Se plimbă pe câmp. Gheața îi scârțâia sub picioare. Ajunse la copaci și se opri în fața unui mesteacăn. Ramurile îi erau acoperite cu țurțuri subțiri; fiecare creangă semăna cu o decorație atent confecționată. Se uită în jos și își trecu talpa peste o creangă dintr-o tufă de zmeură; țurțurii se desprinseseră cu un sunet scrâșnit. Gheața care acoperea molizii transformase coama muntelui într-o suprafață mată, verde-deschis. Mai adânc în pădure, aceeași gheață se formase pe tulpinile veștejite, frunze moarte de ferigă și tufe uscate de merișor. Fiecare frunză de merișor era învelită în cristale de formă sferică. Un mesteacăn până la care se strecuraseră razele soarelui fusese nevoit să-și abandoneze costumul de gheață, care acum se așternuse pe jos ca o zăpadă granulară.

Merse mai departe, prin hățișul de afini și peste pătura de mușchi, în jos, spre râu. În curând începu să audă apa. Sunetul crescă în volum și se transformă într-un muget impenetrabil. Se urcă pe un colț de stâncă și se uită în jos la apa înspumată. Asta trebuia să fie cascada orizontală despre care vorbise Gunnarstranda. Apa din ravenă se învolbura într-o spumă gri-verzuie, strivită de coasta muntelui cu o putere enormă, apoi

era trasă înapoi și aruncată din nou. Mai jos, masa grea de apă era curbată ca spatele unui animal feroce, întinzând vârtejuri sălbatice și capricioase, care curgeau mai departe și se roteau leneș de-a lungul unui mal stâncos și crengi înțepătoare prinse în rădăcini încolăcite, încastrate în gheață. Își dădea seama că un corp omenesc nu ar fi avut nicio șansă în infernul acesta. Se simți amețit și se așeză pe rădăcinile unui copac căzut. Parapetul de piatră, construit drept protecție împotriva ravagiilor apelor, era acoperit de gheață și părea periculos de neted. Oricine putea aluneca pe el dacă avea ghinion. Dar asta, inevitabil, aducea cu sine întrebarea: ce ar căuta cineva pe malul ăsta înghețat într-o zi rece de noiembrie?

Se așeză pe un trunchi de copac în amurg, gândindu-se că Elisabeth stă și ea undeva, și dacă nu cumva e extrem de ocupată, poate se gândește la el. Frølich își scoase iar telefonul și o sună. Nu avea semnal. Fără sunet de apel, fără nimic. *Ce jalnic ești*, își spuse, plin de dispreț. Începea să se întunece. Se ridică și se întoarse la mașină.

Când Gunnarstranda intră în Oslo cu mașina, coti, ca de obicei, la intersecția supratrană cunoscută drept Traffic Machine, continuă pe Bispelokket pentru a traversa podul peste Grønland și apoi o luă pe Maridalsveien, îndreptându-se spre Tåsen. Așteptând să se facă verde la semaforul de la Hausmannsgate, zări o figură familiară în ușa de la Café Sara. Vidar Ballo îi ținea ușa unei femei tinere - o recunoscuse și pe ea: informatoarea lor. Merethe Sandmo.

Gunnarstranda trase pe dreapta, jumătate pe trotuar. Rămase în mașină, urmărindu-i. Traversară Hausmannsgate și se îndreptară spre Ankerbrua. Mergând alături. Cuplul avea o naturalețe liniștită: suspectul și femeia care îl trădase. Gunnarstranda medita la semnificația faptului că Merethe Sandmo și Vidar Ballo arătau ca un cuplu de îndrăgostiți la cumpărături.

Coborî din mașină și se luă după ei la pas iute spre Ankerbrua. Îi auziră pașii repezi și se opriră. Ballo puse jos geanta mare de voiaj pe care o cărase pe umăr.

— Mergeți undeva? întrebă polițistul, rămas fără suflare.

— Ce vrei? spuse Vidar Ballo.

Gunnarstranda o cercetă pe Merethe Sandmo. Era o idee mai înaltă decât Ballo, subțire, aproape slăbănoagă, cu un păr castaniu neobișnuit de frumos, lung până la mijloc. Gunnarstranda se întrebase întotdeauna ce le atrăgea pe pipițele de un anumit gen la loazele lipsite de orice farmec și care mai făceau parte și din frății criminale. Merethe Sandmo era o femeie care încerca să își scoată senzualitatea în evidență prin îmbrăcăminte, tocuri și machiaj aplicat meticulos - probabil, se gândi, pentru a distra atenția de la liniile fine din jurul gurii. Ultima dată când vorbiseră îi promisese anonim total. Se decise să-și țină promisiunea.

— Nu cred că ne-am cunoscut, spuse el și întinse mâna către femeia atrăgătoare. Menținură contactul vizual până când aceasta înțelese intenția și îi dădu mâna, la rândul ei.

— Merethe, spuse ea, și făcu o reverență, ca o fetiță.

— Ce vrei? repetă Ballo răstit.

— Să aflu ce ai făcut azi-noapte și în noaptea de dinainte, spuse Gunnarstranda, fără să-și ia ochii de la femeie. Care-i numele tău de familie, Merethe? Întrebă pe un ton prietenos.

— Sandmo.

— Înseamnă că deja ne știm.

Ceva muri în privirea lui Merethe Sandmo. Ballo simți imediat.

— Voi doi vă cunoașteți?

Gunnarstranda se întoarce spre Ballo și spuse:

— Poate uiți că ai fost la o audiere la tribunal?

— Tot n-ai terminat cu povestea aia?

— Un student de douăzeci și doi de ani, care lucra cu jumătate de normă ca paznic, a fost ucis. Părinții, o soră, o iubită și alții îi duc lipsa dureros. A fost omorât în bătaie cu o bată de baseball. Ceva îmi spune că ai legătură cu asta. Poate ar trebui s-o iei mai încet?

— Se pare că tu ai uitat ce s-a întâmplat, răspunse Ballo, pe un ton cântărit. Judecătorul a decis că te-ai înșelat.

O luă pe femeie de mână și spuse:

— Mergem?

— Înseamnă că nu știi? insistă Gunnarstranda.

Ballo își îndreaptă spatele. Femeia îi dădu drumul la mână și le aruncă priviri îngrijorate amândurora.

Ballo, expectativ:

— Ce să știu?

— Că Jonny Faremo nu mai e printre noi.

Merethe Sandmo păli. Se sprijini de perete. Ballo se uită la Gunnarstranda cu privirea încețoșată. Tăcerea se prelungi. Merethe Sandmo se foi până găsi ceva cu care să-și ocupe mâinile. Sfârși prin a se juca neliniștită cu o șuviță din părul ei lung.

— Am spus că Jonny...

— Am auzit ce-ai spus!

Gunnarstranda prinse mâna lui Merethe și o ținu să nu cadă.

— Îmi dați voie să-mi exprim condoleanțele? spuse el și, când văzu cât e de palidă, continuă: N-ar trebui să găsim un loc unde să stai jos câteva minute?

Ballo îi aruncă genul de privire pe care i-l arunci unei larve.

— Ai impresia că ești invulnerabil pentru că lucrezi la poliția

lu' pește, nu-i așa? mormăi el.

Gunnarstranda își mută atenția de la femeie și se concentrează din nou asupra lui Ballo.

— Și nu ești curios să afli cum a murit?

— Ai putea să-mi faci o favoare și să mă informezi.

— Înainte sunt câteva formalități. Ce ai făcut ieri-noapte?

— A fost cu mine!

Femeia fu cea care răspunse. Ballo rămase cu aceeași expresie pe figură, fără să-și miște niciun mușchi.

— Am înțeles greșit? întrebă Gunnarstranda, șovăitor. O păsărică mi-a spus că tu și cu Jonny ați fost împreună.

— Asta a fost demult, se bâlbâi ea.

— Cine a terminat relația? întrebă Gunnarstranda cu blândețe.

Merethe Sandmo începu să plângă.

— Ești al naibii de gentil, pe bune, murmură Ballo.

— Răspunde la întrebare, spuse Gunnarstranda, înainte să se întoarcă spre Ballo și să-l întrebe: Unde ai fost acum două nopți?

— Ai auzit. Am fost cu ea.

— Când?

— Acum două nopți și azi-noapte.

— Când te-ai dus acolo și când ai plecat?

— Merethe locuiește în Etterstad și nu am nici cea mai vagă idee cât era ceasul. Nu mă uit la ceas când mă duc în vizită.

Gunnarstranda îi aruncă o privire femeii, care încuviința.

— Îți amintești când a ajuns?

— La patru dimineața. M-a luat de la serviciu și apoi am mers împreună cu mașina acasă la mine. Adăugă: am terminat-o cu Jonny.

— Unde lucrezi?

Polițistul știa deja răspunsul. Cu toate astea, merita să pună întrebarea pentru ca femeia să-și dea seama că n-o să spună nimănui că ea a fost cea care i-a dat pontul despre uciderea paznicului. Merethe Sandmo înțelese. Își coborî privirea ca și cum ar fi fost rușinată că joacă această comedie în fața prietenului ei. Spuse:

— Bliss.

— Clubul Bliss?

Se uită spre Ballo.

— E ciudat că nu ți-ai putut aminti asta.

— Lumea e plină de lucruri ciudate.

— Dar ai mers cu mașina acolo? Erai cu mașina ta când ai luat-o pe... Merethe, parcă ziceai că te cheamă?

Femeia încuviință, convinsă de discreția polițistului.

Ballo spuse:

— Da.

— Îți amintești unde ai fost înainte s-o iei pe Merethe de la club?

— Am fost acasă. Am stat treaz și m-am uitat la niște filme.

— Poate să confirme cineva?

— Nu-mi vine nimeni în minte.

— Dar sunt sigur că n-ai nimic împotrivă să-i întrebăm pe vecini, nu?

— *Eu* nu. Ei s-ar putea să aibă. Poliția a fost deja acolo și a pus o grămadă de întrebări.

Gunnarstranda zâmbi.

— Atunci s-au obișnuit cu noi. Iar tu o să ai de-a face cu alți oameni.

— Mulțam lui Moș Aghiuță pentru asta.

— Va trebui să aștepți puțin înainte să-i mulțumești, spuse Gunnarstranda jovial. Cel puțin până când vei ști pentru ce să-i mulțumești exact.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Are să mai fie o audiere la tribunal. Încă investighez uciderea lui Arnfinn Haga, în caz că ai uitat. Moartea bunului tău prieten, Jonny, este considerată cel puțin suspectă și poliția din Folio o va investiga cu ajutor de la Kripos. O să ne punem cu toții pe tine, Ballo. Micii mesageri ai diavolului. Mai bine așteaptă o vreme înainte să ne trimiți o scrisoare de mulțumire.

Ballo era nerăbdător să plece.

— Voiai să știi cum a murit Jonny, nu-i așa?

Întrebarea lui le captă atenția.

— Aștept să vă văd mâine la stația de poliție, spuse Gunnarstranda. Trebuie să fiți acolo la nouă fix ca să vi se confirme declarațiile. Apoi o să mai vorbim puțin de Jonny.

— Haide, îi spuse Vidar Ballo femeii și o trase după el.

Gunnarstranda rămase pe loc și-i urmări o vreme cu privirea. Într-un târziu se întoarse și se îndreptă spre mașină.

În timp ce urca în mașină îi sună mobilul.

Era Yttergjerde.

— Jonny Faremo avea o iubită, nu-i așa? întrebă Gunnarstranda.

— Merethe Sandmo, spuse Yttergjerde.

— Așa credeam și eu. Voiam doar să verific, zise Gunnarstranda. Acum e iubita lui Ballo.

— Poftim?

— Regele a murit; trăiască regele, spuse Gunnarstranda. De ce m-ai sunat?

— Avem un martor, răspunse Yttergjerde.

— În ce caz?

— Uciderea paznicului Arnfinn Haga.

Stătea într-un fotoliu, uitându-se apatic la dezordinea din apartamentul lui, când cineva sună la ușă. Frølich reuși să se ridice cu o oarecare dificultate și se târî în hol. Deschise ușa cu o energie surprinzătoare.

Pe cine așteptase? Pe Elisabeth?

Persoana din ușă era cât se poate de departe de fantezia lui. Inspectorul de poliție Gunnarstranda stătea acolo, cu ambele mâini în buzunarele hainei, uitându-se la el cu o expresie pe care i-o văzuse doar când cerceta suspectii de crimă.

— N-ai mai fost niciodată aici, spuse Frølich și se simți ridicol spunând asta.

Gunnarstranda clătină din cap.

— Și lucrăm împreună de peste zece ani.

— Putem vorbi înăuntru sau vrei să te invit la o bere în oraș?

— Intră.

Dintr-un motiv necunoscut, Frølich era jenat. Dădu la o parte cu piciorul o pereche de pantofi uzați și se apucă să curețe masa când intrară.

— Nu te stresa din cauza asta, spuse Gunnarstranda. Nu vreau să faci nimic și nici nu trebuie să-mi oferi nimic.

— Am doar bere.

— Atunci o să beau o bere.

Frølich se grăbi spre bucătărie. La naiba. Niciun pahar curat. Luă două pahare din mașina de spălat vase și le clăti în chiuvetă.

— De ce ai venit? strigă prin ușa de la camera de zi.

— Pentru că am terminat treaba pe ziua de azi.

Frølich aduse două sticle și două pahare.

— Și pentru că cei cu care trebuie să lucrez nu sunt foarte vorbăreți.

Gunnarstranda făcu loc pe masă, scoase o hartă și o întinse. Era o hartă la scară mare. Râul Glomma șerpuia ca un fir de lână albastră.

— Am avut întâlniri cu Kripos, printre altele, și m-am gândit că aș putea să-ți împărtășesc niște informații - neoficial.

Frølich, care umplea paharele, se uită în sus.

— Atunci nu ești prea departe de adevăr.

— Asta a fost o părere generoasă.

Atât răspunsul, cât și intonația fură ignorate.

— Faremo a fost găsit aici - în Lacul Vamma.

Linia albastră de pe hartă se lărgea într-un cerc: apa din spatele barajului se numea Lacul Vamma. Gunnarstranda își trecu vârful degetului peste el, până când indică un mic pătrat lângă râu.

— Asta e ferma Oraug.

Degetul lui arătător se opri la pătratul de lângă ea.

— Iar asta e ferma Skjolden. Kripos are un martor care spune că a fost o mașină parcată chiar lângă ferma asta. O mașină se oprește pe drumul pietruit. Doi inși - după toate probabilitățile aceiași care erau în mașină - s-au plimbat în jos pe drumul de tractor spre râu.

Degetul lui Gunnarstranda se mișcă spre o linie roșie de pe hartă.

— Acest drum de tractor. Cei doi se plimbaseră. Niciun semn de ceartă. Era după-amiază, soarele coborâse - martorul ieșise să facă fotografii. Știi, după-amiază de toamnă, timp bun pentru culori. Frunze roșii de arțar, frunze galben-maronii de mesteacăn și așa mai departe. Omul pretinde că aerul era aproape portocaliu și perfect pentru fotografii - deci soarele trebuie să fi fost destul de jos. Cei de la Kripos spun că trebuie să fi fost trei după-amiaza, poate trei și jumătate. Îmi amintesc și eu ziua aceea. Era un cer frumos cu nori voalați, care adunau lumina apusului de soare.

— Doi inși - ce gen?

Gunnarstranda dădu din cap.

— Nu e limpede. Dar presupunem că erau bărbați.

— Le-a făcut vreo poză?

— Nu. Dar spune că nu păreau să fie plimbăreți obișnuiți.

— Ce vrea să spună cu asta?

— Habar n-am. Spune că păreau oarecum prea urbani.

— Iar Jonny Faremo era unul dintre cei doi?

— Se poate să fi fost Faremo. Unul dintre ei purta o șapcă neagră. Faremo purta o șapcă neagră la audiere.

— Și purta șapcă neagră și când l-am întâlnit în parcare puțin mai târziu.

— Și astea sunt singurele repere pe care le avem. Urma de

tractor duce în jos spre râu între hidrocentralele Kykkelsrud și Vamma. Iar timpul ar putea să fie cel corect. Asta e, cel mai probabil, ultima dată când cineva, în afară de criminal, l-a văzut pe Jonny Faremo în viață.

— Când a fost asta?

— În aceeași după-amiază în care a ieșit liber din tribunal.

— Doi oameni plimbându-se, nu certându-se sau bătându-se?

— Da.

— A văzut cineva mașina pornind și plecând?

— Nimeni, până acum.

— Dar mașina?

— A dispărut.

— De ce s-ar duce doi inși la plimbare într-un loc atât de uitat de Dumnezeu pe malul râului Glomma într-o zi geroasă de noiembrie?

— De ce se duc norvegienii la plimbare în general?

— Să facă mișcare, să scape de celulită...

— Există un motiv pe care nu l-ai menționat.

— Care?

— Când trăia soția mea și mergeam la plimbare, făceam asta întotdeauna ca să discutăm.

— Risipești tensiunea - un dialog, față în față, care se termină într-o ceartă și...

— Asta ar putea fi o ipoteză.

— Cu cine trebuia să discute Faremo - dacă nu cu femeia, Merethe Sandmo?

— Cu Vidar Ballo. El e cel care ocupă acum patul lui Merethe Sandmo. Dar e un aspect care sugerează că n-a fost Ballo.

— Și care ar fi acela?

— Țștia trei, Faremo, Rognstad și Ballo, sunt cei mai buni prieteni și parteneri. Au făcut câteva chestii împreună și au împărțit prada fără să se despartă. E aproape de neconceput ca Jim Rognstad sau Vidar Ballo să fi avut vreun motiv ca să-l ucidă pe Faremo. Singurul lucru pe care-l avem... e că Merethe Sandmo *se poate* să fi schimbat paturile și partenerii de pat - de la Jonny Faremo la Vidar Ballo.

— Se poate?

— Așa pare. Dar nu știm sigur. Pe de altă parte, băieții ăștia au mai schimbat femei între ei și înainte - fără să-și poarte pică. Deci păsărică lui Merethe Sandmo nu e neapărat mobilul aici.

— Ești sigur că Merethe Sandmo și Vidar Ballo sunt împreună?

— Dacă nu sunt, cu siguranță lasă impresia asta.

Gunnarstranda trase o dușcă din berea lui.

— În orice caz, Merethe Sandmo e cea care ne-a dat pontul despre crima din Loënga, nu-i așa? Dacă Jonny Faremo a fost ucis, a fost – statistic vorbind – ucis de cineva apropiat lui. Aici avem o femeie care sare dintr-un pat în altul. Apoi sună la poliție. În cele din urmă, primul partener de pat e găsit mort.

— Sigur că e și asta o idee, spuse Gunnarstranda, punând jos paharul.

— Cel puțin e mult mai plauzibil decât un accident.

Gunnarstranda clătină din cap.

— Avem de-a face cu o gașcă sub tensiune. Sunt multe dovezi care arată că banda a luat-o pe drumuri diferite. Și totuși, rămâne un mister: de ce i-a dat în gât Merethe?

Se priviră unul pe altul.

Gunnarstranda își scoase tutunul și aparatul de rulat țigări.

— Vidar Ballo și Merethe Sandmo și-au luat zborul.

— De unde știi?

Gunnarstranda culese fulgii de tutun care căzuseră din mașină.

— Am pus oameni să-i aducă. Știi, am dat peste Ballo și Merethe Sandmo ieri și le-am dat ordin să vină azi la interogatoriu. N-au apărut.

— Dar se poate să fie atât de evident? Faremo singur împotriva lui Ballo și a fostei?

— Poate.

— Există exemple de felul ăsta peste tot în istorie. Francezii au termenul lor special pentru asta: *cherchez la femme...*

Gunnarstranda își luă o mină sceptică.

— Aș merge pe ipoteza asta dacă aș ști despre alte conflicte existente între Ballo și Faremo. Cu amândoi în impas, mulțumită pontului ei, nu înțeleg cum femeia intenționa să îi ațâțe unul împotriva altuia.

— Presupunând că nu e obiectul de atracție pentru care se luptă amândoi. Țsta e material mai mult decât suficient pentru conflict.

Gunnarstranda reflectă o clipă și apoi spuse:

— Apoi mai este și rolul tău în toată povestea asta. Cineva te

va întreba dacă *tu* erai cel care se plimba pe malul râului Glomma cu Faremo.

— Nu am fost eu.

Se uită unul în ochii celuilalt.

— Cineva te va întreba ce făceai în timpul acela. Ai recunoscut deja că ai încercat să-i iei urma lui Faremo – cu câteva ore înainte de momentul când au fost văzuți de martor.

— Dar atunci eram în drum spre Blindern. O căutam pe Reidun Vestli când s-a întâmplat asta.

— Lystad le-a spus celor de la Kripos ce ai declarat, dar le-a spus și că intervalul de timp nu e clar. Se putea să fii în Askim în timpul zilei și apoi să conduci ca nebunul la Blindern ca să-ți faci rost de un alibi.

Frank Frølich oftă din greu.

— Firește că asta e ridicol.

Gunnarstranda își aprinse țigara.

— Ai o scrumieră?

Frank Frølich îi făcu semn cu capul spre un castron de alune gol de pe masă.

— Folosește-l pe acela.

Se îndreaptă și se uită iar la hartă. Tuși și, apoi spuse:

— Ce marcă era mașina parcată în Skjoldenveien?

— Nu știm. Lystad spune că era o limuzină gri-argintie. Ar putea fi orice, de la un Saab la o mașină japoneză. Dar știm că Faremo avea o mașină gri-argintie.

— Iar eu am o limuzină Toyota Avensis gri-argintie.

— Exact, spuse Gunnarstranda laconic. Și când am fost sus la hidrocentrala Kykkelsrud ai vorbit întruna de drumul ăsta de aici.

Îi arată cu degetul pe hartă.

— Și, firește, i-ai spus asta lui Lystad?

— Firește.

Frølich îi aruncă un zâmbet forțat și spuse:

— Locul ăsta din Vrangfoss e destul de ieșit din comun. Se află acolo un promontoriu proiectat înspre râu și apa trebuie să-l ocolească printr-un canal extrem de îngust.

— Se pare că știi locul foarte bine.

— M-am dus acolo după ce am discutat noi lângă baraj.

— Bine.

— Care-i adevăratul motiv pentru care ai venit aici? Întrebă Frølich pe neașteptate.

Gunnarstranda își ridică fruntea, cu un zâmbet strâmb conturat pe buze. Tuși.

— A apărut un martor în cazul Loënga.

Frank Frølich își ridică ochii întrebător.

— N-a venit de bunăvoie. E unul dintre vagabonzii din piața de lângă gară și a fost adus la secție pentru că doi polițiști sub acoperire au auzit zvonuri că știe ceva despre crima din Loënga, continuă Gunnarstranda. Numele omului e Steinar Astrup. În noaptea despre care vorbim dormea în niște cutii de carton. Ceea ce spune el e foarte interesant. Spune că a fost trezit de zgomotul făcut de cineva care spărgea containerul din apropiere. Erau trei bărbați.

— Foarte promițător. Aveți vreun rezultat despre galeria de răufăcători?

— Purtau cagule toți trei. Dincolo de gardul de sârmă era o mașină marca BMW. Cei trei au început să încarce prada în saci de plastic. Dup-aia au fugit și au aruncat sacii peste gard. Și acum să vezi: martorul susține că era un al patrulea la volanul mașinii. Individul ăsta a coborât din scaunul șoferului și a pus sacii în portbagajul mașinii, de două ori. Dar dintr-odată, cei trei aflați în perimetru s-au ascuns după o stivă de paleți. Pentru că paznicul, Arnfinn Haga, trecea cu micul lui Ford pe acolo. A încetinit când a trecut pe lângă BMW, chiar dacă cele două mașini erau pe părți opuse ale gardului. Fordul s-a oprit, apoi a dat cu spatele. Paznicul a coborât din mașină cu o lanternă puternică s-a uitat prin gard la persoana care stătea în BMW pe partea cealaltă. Dar apoi s-a întâmplat ceva și mai straniu.

Gunnarstranda făcu o pauză de efect înainte de a continua.

— Persoana de la volanul BMW-ului s-a dat jos cu mâinile sus.

— Cu mâinile sus? Paznicii ăștia nu sunt înarmați, așa-i? Mașina era pe partea cealaltă a gardului, iar bărbatul putea pleca, pur și simplu.

— N-am terminat. Deși ai dreptate. După spusele lui Astrup, paznicul a întrebat persoana ce face acolo. Și atunci s-a auzit o bufnitură.

— O bufnitură?

— Da, unul dintre bărbații cu cagulă ieșise și l-a pocnit pe paznic în cap cu o bătă de baseball.

— Și dup-aia?

— Ceea ce spune despre bătă de baseball e important.

Înseamnă că martorul spune adevărul. Nimeni nu știe despre arma crimei – în afară de membrii de încredere ai secției.

— Și vorbește de patru inși. Asta sugerează că am greșit adresa.

Gunnarstranda clătină din cap.

— Apoi cei trei au sărit peste gard și s-au urcat în mașină, care a plecat în trombă, încheie el.

— Patru inși?

Liniștea se așternu în cameră. Frølich auzea un ticăit. Era Swatchul lui Gunnarstranda. Tuși.

— Ce înțelegi din asta?

— Nu sunt sigur, murmură Gunnarstranda. Fie au fost ăștia patru: Faremo, Rognstad și Ballo plus un al patrulea individ care au comis jaful și crima – fie toată linia investigației care-i implică pe Faremo, Rognstad și Ballo e vânătoare de cai morți.

— Oare ăștia trei nu puteau folosi un șofer anume pentru treaba asta?

— Un container în port? Nu există niciun motiv să recruteze un al patrulea pentru treaba asta. Cei trei sunt bine cunoscuți pentru faptul că stau împreună și nu-i lasă pe alții să-și bage nasul.

— Când au fost arestați?

— Ballo și Faremo au fost ridicați din apartamentul lui Faremo chiar înainte de cinci dimineața. Rognstad a fost prins în fața clubului Hell's Angels în Alnabru. În declarație scrie că toți trei au jucat poker acasă la Jonny și Elisabeth Faremo, însoțiți de Elisabeth de la ora două până dimineața. Și argumentul hotărâtor pentru judecător a fost că Elisabeth Faremo era acasă când a ajuns poliția.

— Și Rognstad?

— Explicația lui a fost că plecase cu zece minute înainte de arestări. S-a dus cu motocicletă la Alnabru și asta se potrivește cu mărturiile martorilor de acolo.

— Nu i-a văzut nimeni ajungând în timpul nopții?

Gunnarstranda clătină din cap.

— Și mașina, BMW-ul?

— Un BMW furat, care se prea poate să fi fost mașina folosită pentru jaf a fost găsit a doua zi la Sæther. A existat o încercare să i se dea foc.

— Și atunci, tu ce crezi despre asta?

— Singurul lucru care face legătura între ăştia trei indivizi şi uciderea lui Arnfinn Haga e pontul lui Merethe Sandmo. Dacă Sandmo şi Ballo sunt iubiţi, există şanse ca ea să-şi retragă declaraţia şi, în cazul ăsta, nu mai avem nimic.

— Dar tu ce crezi? Ăştia trei l-au omorât pe paznic?

Gunnarstranda se ridică.

— La ora asta nu cred nimic.

Se îndreaptă spre uşă.

— Ceea ce mă sâcâie e un alt mister, mormăi el.

— Ce anume?

— Dacă au fost patru inşi care au spart containerul în seara aceea, de ce a menţionat Merethe Sandmo doar trei nume?

Frank Frølich dădu din umeri.

— Eşti de acord că e puţin straniu.

— Da.

— Există trei posibilităţi. Fie nu ştia de al patrulea, fie tace mâlc despre el, fie pontul a fost o născocire.

— Poate Astrup ne duce de nas? Şi au fost doar trei?

— Mă îndoiesc. Declaraţia lui clarifică înşiruirea de evenimente, oferă un mobil pentru crimă şi explicaţia se potriveşte cu urmele de cauciuc de pe drumul de lângă gard.

— Deci au fost patru inşi.

Gunnarstranda încuviinţă.

— Dacă reuşeşti să o găseşti – pe Elisabeth Faremo – încearcă să smulgi vreo câteva nume relevante de la ea.

— Ale cui?

— Ale celui de-al patrulea hoţ.

Inspectorul Gunnarstranda conduse pe Drammensveien și întoarse la Lysaker. Mergea s-o vadă pe Reidun Vestli și nu era încântat de treaba asta. *De ce se duce?* se întrebă. Ca să-i facă o favoare lui Frølich? Nu. Cu toate că era conștient de valoarea instinctului lui Frølich. Problema era că inițiativele legate de Reidun Vestli nu se încadrau în jurisdicția investigației sale.

De aceea se decise să-și justifice alegerea spunându-și că e important să stabilească temeinicia mărturiei lui Elisabeth. Reidun Vestli ar putea să le dea mai multe informații, astfel încât să poată evalua martorul principal al apărării. Parcă lângă un gard roșu de lemn și merse pe jos pe aleea pentru mașini, spre casa ei. Era frig. Soarele, aproape lipsit de culoare și rece, licărea între două acoperișuri îmbrăcate în promoroacă. Se opri în fața ușii maro de tec și reflectă o clipă înainte să sune. Nu se întâmplă nimic. Nu se auzea nici cel mai mic sunet. Apucă mânerul dintre fălcile leului, apăsă și descoperi că ușa din față era descuiată și întredeschisă. Ascultă. Auzi o ușoară bufnitură, ca și cum un obiect ar fi căzut la pământ. Se uită în jur. Peste tot, ferestre lipsite de viață care-i reflectau pasiv imaginea. Adierea ușoară făcu ușa de la intrare să se trântască de broască. Bătu din nou. Auzi din nou zgomotul înfundat.

Gunnarstranda se hotărî, împinse ușa deschizând-o pe jumătate și strigă:

— Bună ziua!

Dar apoi ezită. Niște roșii erau împrăștiate pe jos. Făcu ochii mari. Un ciorchine de struguri într-o pungă de plastic transparentă, în fața roșiilor. O banană fusese strivită în ușa care dădea spre cealaltă cameră; în fața ușii, o sticlă spartă într-o baltă mare de vin - o parte încă în plasa în care fusese adus.

Oare să intre?

— Hei, tu! Nenea!

Gunnarstranda se întoarse. Un băiețel într-un costum de schi, cu muci curgându-i din nas, se uita la el.

— O cauți pe drăguța de doamnă?

— Pe doamna care locuiește aici, da.

— A plecat cu Salvarea.

Frølich se urcase în mașină și cobora pantele de pe Ryenberg spre oraș când îl sună Gunnarstranda.

— N-ar trebui să te contactez în felul ăsta - aş putea transmite un mesaj greșit, spuse Gunnarstranda.

— Nu știam că ești moralist, spuse Frølich, căutând cu ochii un loc unde să poată opri.

— Face parte din slujba mea să fiu moralist. Ce fel de polițist aş mai fi dacă nu aş fi sceptic în legătură cu moralitatea oamenilor? Profesia noastră, Frølich, se bazează pe aceeași autoritate ca și camerele de radar de pe marginea drumului: dacă nu-i vedem pe oameni făcând ceva rău, oricum presupunem că fac ceva rău.

Lui Frølich i se păru că omul e neobișnuit de guraliv. Trase pe dreapta în primul refugiu de autobuz și opri ca să poată vorbi. Nu știa unde bătea cu fraza asta răsuflată despre camerele de radar, așa că răspunse:

— Nu sunt de acord. Nu e etic să presupui că există încălcări ale legii, dacă nu au fost comise încă. Camerele video sunt o problemă cu totul diferită. Până la urmă, previn accidentele în trafic.

— Ești genial, Frølich. Ai înțeles retorica legală a statului. Numesc faptul că instalează camere o măsură preventivă. Atâta timp cât se face sub această etichetă, nu contează că fotografia e folosită ca dovadă într-o urmărire penală rezultată din asta. Tu, cu mine și cu restul funcționarilor de stat suntem plătiți să punem la îndoială moralitatea națiunii. Dar nu de asta te-am sunat.

— Mă gândeam eu.

— Sunt curios în legătură cu adevăratul motiv pentru care voiai să o contactez pe Reidun Vestli.

— Ți-am spus.

— Dar nu prea înghit ce mi-ai zis.

— Mai bine mi-ai povesti ce s-a întâmplat, mormăi Frølich plictisit.

— S-ar putea ca doamna să nu supraviețuiască.

Câteva ore mai târziu, găsi un loc de parcare în Skovveien. Traversă Bygdøy Allé și se îndreaptă spre clădirile de la Norsk

Hydro și spre Parcul Hydro. În copilărie, Frank Frølich venise aici în vizită la un unchi; lucra la departamentul de achiziții de la Norsk Hydro.

Paznicii de la recepție păreau plictisiți. Își aruncau pumni în joacă unul altuia până când Frølich bătu în geamul de plastic. Ceru să-l vadă pe Langås. Cel mai în vârstă dintre cei doi ridică telefonul și sună. Cel tânăr se ascunse în spatele unui tabloid, *Verdens Gang*. Paznicul de la telefon ținu mâna căuș pe receptor și întreabă cum îl cheamă, ca să transmită mai departe. Frank Frølich se prezintă. Omul acoperi iar receptorul cu mâna.

— Langås spune că nu cunoaște numele.

— Spune-i că vreau să ne vedem acum, zise Frank Frølich. Aș prefera să discut direct cu el decât cu tine.

La scurt timp, poarta de la intrare clipi verde. Frølich intră și traversă spre lift. Ușa liftului se deschise și Frølich se trezi față în față cu un bărbat de vreo cincizeci de ani. Avea o cărare pe mijloc, părul lung și cărunt, prins într-o coadă la spate. Avea barba tunsă scurt și o coroană dentară pe dinții de sus, care împrumuta șarm zâmbetului său strâmb. Imaginea de fost hippiot a bărbatului era combinată cu un costum scump. Frølich, care-și simțea prejudecățile ieșind la suprafață, îl antipatiză din start.

— Voiai să vorbești cu mine?

Frank Frølich se prezintă.

— Deci, despre ce e vorba? Am o agendă foarte încărcată și nu foarte mult timp liber.

— E vorba de fosta ta soție, Reidun Vestli.

— Și tu cine ești?

— Sunt polițist, în concediu.

Se uitară unul la altul câteva secunde fără să spună nimic.

— Bine, spuse Langås, în cele din urmă. O să caut o încăpere liberă.

Frølich se luă după Langås pe coridor, trecând pe lângă uși de birou și pe lângă o cameră cu un fotocopiator pornit. Un bărbat și o femeie stăteau de vorbă într-o cușcă de sticlă, amândoi jucându-se cu paharele lor de hârtie.

Langås îl conduse într-o încăpere mică, unde se așezară de o parte și de alta a unei plante neîngrijite și ofilite din mijlocul unei mese.

Frølich trecu direct la subiect.

— E în spital, spuse el.

— Știu.

— A fost atacată în propria-i casă.

— Știu și asta.

— Am motive să cred că atacul are legătură cu un caz la care lucrez.

— În timp ce ești în concediu?

Frølich nu răspunse. Rămaseră nemișcați, cântărindu-se reciproc. Langås își înclină capul. Nu într-un mod ironic. Mai degrabă, încercând să aprecieze situația.

Frølich rupse tăcerea.

— Atacul e investigat de alții. Am motive să cred că...

— De fapt, nu am nimic de spus, îl întrerupse Langås. Polițistul care m-a sunat în legătură cu Reidun mi-a spus că a avut loc o spargere. Pot să-ți spun și ție ce i-am spus și lui: eu și Reidun suntem divorțați de ani de zile. Știu la fel de mult despre programul ei zilnic cât știu și despre vecinul președintelui nostru de sindicat.

— Cu toate astea, te-a numit drept cea mai apropiată rudă a sa.

— Cuvântul „rudă” e un termen tehnic de data asta. Iar eu nu am cerut rolul ăsta. A fost alegerea lui Reidun, pe care o respect, dar nu reușesc s-o înțeleg.

— Deci tu și Reidun mai vorbiți din când în când?

— Din când în când e mai des decât vorbim noi. Dar ascultă, eu și Reidun...

— A menționat vreodată numele de Elisabeth Faremo? îl întrerupse Frølich.

— Din câte îmi amintesc, nu. Dar uite ce e: nu vreau să fiu amestecat în problemele tale personale, mai ales prin fosta mea soție.

— Ai văzut-o pe femeia asta?

Frølich îi întinse fotografia lui Elisabeth peste masă. Langås se aplecă să se uite, fără să spună nimic.

— O să interpretez tăcerea ta drept răspuns că ai văzut-o.

Langås încuviință din cap.

— Unde și când?

— De Paști. A fost la cabana de weekend cu Reidun.

— Unde e cabana?

— În Valdres, Vestre Slidre.

Frølich se lăsă pe spate în speranța că interlocutorul său va deveni mai explicit. Langås se aplecă înainte și spuse:

— Asta e femeia ta? Te-a părăsit cumva pentru Reidun? Ești gelos? De unde să știu că nu ai fost tu cel care a intrat cu forța în casa ei și ai bătut-o?

— N-am fost eu. Dar, da, au fost dăți când am fost gelos pe fosta ta soție. Avea o relație cu Elisabeth în același timp cu mine. Dar nu de aceea am venit. Ideea e că țin la femeia asta și am motive să cred că e în pericol. De aceea s-a dat la fund. Și cred că pericolul are o anumită legătură cu faptul că fosta ta soție a fost dusă la spitalul Ullevål.

Langås își răsuci încheietura mâinii și se uită la ceas – un gest de macho: James Bond și ceasul lui de lux. Frølich arătă spre fotografie.

— Motivul pentru care vorbesc cu tine e că vreau să o găsesc pe femeia asta și s-o ajut să iasă din încurcătură. Am încercat să vorbesc cu fosta ta soție. Au mai încercat și alți polițiști. Refuză să răspundă la orice întrebări. Asta înseamnă că s-ar putea ca fosta ta să fie și ea amestecată în nebunia asta. Te rog doar să...

— Trebuie să plec, spuse Langås. În orice ar fi Reidun amestecată, n-are nicio legătură cu mine. Am o căsnicie fericită, Frølich. Și o să fiu deschis cu tine. De fapt, unul dintre motivele pentru care am divorțat au fost înclinațiile lui Reidun. Ne-am căsătorit prea tineri. Ne-am dezvoltat diferit din punct de vedere intelectual și... ei bine... și în alte direcții. Asta a însemnat că eu și cu Reidun nu aveam mai nimic în comun, nici măcar copii. Și eram foarte înstrăinați unul de altul când ne-am împărțit proprietățile.

De fapt, unul dintre lucrurile care ne-au făcut să ne purtăm ranchiună a fost chiar cabana de care ți-am vorbit. Familia mea o avea de două generații și a fost construită de bunicul meu. Dar soția mea a fost de-a dreptul necinstită și a pus mâna pe ea când am divorțat. Am fost foarte deprimat la ora aia și incapabil să-mi susțin punctul de vedere. Din motive sentimentale, am cumpărat o altă cabană nu foarte departe de cea pe care mi-a luat-o ea prin înșelăciune. Aici ne întâlnim cel mai adesea. Dăm unul peste altul din întâmplare când mergem la schi de Paști.

Puse un deget pe poza lui Elisabeth Faremo.

— Am văzut-o pe femeia asta când am fost la schi. Stăteau pe marginea pistei și am vorbit cu ele vreo trei minute, poate

cinci – ca să fiu politicos. Nu suficient de mult ca s-o întreb cum o cheamă. Am presupus că are probleme pentru că era tânără, probabil jumătate vârsta lui Reidun. Asta e tot ce știu, tot ce îți pot spune. Te rog să mă scuzi acum.

Se ridică, desfăcu clapeta ceasului său șmecher și o închise la loc, ca un profesor de școală generală care-și scutură cheile.

— Mulțumesc, spuse Frølich, înțelegând de ce se juca Langås cu ceasul: voia să evite să dea mâna cu el.

Stătea pe un scaun lângă fereastră. Privind afară. Spatele îi părea îngust și stingher în cămașa albă de noapte. Părul șaten îi era pieptănat. Gunnarstranda își văzu reflexia în geam – și profilul feței ei.

Stătu așa fără să rostească niciun cuvânt.

— Știu cine ești, spuse ea.

Avea vocea liniștită și îngroșată.

Îi întâlني privirea în oglinda transparentă.

— Pot să-ți fac cinste cu o cafea? Întrebă el și adăugă: dacă ai destulă putere ca să mergem jos la cafenea.

În cele din urmă, femeia se întoarse.

— Crezi că fața asta e potrivită pentru o cafenea?

Inspectorul nu răspunse.

— Ce dorești?

Era forțată să vorbească prin colțul gurii. Pielea din jurul ochilor era plină de contuzii roșii și albastrii.

— Voiam să știu cum te simți. Arăta destul de rău... casa ta, se grăbi să adauge. Îți amintești ceva din ce s-a întâmplat?

— Îmi amintesc doar ambulanța. O amintire vagă, doar.

— Ai vreo idee cât timp a trecut până când a venit ambulanța și...?

— Nu.

Gunnarstranda făcu un gest involuntar, întinzând mâna s-o ajute când se ridică. Vru s-o sprijine, dar ea îi refuză ajutorul și se îndreptă cu greutate spre una dintre măsuțele de cafea de lângă perete. El se așeză în partea cealaltă.

— Arată mai rău decât e, spuse ea.

— L-ai văzut?

Întrebarea o deconcertă preț de o clipă. Își coborî privirea.

El așteptă.

— Pe cine? Întrebă ea într-un final.

— N-am să te oblig să răspunzi. În loc de asta, am să-ți spun cum interpretez eu tăcerea și atitudinea ta. Fie ți-ai văzut atacatorul și ți-e teamă de urmări dacă mi-l descrii, fie l-ai văzut, dar nu vrei să fie pedepsit.

Ea tăcu în continuare.

În ușa apărură o asistentă în halat alb. Intră în încăperea și întreabă dacă totul e în regulă.

Gunnarstranda arată înspre Reidun Vestli.

— Va trebui s-o întrebați pe ea.

Reidun Vestli se uită la asistentă cu o privire distantă.

— Da, toate sunt bune. Totuși, puteți să-mi dați ceva de băut?

Stătură în liniște, urmărind-o pe asistentă ducându-se spre modulul din colț, luând o sticlă de apă minerală, clătind bine cu apă rece un pahar și apoi venind înapoi cu pași ușori. Îi întinse un pahar cu un pai lui Reidun Vestli. O urmăriră pe asistentă cum traversează încăperea și pleacă.

— Cum a intrat?

— Pe ușa, cum altfel?

— A sunat la sonerie?

Femeia nu zise nimic.

— Sau te aștepta când te-ai întors de la cumpărături?

Reidun Vestli tăcea în continuare.

— Vrei să-l denunți?

Ea clătină încet din cap.

— De ce nu?

Nicio reacție.

Gunnarstranda se aplecă înainte.

— Cine te-a lovit? întreabă el stăruitor.

Reidun Vestli nu răspunse.

— Poți descrie persoana?

Își puse paharul jos pe masă. Făcea inele cu fundul paharului. Liniștea persista. Un ceas mare de pe perete tăcăni când minutarul se mișcă mai departe.

— Cred, spuse Gunnarstranda în cele din urmă, că persoana care ți-a făcut asta e extrem de disperată. Dacă nu dorești să-mi spui cine e sau s-o descrii, aș vrea să-mi spui ce dorea – în afară de a te răni. E absolut necesar să-l punem sub arest, absolut necesar pentru noi și mai ales pentru Elisabeth Faremo.

Numele atinse un punct sensibil în conștiința lui Reidun Vestli, își ridică ușor capul; cu ochii fixați într-un punct îndepărtat.

— Vreau să pleci, spuse ea.

Gunnarstranda scoase o poză cu Vidar Ballo.

— Acesta e bărbatul care te-a bătut?

Reidun Vestli se uită la fotografie fără să spună un cuvânt.

Gunnarstranda scoase altă poză. De data asta era Jim Rognstad, o fotografie din închisoare, din față și din profil.

Reidun Vestli era tăcută.

Gunnarstranda îi arată o poză de-a lui Frølich.

Nicio mișcare vizibilă pe figura lui Reidun Vestli.

Polițistul scoase o tăietură din ziar cu o știre despre fostul ei soț - investitorul Langås.

Nicio reacție, nici de data asta.

— Altcineva? o întrebă polițistul cu blândețe.

Reidun Vestli își ridică ochii.

Gunnarstranda se lăsă înapoi în scaun și spuse:

— A fost altcineva, care nu era în nicio poză?

Reidun strigă cu o voce răgușită:

— Asistentă, soră, alo! Nu mai suport!

Gunnarstranda se ridică.

— Doar un lucru minor înainte să plec, spuse, în timp ce pune la loc fotografiile în buzunarul interior al hainei.

— Tu și cu soțul tău ați fost amândoi interesați de cabana din Valdres, dar cine e, de fapt, proprietarul?

Ușa se deschise. Intră o asistentă.

— O să plec acum, spuse Gunnarstranda, s-o liniștească.

— Așteaptă!

Reidun Vestli se uită la el cu o expresie tulburată pe figură.

Asistenta ieși, închizând ușa în urma ei.

Reidun Vestli respira cu greutate.

— De ce vrei să știi?

Gunnarstranda se gândi înainte să răspundă. În cele din urmă spuse:

— Din câteva motive, de fapt, dar haide să începem cu prima de asigurare. Mă întrebam cine ia banii dacă se întâmplă ceva - ceva neprevăzut.

— Ce încerci să spui? șopti ea.

— Astăzi îți dau drumul din spital, nu-i așa? întrebă Gunnarstranda. Vrei să te duc eu acasă, să vorbim pe drum?

Încuviință încet din cap.

— Atunci putem să chemăm asistenta, spuse Gunnarstranda.

Când Gunnarstranda ajunsese la birou, abia apucă să-l salute pe Yttergjerde dând din cap și să își dea haina jos, că telefonul începu să sune. Ridică receptorul și latră în el, ca de obicei.

— Fii succint, te rog.

— Frølich sunt.

— Bună dimineața. Te-ai trezit devreme și fără lacrimi?

— Am vorbit ieri cu Langås, fostul soț al lui Reidun Vestli.

— Nu te dai bătut, așa-i?

— Mi-a spus ceva de o cabană. Elisabeth a stat cu Reidun într-o cabană din Valdres.

— Și?

— Credeam că trebuie să joc deschis, așa cum ai cerut. Am de gând să mă duc acolo și să aflu dacă Elisabeth se ascunde la cabană. Acolo ar putea fi. Mă gândesc...

— Știu despre cabană, spuse Gunnarstranda, regretând imediat că-l întrerupsese.

Se făcu liniște la capătul celălalt al firului și știu că el va trebui să vorbească mai departe. Spuse:

— Era în Vestre Slidre.

— *Era?*

— A ars până în temelie acum câteva zile.

— A ars?

— Am ajuns din întâmplare în zonă.

— Și ce întâmplare a fost aia?

Gunnarstranda se întinse la loc în scaun. Își scoase o țigară din buzunar și și-o așeză între buze. Tăcu.

— Alo! strigă Frølich nerăbdător. Ești acolo?

— Frank Frølich, ai un scaun la îndemână?

— Dă-i drumul! Spune-mi odată!

— Poate ar fi mai bine să stai jos. Am primit un raport ieri, adresat Institutului de Medicină Criminalistă, și nu mi-aș fi dat seama dacă nu era documentul de la cadastru. O proprietate arsă până în temelie, o cabană care-i aparține lui Reidun Vestli. Raportul poliției din North-Aural menționează că s-au găsit oase lungi în scrumul de la cabană.

Liniște din nou.

— Oase lungi, Frølich. Știi ce înseamnă asta?

— Nu trebuie să fie ea.

— Bineînțeles că nu.

Liniște din nou.

— Dar cabana lui Reidun Vestli a ars acum câteva zile. Ce e demn de menționat aici e că cineva a fost în cabană când a ars. Dacă Reidun Vestli nu i-a închiriat cabana lui Elisabeth Faremo, se prea poate să fi intrat un hoț, s-a dus la culcare cu o pipă în gură și a luat foc. Dar nu la asta ne-am gândit noi, așa-i? Ne-am gândit amândoi că sunt șanse ca ea s-o fi lăsat pe Elisabeth să stea la cabană, nu-i așa?

În vocea lui Frølich se simți limpede încordarea:

— Cum ai de gând să abordezi cazul ăsta?

— Procedura standard. Căutăm ADN-ul ca să stabilim identitatea rămășițelor.

— Cum?

— Am fost în apartamentul Faremo.

— Ați găsit ceva?

— O perie. Pe patul ei. Am cerut un profil ADN și o să-l compar cu cel al oaselor de la cabană.

De data asta fu o pauză mai lungă înainte ca Frølich să pună următoarea întrebare:

— Când aștepți răspunsul?

— În orice clipă.

După ce Gunnarstranda puse receptorul jos, rămase uitându-se posac la telefon. Yttergjerde se întoarse spre el.

— Cum a primit vestea?

Gunnarstranda se lăsă pe spate și spuse:

— Cum crezi că a primit-o?

Frank Frølich nu dormi în noaptea aceea. Pilota era îmbibată de sudoare, de parcă ar fi avut febră. Când încercă să se dea jos din pat, aproape că-i cedară picioarele. Îi vâjâia capul. Se gândea: *Trebuie să mă duc acolo, trebuie să găsesc cabana.* Habar nu avea unde e, nici de unde ar trebui să înceapă căutarea. Totuși, nu putea să stea, pur și simplu, acolo, fără să facă nimic.

Trebuia să afle unde e cabana. Era o singură persoană care știa.

Așa că se îmbracă și plecă de acasă. Afară era un frig cumplit, cu toate că el nu-l simțea. Gheața de pe parbrizul mașinii era tare ca piatra. Găsi o racletă, dar nu avu niciun efect. Bătu în gheață cu pumnul, ciocăni, dar nu-l ajută nici asta. În scurt timp rămase fără suflare și obosit, degeaba. Urcă în mașină, porni motorul și dădu căldura la maximum. Așteptă apatic în spatele volanului până se topi gheața. Apoi plecă. Trecu prin orașul Vækerø și o luă la dreapta spre Vækerøveien.

Parcă lângă unul dintre multele garduri de lemn. Oslo West era cufundat în întuneric, în afară de vechile felinare care aruncau conuri de lumină gri-gălbuie între casele cu etaj. După ce coborî din mașină, se îndreptă spre casa lui Reidun Vestli. Era noapte, dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Își privi mâinile câteva secunde. Tremurau. Ar fi bine sau nu să vorbească cu ea acum? Nu avea nici cea mai vagă idee, și-și continuă drumul, trecând pe lângă câteva mașini cu geamurile înghețate. La scurt timp după aceea, bătu la ușă. Nu se întâmplă nimic. Ciuli urechile, dar nu auzi niciun sunet înăuntru. Coborî scările și merse încet în jurul casei. Gerul nopții împrăștiase cristale de gheață pe pământul din straturile de flori. Se retrase și rămase la câțiva metri depărtare, studiind casa. Era ultima din șir. Merse înapoi pe gazonul înghețat, lăsând urme vizibile pe pământul plin de promoroacă. Se duse pe verandă – era prost întreținută, un fel de platformă făcută din lemn tratat. Balustrada fusese îmbinată cu șipci bălțuite care se deterioraseră. Vreo câteva plante ofilite în ghivece fuseseră îndesate într-un colț. În mijlocul verandei se

afla un ghiveci mare, verde, plin pe jumătate cu nisip și mucuri vechi de țigară. *Oase lungi în cenușă.* Merse spre geam și trase cu ochiul înăuntru, printr-o crăpătură. Dădu nas în nas cu două labe de picior albe, ridicate în aer. Unghia de la unul din degetele mari era dată cu lac. Bătu la ușă. Nicio reacție. Picioarele nu se mișcară. Încercă ușa de la verandă. Era descuiată.

Stătea pe spate, cu gura înțepenită într-o grimasă rigidă, cu privirea ațintită în sus și spre spate, ca și cum ar fi încercat să aibă contact vizual cu cineva din perete. Era moartă. Nu avea nevoie de niciun medic sau criminalist să-i confirme această stare de fapt. Se simți obosit dintr-odată. *Cine o să te plângă?* se gândi și simți cum îl apucă greața. *Oase lungi în cenușa incendiului.* În jurul paharului răsturnat de lângă masă erau împrăștiate somnifere. Unele căzuseră pe jos, unele erau în balta de vomă de pe pernă. *Cauza morții: intoxicație cu medicamente sau sufocare în urma vomei produse ca rezultat al reacției corpului la intoxicație.* Șansele? 1 la 2. Presupunea că e sufocare. Totuși, greața pe care o simțea nu putea fi pusă pe seama ei, a duhului trupului mort, a vomei uscate sau a aerului închis duhnind a țigări. Greața era reacția trupului său la acest univers funebru, de mutilare; absența durerii cuiva, lipsa normalității. *Unde a fost durerea lui Elisabeth când și-a pierdut fratele?* Se lăsă pe spate, sprijinit de perete. *Pe tine cine o să te jelească?* se gândi din nou, contemplând picioarele demne de milă care ieșeau de sub pătură. *Fostul tău soț? Care probabil că te va urî și mai mult acum că acea cabană pentru care v-ați certat a ars?*

Voia să-i fie rău. *Oase lungi.* Alunecă în jos pe perete până când ajunse să stea pe dușumea. Inspiră adânc. Unde era biletul de sinucigaș? Niciun plic, niciun scris tremurat pe vreo bucată de hârtie, niciun indiciu al vreunui semn de rămas-bun în imediata vecinătate. Aruncă o privire spre calculator. Era închis. Dar Gunnarstranda va trebui să-l ia. Îl apucă greața din nou, dar de data asta era o reacție față de propria persoană. Propria lui condiție demnă de milă. *Oase lungi.* Uite-l aici, lângă un cadavru și temându-se pentru viața altuia. Și dacă Elisabeth fusese cea care murise în flăcări? Ar putea explica asta de ce Reidun se sinucisese? Își înghiți senzația de vomă, se ridică, ieși pe verandă și își umplu plămânii cu aer curat de câteva ori. Sprijinindu-se de balustrada putrezită, se așeză pe marginea verandei și-l sună pe Gunnarstranda.

Partea a treia

CHEIA

21

Frank Frølich se ridică în capul oaselor în patul lui dublu mult prea spațios, uitându-se la perna și la pilota de lângă el. Nu mai fusese nimeni aici după Elisabeth – în noaptea în care ea dispăruse și Arnfinn Haga fusese ucis în Loënga. Așternuturile nu fuseseră schimbate; cutele de pe cearșaf fuseseră lăsate de corpul ei. În urma ei rămăsese un singur fir de păr negru, o linie șerpuitoare pe perna boțită, ca o potecă de-a lungul unui teren muntos, pe o hartă. Lângă pat, pe noptieră, era o sticlă goală de vin, cu un muc de lumânare în vârf. O veioză improvizată – de ea, într-o noapte când se luase curentul. După aceea, lumina tremurătoare le proiectase umbrele pe perete într-un spectacol de efect.

Această amintire putea proveni la fel de bine dintr-o carte pe care o citise sau dintr-un film pe care-l văzuse demult. Sertarul de la noptiera de pe partea ei nu era bine închis. Gol, se ridică și merse în jurul patului. Nici cercei, nici inele uitate pe noptieră. Era pe cale să împingă sertarul, când zări ceva. Trase sertarul afară. Era o carte. Poezie. Cartea ei. Cea în care își vâra adesea nasul. Preț de o secundă se văzu intrând în dormitor venind de la baie: Elisabeth, goală pe pat, cu bărbia sprijinită pe brațe; ridică privirea la el și închise cartea.

Cartea ei. Imaginile nu mai erau șterse. Se simțea de parcă ținea în mâini un fragment din Elisabeth. Se cocoță pe pat, încântat de descoperire.

Deschise cartea cu mâini tremurânde. Înăuntru era un semn de carte – delicat – mătase albă cu broderii minuscule negre.

Imaginea pe care o alcătuiau semnele îi provocă un șoc. Era

același motiv ca în tatuajul lui Elisabeth. Dădu semnul la o parte și citi:

nu uit pe nimeni
durerea trece și ea
peste un ram trosnind
nu uit pe nimeni
dacă te sărut.

Se lăasă înapoi în pat. Cuvintele evocau întâlnirea lor decisivă: seara în care îl urmărise acasă. Înghesuiala din metrou, sunetul pașilor pe asfalt, imaginea siluetei ei în fața felinarului. Îi simțea respirația caldă pe obraz.

Dădu câteva pagini înapoi. Versurile erau din ultima strofă a unui lung poem scris de o scriitoare lesbiană decedată, Gunvor Hofmo.

Citi prima strofă a poemului:

mi-am pierdut fața
în ritmurile astea sălbatice
doar trupul meu alb mai dansează

Oare așa se vedea pe sine? Un trup fără față. Citi din nou: „Nu uit pe nimeni dacă te sărut”. Imaginea lui Elisabeth se risipi în timp ce citea. Lăsase cartea intenționat? Sau o uitase, pur și simplu? O replică a tatuajului lui Elisabeth, atât de straniu pentru ea, și fără să semene cu nimic altceva, o semnătură intimă luată din trupul ei, așezată peste cuvintele pe care le rostise la începutul relației lor – *Nu uit pe nimeni dacă te sărut*.

Auzea vocea lui Gunnarstranda în cap: *oase lungi*. Cuvintele se topiră imediat în zgomotul flăcărilor trosnind, din mintea lui. O imagine, un foc de lemne uriaș, o casă cuprinsă de flăcări, căldura dogoritoare, ochiuri de geam explodând. Nimic altceva vizibil în afară de contururile unui trup înfășurat în flăcări. Imaginea e mărită. Contururile se materializează în carne – carne încinsă, topindu-se, grăsime umană sfârâind, arzând cu o flacără galbenă până la carbonizare. Gândurile îi încremeniră, paralizate de acea viziune, până când începu să simtă iar cartea în mâini.

Dacă în scrumul cabanei arse a lui Reidun Vestli erau rămășițele lui Elisabeth, dacă Elisabeth era moartă, cum avea el

să-și mai revină vreodată?

Citi poemul din nou. Alte imagini în conștiința lui: el, făcând dragoste, cu mult timp în urmă, imaginea mai ștearsă, fără culori. Elisabeth punând cartea jos și spunând că nu se poate să citești aceeași carte de două ori.

Atunci știu: era vorba despre o dragoste veche. Propoziția se referea la o anumită persoană. Se ridică și se uită în gol pe fereastră: faptul că Elisabeth începuse o relație cu el atunci trebuia să însemne că trăda pe altcineva. Dar pe cine trădase? Reidun Vestli? Putea oare să fie atât de simplu? Nu, nu se putea. Aici era vorba de uitare. Era ceva din trecutul îndepărtat. Dar cine era cel pe care nu voia să-l uite?

Și cine era în stare să-i răspundă? Fratele ei era mort. Reidun Vestli – moartă. Cântări semnul de carte în mâini. Broderie. Un motiv tatuat pe coapsa lui Elisabeth. Existau șanse să mai fi văzut cineva tatuajul.

După un duș lung și un mic dejun, porni calculatorul, se conectă la net, Pagini Aurii, Ateliere de Tatuaj, Căutare. Lista locațiilor era lungă. „Durere Purpurie” în Heimdal, „Semnul lui Odin” în Lillestrøm, „Au! Tatuaje și Piercing” în Bergen, „Totul într-o gaură!” în Bodø. Restrânse căutarea la regiunea Oslo și scoase lista la imprimantă. Se uită la ea. *Aproape că lucrez iar ca un polițist. O muncă din poartă-n poartă.*

Poate asta ar trebui să facă. Să se prezinte la birou și să-și continue investigația ca parte din munca lui? Alungă acest gând, părăsi apartamentul și coborî la mașină.

Fu o adevărată aventură să intre și să iasă din saloane de tatuaj, cu pereți acoperiți de imagini kitsch – motociclete, cranii, săbii și flăcări, trandafiri, scorpioni. În majoritatea locurilor se aflau fete tinere, stând pe burtă și tatuându-și o decorație sus, pe coapsă. În alte saloane, stăteau pe spate și-și tatuau trandafiri sau simboluri caligrafice în zona inghinală și pe coapse. Un bărbat voia o coroană de spini în jurul brațului; altul voia numele lui Leif Ericson pe picior. Rutina se repeta: mai întâi, Frank Frølich le arăta poza lui Elisabeth, apoi semnul de carte cu motivul neobișnuit brodat pe el. Arăta ca niște picioare de corb: linii ciudate cu spirale prin ele. Nu găsi nimic asemănător, nici măcar de departe. Mulți dintre cei care făceau tatuaje îi ofereau poze cu propriile lucrări. Majoritatea specialiștilor erau adepți ai

culturii de motocicletă. Dar nicio frântură de informație, nicăieri.

Între vizite, stătea acasă și continua căutarea pe net. Căută cuvintele din poem, o varietate de combinații de cuvinte, dar fără succes. Abia atunci când trecu a treia oară prin lista tipărită privirea îi fu atrasă de o firmă numită „Studio de Tatuaje de Artă Personală”. Lucrul interesant legat de firma asta era că avea sediul în Askim.

Era o presupunere aproape illogică, dar trupul lui Jonny Faremo fusese găsit acolo – în Askim. Putea încerca acolo la fel de bine ca oriunde altundeva.

Se pregăti, își luă cheile de la mașină și coborî cu liftul. Afară, pe stradă, trase în piept aerul umed și greu. Gerul se înmuiase iar. Nu ploua, dar aerul era plin de vapori, de o consistență umedă și gri, picuri minuscule de apă, plutind în ceață și aterizând pe pământ, încet, foarte încet.

După ce urcă în mașină, greși drumul și se trezi mergând spre centrul orașului Oslo, în loc să meargă spre Ski. Așa că se îndreptă spre Simensbråten, urcă pe Vårveien, peste deal, și viră la dreapta, pe Ekebergveien în jos. Frână chiar în fața blocului unde se afla locuința lui Elisabeth. Un impuls de moment aproape că-l făcu să oprească de tot. *Nu ești moartă. Refuz să cred asta.* Era patetic, dar se simțea cuprins de o emoție puternică. Era sigur că e acolo, în apartamentul ei. Dădu cu spatele până în parcare, coborî și o luă la fugă pe scări. Ușa nu fusese sigilată. Se opri, trăgându-și răsuflarea. Și sună. Niciun sunet. Sună din nou, ascultă și bătu la ușă. Apartamentul era mort.

Dar se auzeau zgomote din apartamentul vecin. Se întoarse spre ușa alăturată. Sunetele din spatele ei se opriră. Sună. Zgomot de pași. O umbră trecu repede prin dreptul vizorului. Se mai scurseră câteva secunde până când lanțul zăngăni și ușa fu deschisă.

— Mă bucur să vă văd din nou, spuse Frølich.

Bătrânelul se uită la el. Îi tremurau buzele, iar fața îi era distorsionată într-o grimasă cu privirea fixă și ochii mijiți la un soare care dispăruse de mult.

— Ne-am întâlnit acum câteva zile. Desfășuram o anchetă în legătură cu Elisabeth Faremo. Mi-ați spus că și-a făcut bagajele și a plecat. Ați vorbit și cu poliția despre conversația noastră. Vă

amintiți de mine?

— Omul încuviință.

— Eram curios în legătură cu ceva, spuse Frank Frølich. Locuiți aici înainte să se mute frații Faremo, nu-i așa?

— Omul încuviință din nou.

— Știți cumva cât timp au locuit împreună aici? S-au mutat în același timp?

— De ce?

— Omul horcăi și-și recapătă vocea.

— De ce ați venit aici să puneți întrebări?

— Frølich se gândi puțin. În cele din urmă spuse:

— Din motive personale.

— Omul îi aruncă o privire, o privire aspră. Într-un târziu, răspunsul îi păru satisfăcător. Cel puțin, Frank Frølich nu detectă niciun fel de scepticism în ochii bărbatului, când acesta spuse:

— Ea s-a mutat prima. Fratele ei a venit câțiva ani mai târziu.

— Vă amintiți cumva în ce an s-a mutat?

— Omul clătină din cap.

— Încercați.

— Trebuie să fie vreo zece ani buni. Sigur.

— Și la început a locuit singură?

— Omul clătină din cap.

— Au fost vreo câțiva flăcăi, firește, în special unul, înainte să se mute și fratele ei aici.

— Flăcăi?

— Da, păi, e o fată frumoasă și au existat bărbați, știți, dar a fost unul care a stat destul de multă vreme. Nu cred că locuia aici; doar stătea aici pentru perioade scurte. Îmi amintesc pentru că am fost puțin sceptic. Era din generația nouă de concetățeni, știți? A dispărut, slavă Domnului! La început am crezut că Jonny l-a trimis la plimbare, dar Jonny era fratele ei, nu-i așa?

— Generația nouă de concetățeni?

— Da, nu negru, mai degrabă turc sau slav. Cu un cap ușor rotund și nasul lung. Nu mai știu cum îl chema, totuși. Ceva cu I... sau oare cu A... Ika? Aka? Nu. Clătină din cap. Timpul trece; îmbătrânim.

Informația nu era de mare ajutor. Frank Frølich era acum doar polițist. Avea o treabă de făcut. *Elisabeth Faremo, fostă iubită, oase lungi*. Nicio rezonanță în mintea lui, fără febră, fără

imagini tulburătoare, fără flăcări trosnind.

Era încă dimineață devreme în timp ce străbătea șoseaua Mosseveien spre Fiskvollbukta și Mastemyr. Drumul până la Askim dură trei sferturi de oră. Conducea în sens invers față de mașinile care veneau spre oraș la ora de vârf, de răsărit târziu de iarnă. Trecu peste Podul Fossum și pe lângă autostrada în construcție. Când întoarse la giratoriul de pe Europaveien, în jos, spre gară și în centrul orașului Askin, dădu de salonul de tatuaje chiar în fața lui. Se afla lângă birourile de la Lilleng Frisør, într-o clădire galbenă, solitară lângă bariera peste calea ferată, care împărțea orașul în două. Pe partea cealaltă a căii ferate, în fața zonei unde începea pietonala, era o cafenea care arăta ca o cazarmă roșie.

Studioul de tatuaje nu era deschis încă. Frank Frølich se decise să dea o raită prin oraș. Se plimbă prin zona pietonală și o luă la dreapta pe un drum șerpuitor care se sfârșea la o intersecție cu semafor. Peisajul era dominat de clădiri mari și pătrate. Orașul ăsta putea fi găsit oriunde – zonă de câmpie împânzită de arhitectură militară și oferte speciale de legume și fructe. Dar se întrezăreau ambiții mai mari în spatele lui – Aqua-parcuri, o fabrică – vechile fabrici vikinge, care fuseseră, firește, transformate în centre comerciale.

În timp ce Frank Frølich trecea înapoi peste liniile de cale ferată, zece minute mai târziu, auzi zgomotul familiar al unei Harley în curba de lângă gară.

Bărbatul era genul rotofei, jovial, cu părul lung și creț. Frølich îi arătă fotografia lui Elisabeth Faremo, dar acesta n-o recunoscuse. Apoi îi dădu semnul de carte cu modelul tatuajului lui Elisabeth. Pe care îl recunoscuse.

Frølich îi luase o poziție orizontală pe canapea și studia din nou tavanul – un semn negru lângă bec. Putea fi o muscă. Dar nu se mișca. Era altceva. Se holbase la tavan din poziția asta de cel puțin un milion de ori, văzuse semnul și se gândise: poate e o muscă. Dar nici de data asta nu se deranjă să se ridice și să afle ce era de fapt.

Stătea pe spate și medita. Știi că și-a făcut un tatuaj la Askim, acum patru sau cinci ani. Ce altceva? Nu știi ce reprezintă și de ce și l-a făcut. Cel care îi injectase cerneala în piele primise un desen și nu știa ce simbolizează. Deci nu înaintase deloc: omul își amintise modelul, dar nu și fața ei.

Frølich îi dădu seama că băjbâia la marginile unui puzzle, incapabil să mai pună piesele cap la cap. Trebuie să se apuce din alt capăt. Dar de la care?

Ce a declanșat toată povestea asta? Noaptea aceea, crima din Loënga, arestările bazate pe un pont.

Întrebare: Cine le-a dat pontul?

Răspuns: Merethe Sandmo.

Întrebare: De ce?

Răspuns: Nici cea mai vagă bănuială. Un mister. Se poate să fi fost pentru că Merethe Sandmo avusese mai întâi o relație cu fratele lui Elisabeth, apoi i se aprinseseră călcâiele după Vidar Ballo. Deci se poate să fi fost vreun factor necunoscut în grup, o forță din interior care a produs aceste două evenimente: Merethe Sandmo care trece de la un bărbat la celălalt și contactează poliția când cei trei devin răspunzători de o crimă. Cu toate astea, când îi toarnă, de ce le dă numai trei nume în loc de toate patru?

O singură persoană îi poate răspunde la această întrebare: Merethe Sandmo.

Și Merethe Sandmo lucrează ca ospătăriță.

Frank Frølich, întins pe canapea și contemplând semnul negru de lângă bec, știu că trebuie s-o ia înspre centrul orașului.

Își caută o cămașă și o cravată. După ce-și scutură costumul de praf, își dădu seama că ar fi trebuit dus de mult la curățat. Îl

lăsa în șifonier și alese în schimb o pereche de pantaloni negri de pânză și o haină asortată. Uitându-se în oglindă, cugetă: puțin gel de păr și s-ar putea să fie la înălțime.

Luă singurul taxi parcat în stația de taxiuri de la Ryen. Șoferul citea *Verdens Gang* și fu vizibil speriat când Frank Frølich deschise ușa.

— În centru, vă rog, spuse el, și coborî în față la Bliss, a cărui existență era anunțată de o lumină de neon roz, care clipea pe perete.

Pentru o zi din timpul săptămânii era prea devreme să ieși în oraș. Portarul încă nu era la locul lui și, în afară de el, mai era un singur client în încăpere. Clientul încerca să lege o conversație cu femeia care-l servea. Pielea ei avea o culoare maronie exagerată de solar și părul era împletit în codițe afro. În afară de o fustă mini verde și ciorapi roșii de plasă, nu purta nimic. Trebuie să fi avut mai mult de douăzeci și cinci de ani – un abdomen frumos lucrat sub sâni.

Frølich se așeză la o masă în colț. Un poster anunța că spectacolul începea în jur de nouă. Textul era ilustrat de imaginea clasică a unei stripteuze în culmea extazului, înfășurată pe o bară de incendiu.

Femeia în ciorapi de plasă veni la masa lui și-l întrebă ce dorește. Avea sfârcurile de culoarea spumei de ciocolată. Frank Frølich nu știa unde să se uite.

Bărbatul cherchelit de la bar se uită mânios la el; era evident deranjat de orice concurență pentru atențiile domnișoarei.

Frølich se hotărî să-și îndrepte atenția spre ochii ei, care străluceau ca niște faruri de tramvai, pe fondul tenului ei cu bronz de solar. Comandă o bere mare și întrebă dacă poate vorbi cu Merethe.

— Merethe și mai cum?

— Sandmo.

— A plecat.

Frølich era hotărât să profite cât putea de mult de ocazie.

— A plecat?

— Da. O mișcare stupidă, pe bune. Făcea bani frumoși aici.

— Și acum unde lucrează?

— În Grecia. Un club din Atena, ceva de genul ăsta. Are o slujbă bună. Am fost puțin invidioasă pe ea, că lucrează în Grecia. E mai cald acolo acum, decât e aici vara.

— La naiba! Frølich simțea că-și intră în rol. Aș fi știut cum stau cu ea, dacă-mi spunea că pleacă în Grecia, numai ca să lucreze... A plecat de mult, ce știi?

— Acum vreo săptămână. Așteaptă puțin - să-ți aduc berea.

Traversă localul ca o balerină, iar sânii îi săltară ușor când se învârti să ia un pahar pentru berea lui Frølich. Bărbatul de la bar întâmpina dificultăți în a-și ține echilibrul pe scaun. *Îmi amintește de mine*, se gândi Frølich posac.

— O cunoști bine pe Merethe? întrebă el când femeia se întoarse cu berea.

— Nu, sunt prietenă cu Vidar, Vidar Ballo.

— Săraca Merethe. Îmi pare *atât de rău* pentru fata asta.

— Și o știu și pe sora lui Jonny, spuse Frølich. Elisabeth Faremo.

Bărbatul de la bar strigă ceva de neînțeles.

Femeia înălță capul și-i răspunse. Îi șopti lui Frølich:

— E atât de sâcăitor.

— Da. Am fost cu Elisabeth o vreme. Asta a fost imediat după ce a avut o relație cu ăla - cum mă-sa îl chema?... Un individ iranian sau marocan sau de unde mă-sa venea...

— Ilijaz?

— Da, Ilijaz, asta era.

— Sunt destul de sigură că e croat.

— Așa e.

Bărbatul de la bar răcni din nou.

— Vin imediat!

Femeia se duse la bar și-i turnă o bere mare pe care acesta o duse la gură cu mâna tremurândă. Apoi se întoarse la Frølich.

— E bine să mai vezi clienți noi din când în când, spuse ea. Ai venit aici pentru zăpadă?

— Nu chiar. De fapt am venit să vorbesc cu Merethe.

— Programul meu începe la unsprezece. Sunt mai mulți oameni la ora aia. Petreceri ale burlacilor și chestii din astea. Nașpa. Dar poți veni să vezi cum ți se pare.

Frølich se trezi studiindu-i cutele adânci din jurul bărbiei, primele semne ale unei fețe brăzdate și sclipirea de oțel din spatele ochilor ei ca farurile de tramvai.

— Știi ce s-a întâmplat cu Ilijaz? întrebă el și știu imediat că făcuse o gafă.

Ea îi aruncă o privire diferită, stranie. Toate cicatricile și

brazdele pe care le examinase pe fața ei aveau aceeași formă pe care o ia pământul toamna când se ridică aburii dimineții. Acum el era cel pe care îl evita. Tăcerea dintre ei creștea, grea și stânjenitoare. Femeia se întoarse la bar și rămase acolo.

Pe ce teren minat am călcat? se întrebă și-și termină berea.

Femeia nu se mai întoarse la masa lui.

Când merse să plătească, Frølich puse pe tejghea o hârtie de o sută de coroane și-i spuse să păstreze restul. Se uită în altă parte.

În metrou, îl sună pe Yttergjerde și-l întrebă dacă știe vreun infractor pe numele de Ilijaz. Îi sugera câteva feluri în care se poate scrie. Yttergjerde îi spuse că avea să se intereseze.

Yttergjerde nu mai sună înapoi.

Află singur.

Era trei dimineața. Se trezi speriat – îl visase pe Ilijaz.

23

A doua zi merse cât putu de repede la poliție. Se întâlnește pe coridor cu Lena Stigersand, clătină condescendent din cap, dar îl strânse și de braț.

— Îl cunosc pe omul ăsta... Mă bucur să te văd din nou.

— Gata, gata, se bâlbâie Frølich, simțind cum îl trec toate apele. Vreau doar să-mi iau niște lucruri din birou înainte să mă duc iar în concediu.

Descuie biroul și închise ușa. Avea noroc. Gunnarstranda nu ajunsese încă. Nu era nimeni acolo. Nu avea chef să dea ochii cu nimeni. Îi ajunsese efortul fizic pe care îl depusese ca să schimbe câteva cuvinte cu Stigersand. Scutură din cap ca un boxer amețit de pumn și merse spre biroul cu calculatorul deschis. Se conectă și caută raportul despre spargerea de la Inge Narvesen în Ulvøya, din 4 noiembrie 1998. După aceea caută un raport al poliției din Bærum despre un incident cu împușcături în Snarøyveien câteva zile mai târziu.

Tocmai când rapoartele fuseseră tipărite și capsate la un loc, intră Gunnarstranda pe ușă. Fără să clipească, polițistul mai bătrân își scoase haina și o puse în cuier.

— Gata concediul? Întrebă scurt.

Frølich clătină din cap.

— Nu ar fi fost mai practic să-i găsești cadavrul lui Reidun Vestli în postura de polițist decât în cea de turist? Cu mintea în altă parte, Gunnarstranda continuă: M-am tot gândit. Am vorbit cu ea despre cabana aia arsă a ei și imediat după ce am plecat a luat un pumn de pastile și a murit. Nebună de legat.

— Probabil că nu pierderea cabanei a determinat-o să facă asta.

— Te gândești la oase?

Frank Frølich încuviință din cap. Simțea cum i se prelinge transpirația pe sprânceană. Era neplăcut să vorbească despre Elisabeth ca despre niște oase.

— Fata asta trebuie să fi fost deosebită, spuse Gunnarstranda.

Frølich mai dădu o dată din cap.

— Ce-ai acolo? întrebă Gunnarstranda, arătând spre hârtiile pe care Frølich și le îndesase sub braț.

— Un caz de acum șase ani. Crima de la Snarøya.

Gunnarstranda se gândi câteva clipe.

— Folkenborg, murmură el. Nu lucra cumva la o benzinărie?

— Era a lui și tot el o administra.

— Luat ostatic, nu-i așa?

— Nu. Ar fi trebuit să fie o arestare directă. Folkenborg a fost împușcat și ucis de bărbatul arestat. M-am dus cu tipul din Sandvika să-l arestăm. Lucra la service-ul din Blommenholm. Aveam hârtiile necesare – un jaf în Ulvøya. Când am ajuns acolo, individul era în spatele tejghelei, dar a scos un pistol din buzunar.

Frølich răsfoi prin raport.

— Un Colt Python, țeavă scurtă. L-a fluturat pe acolo, a fugit prin spălătorie în atelierul de reparații, unde Folkenborg schimba uleiul. Niciunul dintre noi nu crezuse că asta o să fie o treabă periculoasă, așa că nu solicitaserăm arme. A trebuit să stăm pe loc și să privim omul fugind cu arma în mână. Apoi am bătut în retragere. Din nefericire pentru toată lumea, Folkenborg a intrat în acțiune. Probabil s-a gândit că-l cunoaște pe individ și că are situația sub control. S-a auzit o împușcătură. Folkenborg a fost împușcat în piept. Atunci omul s-a panicat, a aruncat revolverul și a luat-o la fugă – drept în brațele noastre.

Gunnarstranda se adânci în gânduri.

— Omul care a tras cu arma se numea Ilijaz Zupac, spuse Frølich.

— Imigrant?

— A doua generație. Mama și tatăl din Balcani. Morți amândoi. Zupac e cetățean norvegian.

— Din ce motiv cercetezi chestiile astea acum?

Frølich puse hârtiile într-o geantă și spuse:

— Zupac a fost arestat pentru că a luat parte la un jaf în Ulvøya. I s-a furat seiful unui bogătan numit Inge Narvesen. Era într-un dulap din dormitorul lui și avea jumătate de milion de coroane în el. Ilijaz Zupac a fost văzut de un vecin. Au fost vreo câțiva implicați, dar pe Zupac l-a trădat înfățișarea.

— Bine, spuse Gunnarstranda nerăbdător. Dar de ce să faci săpături în direcția asta?

— A fost găsit vinovat de jaf cu premeditare și ucidere din

culpă. Chiar dacă nu a fost singurul implicat în jaf, nimeni în afară de el nu a fost acuzat. Zupac și-a ținut gura. Mă interesează martorii și investigația în sine.

— De ce? mormăi Gunnarstranda.

Frølich ezită.

Iritarea lui Gunnarstranda crescuse și cuta de pe frunte i se adânci.

— Ilijaz Zupac locuia cu Elisabeth Faremo când a fost acuzat și condamnat, spuse Frølich repede.

Tăcură privindu-se în ochi. Măinile lui Gunnarstranda bâjbăiră după o țigară.

Frølich rânji.

— Te-am făcut curios, nu-i așa? mormăi el.

— Mă gândesc la ceva care mă frământă de câțva timp încoace, spuse rar Gunnarstranda.

— Ce anume?

— Relația dintre tine și fată a fost o înscenare.

Tăcere. Pe care o întrerupse Frølich:

— Dacă ai dreptate, nu înțeleg logica din spatele ideii.

— Dar chiar dacă nu înțelegi logica, urmărești legătura cu Ilijaz Zupac?

— Bineînțeles.

— De ce?

— Uciderea paznicului. După părerea mea, asta clarifică o mică problemă.

— Ce problemă?

— Al patrulea hoț. Ilijaz nu a fost singur când a furat seiful lui Narvesen. Ilijaz era iubitul lui Elisabeth, iar ea era sora lui Jonny Faremo. Dacă nu mă înșel, Faremo a lucrat și cu alți oameni în afară de Ballo și Rognstad o dată sau de mai multe ori. Deci e limpede că erau patru în noaptea când paznicul a fost omorât pe chei. Avem un al patrulea implicat în crima de la Haga, dar nu avem nici cea mai vagă idee cine e.

— Dacă te întorci la muncă, acum s-ar putea să ai un caz, spuse Gunnarstranda gânditor.

— Nu sunt așa de sigur. Aș fi în continuare descalificat atâta vreme cât pista trece prin Elisabeth Faremo.

— Nu mai lucra de mântuială la cazul ăsta cât timp ești în concediu.

— Numai asta fac de când mi-am luat liber.

Liniște din nou. Își puteau citi gândurile unul altuia foarte bine și niciunul dintre ei nu avea de gând să irosească vorbe pentru ceea ce era evident. Frank Frølich încălca toate regulile, dar avea să continue să facă asta indiferent ce măsuri urma să ia Gunnarstranda ca să-l oprească.

— A apărut mașina, spuse Gunnarstranda.

— Ce mașină?

— Saab-ul lui Jonny Faremo, cel despre care am crezut că a fost văzut lângă râul Glomma în ziua în care a fost eliberat.

— Ce-i cu mașina?

— Era abandonată pe un drum forestier lângă Sollihøgda – la o sută de kilometri de Askin. Un țăran care trecea pe lângă ea cu tractorul în fiecare zi, în cele din urmă s-a enervat suficient încât să ne sune.

— A fost examinată?

— Cei de la Kripos se ocupă de asta. Acum nu face vreo prostie, spuse Gunnarstranda. Și ține-mă la curent.

Gunnarstranda așteaptă până când ușa se închise în urma lui Frølich, apoi se răsuci în scaun și luă telefonul.

Îl sună pe ofițerul de poliție pe care-l cunoștea cel mai bine de la Eco-Crime – Departamentul de Infrapecțiuni Economice și de Mediu: Sørli, „Minte-de-Găină”. Dar înainte ca Sørli să răspundă la telefon, Gunnarstranda avu unul din accesele lui sporadice de tuse.

— Tu ești? întrebă Sørli. Auzindu-l cum tușește. Ești bine, Gunnarstranda?

Gunnarstranda dădu din cap și se opri să tragă aer.

— Sunt doar plămânii ăștia stricați ai mei.

— Poate că ar fi bine să te lași de fumat?

— Da, și poate că și cocoșii ar trebui să se oprească din cântat, sugera Gunnarstranda cu respirația tăiată și-și îndreptă spatele. Voiam să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Inge Narvesen. Numele îți spune ceva?

— Om de afaceri.

— Nimic altceva?

— Știu că e un iubitor de artă.

— Ce fel de artă?

— Pictură. A cheltuit mulți bani pe artă. Colecția lui ar trebui

să fie cam cât muzeul Stenersen în perioada de vârf, doar că Narvesen nu se dă în vânt după arta modernă.

— Dar din ce trăiește?

— Tranzacționează la Bursă. Vinde și cumpără.

— Vinde și cumpără?

— Și are bani CU LOPATA, spuse Sørli. Investește mult în proprietăți. Ultima dată am auzit că a cumpărat suprafețe mari din pădurea pe care o scosese la vânzare Norske Skog. Plănuiește să construiască minihidrocentrale pe câteva râuri, am impresia. E destul de la modă acum, pentru că energia e scumpă și autorităților nu le pasă de problemele de mediu nici cât negru sub unghie.

— Nimic ilegal, totuși?

— Mă îndoiesc. E genul de om cinstit. N-am auzit niciodată să fi fost implicat în ceva care să-l discrediteze. Are o reputație bună și la Bursă.

— Nicio slăbiciune: nu s-a atins niciodată de băieți, nu dezbrăcat în fața cercetașelor...?

— Inge Narvesen e curat. Crede-mă.

— Păi, în cazul ăsta e o persoană foarte neobișnuită.

— Dacă există neregularități, sunt de natură financiară.

— Da, da, spuse Gunnarstranda plictisit. Vorbim mai târziu.

Când intră în holul blocului de apartamente, Frank Frølich se duse ață la cutia poștală. Cutia era atât de plină, că abia puteai răsufla cheia. Când deschise ușa, căzu un morman de facturi. O scrisoare alunecă pe pardoseala de piatră. Numele și adresa erau scrise cu o caligrafie frumoasă, cu înflorituri. Nicio adresă a expeditorului.

Reuși să-și înfrângă curiozitatea în lift, dar cântări scrisoarea nerăbdător, în mâini. Ar putea fi de la Elisabeth? Închise ochii și făcu un efort să gândească limpede. *Oase lungi. Flăcări.*

Transpira în timp ce deschise ușa de la lift. Ca să-și elibereze o mână să poată descuri ușa de la intrare puse scrisoarea în gură. Odată ajuns înăuntru, rupse plicul și citi:

Cel mai greu lucru atunci când scrii o scrisoare e începutul, așa cum spunea Elisabeth. Întotdeauna se gândea mult și intens înainte să se hotărască ce să scrie: Bună sau Dragă, sau poate nimic. Primele cuvinte dintr-o scrisoare, de fapt, spun la fel de

mult ca scrisoarea însăși, credea ea, pentru că descriu relația emoțională pe care o comunică expeditorul destinatarului. În cazul meu, mă linișteam de fiecare dată când îi citeam scrisorile. Le începea pe toate cu Dragă Reidun. În felul acesta, mă calma suficient încât să fiu în stare să înțeleg mesajul – chiar dacă ceea ce avea de spus avea un gust amar uneori. Mi-a spus prima dată despre tine într-o scrisoare. Dar n-aș vrea să devin sentimentală acum și te asigur că toate scrisorile lui Elisabeth către mine au fost arse. După cum vezi, am lăsat formula de salut la o parte, de data asta. Așa simt că e corect. Încă nu am început să iau pastilele. În primul rând vreau să scap de scrisoarea asta. Nu știu cine mă va găsi, nici nu-mi pasă prea tare. Dar îți scriu ție pentru că mi-am dat seama că ești mânat de aceeași pasiune cu care m-am luptat eu însămi. De aceea, am o mică speranță că vei înțelege suficient de bine ca să-mi îndeplinești o ultimă dorință. Nu știu dacă Elisabeth va fi în stare să facă față acestor indivizi îngrozitori. Sper că va putea, dar nu-mi fac nicio iluzie. Nu mi-am făcut iluzii nici când au venit aici. Elisabeth m-a avertizat în privința lor și, așa cum sunt eu, arogantă de obicei, n-am luat-o în seamă, crezând că voi putea să-i înfrunt. Cu toate acestea, mi-a fost mereu teamă de durere și n-am putut rezista. Deși am știut că, dacă le voi dezvălui ascunzătoarea ei, finalul va fi ceea ce fac acum, tot n-am fost în stare să rămân pe poziție. Așa că le-am spus unde se ascunde. Ca atare, sunt responsabilă pentru orice i s-ar putea întâmpla. Soarta mea e pecetluită. Sper că va supraviețui, dar nu-mi fac iluzii și nici nu am curajul să aștept un răspuns. Dacă acest coșmar se va termina cu bine pentru Elisabeth, spune-i din partea mea: Draga mea, iartă-mă. M-am străduit. Chiar m-am străduit.

Reidun

Frank Frølich se prăbuși într-un scaun. Era greu să-și lămurească ce simțea. Înainte să înceapă să citească presupusese că scrisoarea e de la Elisabeth. Așa că a fost un șoc pentru el să audă vocea lui Reidun Vestli în cap. *Iartă-mă*, se gândi. *Acești indivizi îngrozitori*, se gândi. *O ultimă dorință*, se gândi și se ridică. Mai citi scrisoarea o dată.

Sări cât colo când sună telefonul și apucă receptorul.

— Am avut o discuție cu Sørli de la Eco-Crime, despre bogătașul care a fost jefuit de Ilijaz Zupac, individul ăsta -

Narvesen, spuse Gunnarstranda.

Începe să mă sune tot mai des acum.

— A, da? A venit cu vreo informație?

— Nimic, ca de obicei, cu excepția faptului că Narvesen e plin de bani. Tranzacționează la Bursă, deține multe obiecte de artă și pogoane întregi de pădure în Hedmark.

— Asta știam.

Gunnarstranda tuși.

— Dar Sørliie tocmai m-a sunat înapoi. Probabil i-a rămas numele lui Narvesen în minte după ce a închis telefonul. Eco-Crime primește o listă emisă de bănci când se fac retrageri uriașe de bani. Iar numele lui Inge Narvesen e acolo. De la Nordea Bank, mai precis.

— Retrageri uriașă?

— Cinci milioane.

— De ce ajunge la Eco-Crime genul ăsta de informație?

— E o chestiune de rutină. Băncile sunt obligate să raporteze tranzacțiile mari, retrageri de numerar și altele asemenea ca să intercepteze posibilele spălări de bani.

— Și a spus Narvesen pentru ce erau cele cinci milioane?

— Nimeni nu s-a apucat încă să facă nimic. Dubios e faptul că retragerea a avut loc într-o anumită zi.

— Ce zi?

— Aceași în care Jonny Faremo a fost eliberat și sora lui a dispărut pe coclauri.

Frølich se uita afară pe geam, când vreo câteva mașini în giratoriul de dedesubt evită o ciocnire la milimetru.

— Ce părere ai? Întrebă el. N-ai vorbi cu mine dacă nu ai avea o teorie.

— Nu trebuie să existe vreo legătură, dar tu știi ce părere am eu despre așa-numitele coincidențe.

— Teorema Coincidenței a lui Gunnarstranda, spuse Frølich, schițând un zâmbet. Nu există coincidențe. Cuvântul coincidență e o construcție pentru a înlocui și ascunde explicația logică a felului în care se întâmplă lucrurile.

— Îți revii, Frølich. Când o să mor, poți să-mi scrii tu necrologul. Dar dacă teoria mea e corectă, Narvesen a scos banii cu un motiv și bănuiesc că e vorba de șantaj.

— De ce?

— Narvesen a mai fost șantajat și înainte.

— Poftim?

— Într-o croazieră. Am căutat Narvesen în arhivă. A mai fost o poveste asemănătoare în 1991. Narvesen era unul dintre acționarii principali ai unei companii de transport maritim care plimbă turiști americani în jurul Caraibilor. S-a întâmplat imediat după incendiul de pe *Scandinavian Star*. Toată lumea vorbea despre securitate și descriai navele de pasageri drept niște capcane ale morții, nu-i așa? Cineva a încercat să-l șantajeze pe Narvesen pentru zece milioane. Dacă nu plătea, s-ar fi scurs informații despre măsurile inadecvate de siguranță de pe vasele de croazieră. Șantajistul era un fost căpitan norvegian de pe unul dintre vasele de croazieră. Individul fusese concediat pentru că bea și se pare că voia să-și ia revanșa.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost prins. A primit trei ani.

Cele două mașini din giratoriu sugrumaseră traficul. Cineva claxona. Apoi traficul începu să curgă din nou. Un pumn încheștat arătat de la geamul uneia dintre mașini și cele două mașini se pierdură curând în trafic.

Frølich spuse:

— Dacă omul a fost arestat, probabil că atunci Narvesen s-a dus la poliție ca să ceară ajutor. De data asta n-a făcut așa.

— Asta e clar. Dar din ce alt motiv ar putea lua cineva cinci milioane din bancă?

— Habar n-am. Însă dacă Narvesen e așa de șmecher la Bursă, după cum spui, ar fi fost mult mai sofisticat în legătură cu spălarea de bani. Ar fi putut folosi contul personal al vreunui avocat de încredere sau ceva de genul ăsta. Faptul că a scos pur și simplu banii sugerează intenții onorabile sau o grabă mare.

— Grabă e un cuvânt care-mi place, spuse Gunnarstranda. Mai ales legat de ziua în care au fost scoși banii.

— Sørli ce spune?

— Sørli spune că Narvesen e curat și fără pată ca un bebeluș proaspăt îmbăiat. Și o și crede. Dar n-am cunoscut pe nimeni care să fie așa. Cred că orice e posibil. Poate Narvesen a pozat în chiloți tanga cu un măr în gură.

— Nimeni nu mai e șocat de nimic în ziua de azi.

— Poate îi plac băieții și a fost prins cu mîța-n sac de către detectivul particular al nevastei?

— La vremea aia era singur, spuse Frølich. Și mă îndoiesc că-l

interesează altceva în afară de femei. Chiar dacă e sau nu înșurat, nu se duce lipsă de doritori singuri în *Dagens Næringsliv*, care-și petrec timpul trăgându-și-o unii altora și bând șampanie în pauze. Nu, sexul e prea demodat. Pun pariu că e vorba de vreo scamatorie financiară.

— Problema e, spuse Gunnarstranda, că Narvesen trece drept un om onorabil – un om de afaceri model pentru mulți, așa am auzit. Pe deasupra, și la Bursă.

— Nu există nici urmă de onoare la Bursa de Valori Oslo, iar Sørliie ar trebui să fie primul care să știe asta.

— Da, dar vorbim de spectrul de onoare acoperit de lege. Inge Narvesen e întotdeauna pe partea dreaptă a liniei – cu o marjă solidă la mijloc. Cu toate că nu sunt prea multe opțiuni ca să justifiți retragerea unei asemenea sume de bani.

— Ce zici de răpire? sugeră Frølich.

— Nu are copii și nici cai de curse valoroși sau câini de vânătoare premiați. Dar presupun că Sørliie va face o anchetă oficială. Atunci o să vedem ce are de zis Narvesen.

După ce puse telefonul jos, Frank Frølich rămase uitându-se în gol. Se gândea la Narvesen, la proceduri. Sørliie și abordarea oficială. *Tic-tac*, se gândi cu enervare. *Tempus fugit. Timpul se târăște, totul merge încet. Nu se întâmplă nimic.* Se uită la ceasul de pe perete. Imediat se face ora unu. Ora de masă pentru muncitori. Un lucru pe care și-l amintea din toată agitația iscată de spargerea locuinței lui Narvesen din 1998 era o conversație aproape suprarealistă în timpul pauzei de masă a individului la masa lui permanentă de la Theatre Café.

Prânz. Theatre Café. Timpul.

Era cu bătaie lungă. Dar ce altceva avea de făcut?

Frølich luă metroul până la stația de la Teatrul Național. De acolo traversă repede Stortingsgata și merse cu privirea coborâtă pe lângă ferestrele unde clienții de la Theatre Café își luau prânzul – absorbiți de ei înșiși și unii de alții. Când dădu colțul pe Kingenberggata, trase cu ochiul și îl zări pe Narvesen stând la masa lui obișnuită – singur, după cum îi fusese obiceiul dintotdeauna. Își bea cafeaua – asta însemna să termine în curând.

Frølich se uită iar la ceas. Era aproape două fără un sfert. Ocoli clădirea și se alătură rândului de oameni care așteptau

tramvaiul în fața Teatrului Național, vizavi de ferestrele de la Theatre Café. Fulguia. Fulgi mici, uscați purtați de vânt și așezându-se pe umerii și mânecile oamenilor. Putea întrezări părul șaten al lui Narvesen prin ferestrele de pe partea opusă a străzii. La două fix, omul se ridică și glumi cu chelnerița care-i curăța masa. *Prieteni buni, bacșișuri bune*. Frank Frølich așteptă până ce Narvesen intră pe coridorul dinspre garderobă. Porni ca din pușcă și traversă Stortingsgata repede. Când Narvesen își luase haina de iarnă și era în drum spre ieșire, Frølich era deja cu un picior pe trotuar. Spuse:

— Vai, ce întâmplare! Bună ziua și mă bucur să vă întâlnesc din nou! Nu v-am mai văzut de mult!

Prinse mâna pe care Narvesen o întinsese automat.

— Ne cunoaștem?

Întreaga ființă a omului radia de uimire. În haina lui de iarnă, aplecat ușor înainte și cu mânușile rulate în mâna stângă semăna cu o fotografie veche a lui John F. Kennedy. Fulgi mici de zăpadă îi aterizau în păr.

— Sunt polițist. Ne-am întâlnit după spargerea din casa dumneavoastră de acum câțiva ani. Cineva furase un seif.

Expresia confuză de pe figura lui Narvesen se transformă într-una de enervare.

— Banii care nu au mai apărut niciodată?

— O jumătate de milion e nimic, spuse Frølich cu un zâmbet, în comparație cu cinci milioane în numerar.

Ochii lui Narvesen se îngustară. Nu spuse nimic.

— Nordea a înregistrat o retragere de cinci milioane de coroane în bancnote mici pe numele dumneavoastră, acum mai puțin de o săptămână.

— Și ce legătură are asta cu dumneata?

— Poate nu cu mine, ci cu Eco-Crime.

Narvesen rămase locului, privindu-l gânditor. Mănușile pe care le ținuse rulate într-o mână se mutară în cealaltă mână. Apoi începu să lovească cu ele câte un fulg ce i se așeza pe braț.

— Sunteți polițist, spuse el. Care era numele?

— Frølich.

— Da, acum îmi amintesc. Pe vremea aceea arătați puțin diferit.

— Aveam barbă.

— Exact. Acum îmi amintesc. Păi, în cazul ăsta, știți că sunt

un om bogat?

Frølich încuviință. Era perplex. *Omul vede polițistul care a investigat furtul de jumătate de milion din banii lui și spune: „Da, acum îmi amintesc”.*

Inge Narvesen o luă din loc. Merseă unul lângă altul pe trotuar. Narvesen spuse:

— Dacă v-aș da un număr – să spunem, un milion opt sute de mii – ce ar însemna pentru dumneavoastră?

— Un apartament foarte drăguț într-unul din cartierele-satelit – unde locuiesc acum, de exemplu.

— Dacă aș spune opt milioane de coroane, asta ce ar însemna pentru dumneavoastră?

— Cu asta ar fi mai greu să ai orice fel de relație onestă.

Narvesen se uită la Frølich și zâmbi mânzește. Cotiră în jos spre poarta Roald Amundsens gate spre Kingenberggata și spre Haakon VII gate.

— Pentru mine e totuna, spuse Narvesen. Exact acum paisprezece luni valoarea unei mici părți din portofoliul meu a crescut cu o sută cincizeci de milioane de coroane. Mâine, pe vremea asta, același portofoliu va valora cu trei sute de milioane mai mult. Asta nu are nicio legătură cu mine, ci cu o serie de factori: rate mici ale dobânzii în prezent, propriile mele investiții pe termen lung, volumul portofoliului meu și, nu în cele din urmă, cu felul în care economia generală se evaluează pe piață. Și nu e prima dată când se întâmplă asta. Pe caruselul care este bursa de valori, am experimentat din plin ceea ce păreau să fie perioade nesfârșite de succes. Dar am trecut de fiecare dată peste crizele care au rezultat cu ambele picioare bine înfipite în pământ și cu o bază bună pentru afaceri viitoare. Și o să vă spun un mic secret în legătură cu asta.

Narvesen se opri. Ajunseseră la intersecția dintre Klingenberggata și Haakon VII gate.

— Ei bine, spuneți-mi, spuse Frølich nerăbdător.

— Un antidot foarte bun împotriva optimismului etern legat de acțiuni și titluri bancare e câte-o vizită ocazională la bancă. Atunci scot un teanc de bani. Îndes toate bancnotele într-o pungă de supermarket și pun banii într-un dulap din birou. Ultima dată când am făcut asta a fost acum mai puțin de o săptămână. Da. Am retras cinci milioane de coroane în numerar. Sunt în biroul meu, într-o pungă de plastic. De câte ori fac câte o tranzacție de

proportii atât de ireale, mă duc la dulap, mă uit în pungă și îmi spun: „Inge Narvesen, zic, la asta se rezumă totul, ăștia sunt bani adevărați. Cu conținutul acestei pungi poți să-ți cumperi o locuință rezonabilă, o mașină peste medie și o casă de vacanță suficient de mare. Poți să pui restul banilor la bancă și să trăiești din dobândă”.

— Aveți cinci milioane într-un dulap?

Narvesen încuviință din cap.

— Și acum trebuie să mă întorc la birou și să câștig și mai mulți bani. Mă bucur că te-am întâlnit Frølich. O zi bună.

Frølich îl privi cum se îndepărtează. Două minute de pălăvrăgeală despre bani și „Ce legătură are asta cu dumneata?” transformate în „O zi bună”.

Cinci milioane într-un dulap de la birou? Mă faci să râd!

Făcu niște calcule în minte: cinci milioane de coroane, asta înseamnă cincizeci de mii de bancnote de o sută. Încap într-o pungă de plastic – sau dacă a folosit bancnote de o mie de coroane – cinci mii de bancnote? Câte pungi i-ar trebui? Bine, Inge Narvesen voia o relație onestă cu banii și atunci, de ce să nu restrângi suma la o sută de mii? Sau două sute de mii? Asta ar fi mult mai în concordanță cu logica din spatele actului. Mai întâi, scoate un profit uimitor și după aceea verifică să vezi câte bancnote intră într-o sută de mii. Dar – cinci milioane?

Își aminti de evenimentul întâmplat în urmă cu șase ani. Atmosfera de la reședința Narvesen. Foarte gravă. Îngrijorarea din ochii mamei lui – era acolo ca să-l reprezinte. Da – asta se întâmplase: Narvesen era plecat în vacanță, într-o țară caldă – Bahamas sau Insula Pitcairn sau ceva de genul ăsta – iar mama lui apăruse după spargere. Infracțiunea fusese comisă în casa fiului ei. Probabil în timpul nopții sau dimineața devreme. Mama lui Narvesen stătuse ca o păsărică speriată într-un colț pe canapea, imaginându-și tot felul de grozavii în timp ce Narvesen dădea instrucțiunile prin telefon de undeva de pe țărmul unei mări sudice.

Frank Frølich se gândi la Ilijaz Zupac. Până acum ispășise mai mult de cinci ani de închisoare din condamnarea pentru o a doua infracțiune, mai gravă. Poate că venise timpul să stea de vorbă cu Ilijaz Zupac.

Era o dimineață îngrozitor de rece. Muchia îngustă a unui nor ce părea făcut din lavă roșie prevestea revărsatul zorilor peste vârfurile munților. Frank Frølich se îndrepta spre nord pe E6, spre traficul de la ora de vârf și spre soarele care se înălța pe cer. Își scoase ochelarii de soare din torpedou. În timp ce mașina îl ducea cu viteză peste coama muntelui, apărură în fața lui Karihaugen și Nedre Romerike aidoma unei cuverturi mari din petice de pământ arabil aflat în hibernare. Trei benzi, 120 kilometri pe oră și numai trafic din sens invers. Scena părea aproape americană. Împinse un CD cu Dylan în player - „Slow Train Coming”² - și derulă înainte până la melodia care dădea titlul CD-ului. Era o melodie lungă, iar chitara întâi completa peisajul. Pe deasupra, mai era și ceva plin de încredere și înviorător în refrenul repetat despre trenul care se apropia. Simțea că acel tren poate fi el. Se mișca încet, dar făcea progrese. Când Dylan termină de cântat, puse melodia din nou, până când ajunse în fața zidurilor înalte ale închisorii Ullersmo.

După ce trecu de poartă, fu întâmpinat de un tânăr cu păr mare, blond și creț, care-i spuse:

— Dumneavoastră sunteți persoana care vrea să-l vadă pe Ilijaz?

Frølich încuviință.

— Sunt Freddy Ramnes, doctorul închisorii.

Bărbatul îl strânse puternic de mână și se uită în ochii lui Frølich cu hotărâre. Spuse:

— Îl cunoașteți pe Ilijaz Zupac de mai demult?

Frølich ridică din sprâncene și se gândi puțin înainte să se decidă să răspundă sincer:

— Eu l-am arestat pe Zupac în toamna lui 1998. L-am interogat în câteva rânduri în aceeași zi și apoi am depus mărturie la proces. Astea sunt singurele dați când l-am văzut.

Ramnes ezită.

— Sunteți aici în interesul poliției?

— În acest moment sunt în concediu.

² "Tren venind încet" (cântec de Bob Dylan).

— Pot să vă întreb de ce ați venit?

— Din motive personale.

Se cântăriră reciproc.

Frølich aștepta neplăcuta întrebare: *Din ce motive personale mai precis?* Dar întrebarea nu veni. În cele din urmă, Frank spuse:

— Este vreo problemă? Nu vrea să vorbească cu mine?

Doctorul nu se grăbi să răspundă.

— Asta nu are nicio legătură cu mine, spuse el în sfârșit, vârându-și mâinile în buzunar, de parcă vorbele pe care le căuta se aflau acolo. E vorba de situație, mai degrabă. Ilijaz e bolnav. Are nevoie, *realmente* are nevoie de tratament psihiatric, o facilitare pe care nu putem să i-o oferim.

Tăcu, aparent căutându-și în continuare cuvintele.

— Da? spuse Frølich, așteptând mai mult.

— Avem de-a face cu o persoană cu nevoi *foarte* speciale. M-am gândit că ar trebui să vă pregătesc pentru asta.

Pauză. Ramnes adăugă în final:

— Hmm. Mergem?

Ecolul pașilor lor se lovea de pereții din beton. E ciudat. *Doctorul mă însoțește la vizită. Dar, pe de altă parte, e tânăr, probabil un idealist.*

Ajunseră la una dintre încăperile de vizită mai confortabile unde deținuții se pot întâlni cu partenerii lor și unde se găsesc prezervative în dulap. Cu toate astea, camera nu era foarte primitoare. Avea o canapea ieftină, o masă și un fotoliu. Pereți goi.

În fața caloriferului, între perete și fotoliu, un bărbat stătea ghemuit pe jos. Frank Frølich nu-l recunoscuse. Tenul care fusese arămiu înainte acum era cenușiu. Avea părul gras, ciufulit, amintind de un cuib de ciori; spatele încovoiat jalnic într-un tricou plin de găuri. Individul stătea ghemuit ca un hindus în meditație pe malul Gangelui, ascunzându-și capul în mâini. Frank Frølich și Freddy Ramnes schimbă priviri.

— Ilijaz, spuse Freddy Ramnes.

Nicio reacție.

— Ilijaz!

Omul se mișcă: o mână murdară, cu degete subțiri și unghii lungi, începu să răsucescă șuvițe de păr.

— Ilijaz, vrei o coca-cola?

Situația era ridicolă. Frølich se uită la doctor, a cărui expresie era serioasă și plină de milă.

— Ilijaz, ai un vizitator.

O privire hăituită, ca de pisică speriată, înainte să-și ascundă iar capul.

— Ilijaz, vrei să vii să-l saluți pe Frank?

Capul nu se clinti.

Frølich își drese vocea.

— Ilijaz, îți mai amintești de mine?

Nicio reacție.

— Te-am arestat acum șase ani, atunci la benzinărie. Sunt polițistul cu care ai vorbit după aceea.

Nicio reacție.

— Ai avut o iubită norvegiană, numită Elisabeth. Voiam să vorbesc cu tine despre...

Se opri când silueta de pe jos se mișcă. Trupul ghemuit se întoarse de tot cu spatele, în colț.

Frølich și doctorul schimbă priviri din nou. Frølich spuse:

— Elisabeth Faremo. Jonny Faremo, Vidar Ballo, Jim Rognstad...

Se opri. Nicio reacție vizibilă. Își drese glasul iar și continuă:

— Am o fotografie cu Elisabeth Faremo. Ai vrea s-o vezi?

Nicio reacție.

Frølich și doctorul se priviră unul pe altul. Doctorul stătea cu mâinile în buzunar, așteptând.

— Poate nu e o idee prea bună, spuse Frølich.

Freddy Ramnes clătină din cap. Scoase o sticlă de cola de jumătate de litru din buzunarul încăpător al hainei și o așează pe masă.

— La revedere, Ilijaz, spuse el, luând-o spre ușă.

Merseră înapoi pe același coridor fără să vorbească.

— Dacă o fi să mor cât lucrez aici, spuse Freddy Ramnes cu o voce tremurând de furie, aș vrea ca pe piatra mea funerară să scrie că am fost ucis de politica penală norvegiană. Cei cu responsabilitate politică mi-au dat *mie* fericita dilemă de a alege între a-l ține în cămașă de forță sau de a-l droga în fiecare seară, ca să nu-și facă rău singur.

— Acum era drogat?

— Firește.

— Asta înseamnă că ar putea avea probleme să-și

amintească nume?

— Nu. Înseamnă că e calm, dar absolut indiferent față de ce ar putea spune unul dintre noi. O lobotomie e cam același lucru, conform acelor care sunt la curent cu asemenea lucruri.

— De ce boală suferă?

Freddy Ramnes mai merse vreo câțiva metri. Acum, că își vărsase nervii, se aduna și încerca să-și recapete demnitatea pe care i-o spulberaseră emoțiile din urmă cu câteva clipe.

— Dacă aș fi specialist în psihiatrie, ți-aș putea spune. Singurul lucru pe care-l pot face pentru el e să depun cerere pentru un loc într-o instituție și să primesc respingerile. Până la urmă, este într-o instituție, nu-i așa?

Ramnes își luă o mină amară.

Frølich nu știa ce să spună.

— Ei bine, habar n-am, continuă Ramnes într-o dispoziție mai blândă. Oricum sunt doar denumiri. Tulburare psihotică de personalitate, tulburare bipolară de personalitate, schizofrenie, spune-i cum vrei, ar putea să aibă așa ceva. Cinicii ar putea-o numi psihoză de închisoare.

— Cum am spus, l-am cunoscut pe Ilijaz acum șase ani și era un om total diferit.

Ramnes trase aer în piept.

— Singurul lucru pe care-l știu e că boala și simptomele s-au dezvoltat în timp ce își ispășea condamnarea. Se declanșase deja când am venit eu aici. Frică intensă, sevraj, paranoia. Și se înrăutățește pe zi ce trece.

— L-a vizitat cineva?

Ramnes se opri și îi aruncă o privire sceptică.

— Pari o persoană de treabă, Frølich. Cu toate astea, intrăm într-o zonă în care sunt obligat de confidențialitatea profesională și va trebui să-ți îndreptți întrebările către alții.

Era prima dată în optsprezece ani când inspectorul Gunnarstranda își luase liber de la serviciu. Cu o seară înainte descoperise că peștișorul Kalfatrus nu mai înota cum trebuie. După aceea, se așezase cu un pahar de whisky în fața acvariului peștișorului auriu și urmărise aripioara dorsală apropiindu-se și depărtându-se de lupa pe care o făcea curbura sticlei. Peștele era aplecat pe o parte. Adormise în scaun și când se trezise, nu se dusesse în pat. Stătuse acolo uitându-se la peștișor, iluminat de felinarele de pe stradă de dincolo de geam. Simțea că ceva nu e în regulă. Preț de o clipă nebunească, se văzuse mergând cu peștele într-o pungă de plastic; se văzuse stând în cabinetul veterinarului:

— *Și ce s-a întâmplat cu amicul nostru?*

— *Păi, știți, nu mai înoată drept.*

Situația nu era una dintre cele mai satisfăcătoare. Dar în același timp nu putea scăpa de o senzație de neliniște. Fusese sigur că micuțul peștișor îi va supraviețui. Era îngrijorător faptul că lucrurile păreau să stea exact pe dos. Încercă să-și dea seama pe ce se baza această neliniște. Era grijă pentru pește sau grijă pentru el însuși? Neliniștea pe care o simțea era o expresie a fricii lui de singurătate – o viață fără Kalfatrus – sau această neliniște era cumva mai altruistă, în sensul că își făcea într-adevăr griji pentru starea generală a peștelui? Se întrebă dacă peștii simt durere.

Cu o seară înainte încercase tot ce se putea: îi schimbase apa, îi spălase bolul, nisipul de pe fund, îi adăugase tratamentul pentru aclimatizare și mâncarea prescrisă. Cu toate astea, peștișorul înota chiar și mai aplecat și gura deschisă caracteristic era mai puțin evidentă.

Dacă moare acum, se gândi, poate că e de bătrânețe. Era posibil? Încercă să dea timpul înapoi. Când cumpăraseră peștele? Nu-și amintea. Și habar n-avea câți ani trăiește un pește ca ăsta. Singurul lucru pe care și-l amintea era că dăduse șaptesprezece coroane pe el. În clipa următoare se imagină stând lângă telefon, formând un număr și punând următoarea întrebare: *Ăăă, mă*

întrebam dacă-mi puteţi spune cât ar putea trăi un peştişor auriu care a costat şaptesprezece coroane.

Îşi aprinse o ţigară şi reflectă, în tip ce sufla rotocoale de fum în direcţia bolului cu peştişorul auriu. Pentru prima dată în mulţi ani simţi mai puţin devotament faţă de slujba sa. Şi ceea ce declanşase asta fusese imaginea unui peştişor auriu înotând pieziş. *Lua-te-ar naiba, lua-te-ar naiba, dacă mori acum, înaintea mea!*

Frank Frølich se privi în oglinda din fața patului. Reconstrui în minte înșiruirea de evenimente:

Am descoperit că e cineva în apartament. Elisabeth intrase singură înainte să ajung eu. Făcuse un duș. A stat picior peste picior în camera de zi. Stătea în fața combinei hi-fi ascultând muzică, îmbrăcată numai în lenjerie.

Se ridică și merse în camera de zi. Se uită la combină. În ecranul televizorului, se vedea reflexia lui și a mobilei pe care o cumpărase pentru camera aceea.

Se duse la ușă și se uită iar la combină. *Stătea cu spatele la mine când am intrat și a spus că descuiase cu cheia din bolul cu chei. Îi văzu spatele în fața lui în timp ce se îndrepta spre hainele de pe scaun. Își aminti buzele ei atingându-le pe ale lui. Îi văzu șoldurile legănându-se în timp ce pășea pe parchet. Clinchetul cheii când căzu în bolul din bucătărie. Merse la ușa din bucătărie. Stătu uitându-se la bolul în care se aflau chei, monede, diverse șuruburi de oțel, piuneze, moneda ciudată de o coroană și alte mărunțișuri. Nicio cheie de la casă.*

Deci nu a pus cheia la loc.

De ce nu? Dar *auzise* clinchetul unei chei în bol. Dacă nu a pus la loc cheia de la casă, ce pusese în schimb? Apucă bolul cu mâini tremurânde. Era o coajă scobită de mesteacăn, un așa-numit sfârc de lemn cu sculpturi delicate, pe care-l cumpărase de la un târg meșteșugăresc când fusese la pescuit pe Lacul Osen, în Trysil. Răsturnă conținutul bolului pe masa din bucătărie: monede, niște șuruburi, un ac de siguranță, niște cartușe de 5, o insignă împotriva armelor nucleare, o alta împotriva aderării la UE. O monedă se rostogoli pe jos – un euro. O bilă verde se rostogoli după ea. O prinse. *Da, era o cheie!* Luă cheia. *Nu e a mea!* Nu era o cheie de la casă. Și nu o mai văzuse niciodată. Era o cheie lungă și îngustă, cu o tăietură stranie, o cheie de la o încuietoare specială. *Ce se întâmplă aici?* De ce pusese la loc o cu totul altă cheie? Și de ce nu pusese la loc cheia de la casa lui? De ce-l mințise în față? Unde se potrivește cheia asta?

O cheie. Dar ce ascundea? Unde e încuietoarea?

Frank Frølich se întoarse cu pași țepeni în camera de zi și se lăsa într-un scaun. *N-a pus cheia la loc. Într-o străfulgerare văzu oase făcute scrum. Cheia a ars. Nu te abate de la subiect! Cheia de la casă e irelevantă. Relevantă e cheia pe care a lăsat-o în bol.*

Văzu din nou contururile trupului ei îndepărtându-se de el – de-a curmezișul camerei. Clinchetul din bol. Totul fusese o înșelătorie, o diversiune. Fie pentru că voise să păstreze cheia de la casă, fie pentru că voise să pună la loc în bol cheia aceea ciudată. A treia opțiune: voia ambele lucruri – să depoziteze această cheie și să păstreze cheia lui ca să poată veni după ea mai târziu.

Ăsta era răspunsul. Cu siguranță. Ascunsese înadins cheia aceasta în apartamentul lui ca să o poată lua mai târziu.

Dar nu reușise să-și ducă planul la îndeplinire. Fusese ucisă, arsă în cabana unde se ascundea.

Fraza din scrisoarea de adio a lui Reidun Vestli nu-i dădea pace. *Frică de durere. N-am putut rezista.*

Asta era oare cheia pe care o căutau indivizii aceia îngrozitori? *Dacă da, cine căuta cheia și de ce?*

Tresări când sună telefonul. Era Gunnarstranda. Fără nicio introducere, acesta îi spuse:

— ADN pozitiv.

— Unde?

— Incendiu – cabana lui Reidun Vestli. Elisabeth Faremo este cea care a ars. Condoleanțele mele, Frølich. O să te mai viziteze o dată cei de la Kripos, în curând.

— Stai puțin, spuse Frølich.

— Liniștește-te, spuse Gunnarstranda. Mai ia-ți concediu sau depune cerere pentru o săptămână de vacanță ca să depășești situația.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Despre o cheie pe care am găsit-o.

— E foarte important?

— Da.

— Haide pe la mine diseară – după unsprezece.

Poate că voia doar să-și omoare timpul. Sau altceva din el îl

determinase să facă asta. Dar se duse înapoi la fostul loc de muncă al lui Merethe Sandmo. Era aproape de ora unsprezece. Localul se umplea. Adunarea era un grup pestriț de indivizi, câțiva dintre ei luând parte la o petrecere a burlacilor. Un bărbat – probabil că viitorul mire – era îmbrăcat într-un costum de iepuraș. Era atât de beat, că avea nevoie de trei scaune pe care să stea. Doi tineri fițoși, în costume de ocazie, chicoteau și încercau să-i înmoaie mâna într-un bol plin cu apă. Un oaspete mai în vârstă, cu mustață răsucită și cu falcă de cimpanzeu arunca priviri furișe în timp ce rotea un pahar de șnaps în mâini.

Pe scenă, o femeie plinuță cu pielea ciocolatie își rotea sânii pe melodia lui Tom Jones – „She’s a Lady”³ care urla din boxe. Frølich merse la bar și comandă o bere mare de la un adolescent plin de coșuri, în costum de ocazie. Frølich își luă berea reflectând că mereu i se păruseră ridicole costumele de ocazie, cu papion și tot tacâmul. *O bilă albă: N-am purtat niciodată un costum de seară. O bilă neagră: N-am văzut niciodată un spectacol de striptease.* Femeia care-și rotea sânii terminase. Ochii lui o urmăriră în timp ce fugi de pe scenă și luminile fură micșorate. Frølich își făcu loc până la o masă aflată chiar în fața scenei.

Studie audiența. Cu sau fără petrecerea burlacilor, bărbațiiăștia erau serioși. Bun venit în țara bărbaților, se gândi și se uită spre tavan unde descoperi un glob de discotecă cum nu mai văzuse decât în filmele lui Travolta din anii șaptezeci. Privi fețele oamenilor din încăpere. Da, era în arena umbrelor, ora șobolanilor, procesiunea de nuntă a gândacilor: în lumina asta, toate fețele aveau aceeași tentă albastrui-gălbuie. Acesta era locul în care nu conta dacă ești bolnav, sănătos, arian, indian, chinez sau, pur și simplu, stingher. Acesta nu era locul unde să reflectezi și să evaluezi, unde sufletele singuratice erau chinuite de remușcare, amărăciune sau dispreț față de propria persoană a doua zi – sau altă dată, mai târziu, oricum – pentru că toți cei de aici se pot minți preț de câteva secunde că bunăstarea e un fruct care crește din propriul portofel. Parola pentru golul pe care-l simțeai aici era: „Încă un pahar, vă rog”.

Și iată-mă, stând în primul rând! gândi el, ridicându-și berea și bând, în timp ce se anunța numărul următor. Cu paharul la buze, întâlni privirea femeii care își făcea intrarea pe scenă. Își

³ ”E o doamnă”.

acoperise chipul cu o mască modelată în formă de față. Cu toate acestea, recunosc silueta de clepsidră și șuvițele rasta. Dansa pe melodia lui Percy Sledge – „When a man loves a woman”⁴. Doamna își cunoștea audiența. Chiar și zgomotoșii de la petrecerea burlacilor se potoliră. Purta mănuși lungi și strânse pe brațe, dar efectul cel mai puternic îl dădea contrastul dintre porțelanul rece și lipsit de viață al măștii și trupul viu, pe care îl dezgolea treptat, din ce în ce mai mult. După un timp lăsă bara și pluti jos de pe scenă. Fixându-l cu ochii din spatele măștii, își scoase topul. Vreo câțiva băieți din încăpere nu putură suporta tensiunea și scoaseră niște țipete răgușite. Un tânăr purtând un costum gri și un formidabil breton aruncă o bancnotă de o sută de coroane împăturită în formă de aeroplan. Bancnota o lovi în abdomen. Ea nu băgă de seamă; dar cu o mișcare ușoară ajunse din nou pe scenă. Ochii din spatele măștii erau încă fixați asupra lui. Menținu contactul vizual chiar și în timp ce își scotea mănușile. Abia când se învârti și fugi de pe scenă își desprinsе privirea de la el. Muzica fu acoperită de fluierături și aplauze. Numai viitorul mire în costum de iepuraș pierduse finalul. Era în patru labe sub masă și vomita.

Frølich era fascinat de faptul că femeia nu-și scosese masca.

Merse la bar.

Aproape că-și terminase a doua bere când se trezi cu ea lângă el, îmbrăcată, fără mască și transformată în cu totul altă femeie față de cea care părăsise scena goală-puşcă. O întrebă ce vrea de băut.

— Doar apă, strigă ea prin larma asurzitoare.

— Ei bine, trebuie să spun, începu el, conștient de faptul că nu are nici cea mai vagă idee cum să facă un compliment într-o situație ca asta, că te pricepi.

— M-am tot uitat după tine de vreo câteva seri încoace, răspunse ea.

— Nu credeam că invitația mai e valabilă.

— Iar *eu* nu știam cine ești.

— Dar acum știi?

Femeia dădu din cap că da.

— O știi pe Elisabeth?

Dădu iar din cap.

— Trebuie să plec, spuse ea. Dă-mi mâna.

⁴ "Când un bărbat iubește o femeie".

El îi întinse mâna.

— Acesta e numărul meu de telefon, spuse ea și-i dădu drumul. Nu trebuie să fiu văzută cu tine.

Își strecură fițuica în buzunar și întrebă:

— De cine ți-e teamă?

Femeia bău apa și nu putu răspunde. După ce puse paharul de apă jos, se lăsă să alunece de pe scaunul de bar.

— Când o să te întrebe ce am zis, strigă Frølich, spune-le că am un mesaj. Am cheia.

Ea dădu să plece.

Frølich o ținu.

Ea îi aruncă o privire rănită.

— Trebuie să plec, vorbesc serios.

— Am cheia, repetă Frølich.

Îl strânse ușor de încheietura mâinii și gagica machiată strident și bronzată la solar, din clasa muncitoare, care se dezbrăca pentru bani în localul ăsta mizer dispăru. *Ce fac?* Era disperat să audă ecoul gândurilor sale de mai devreme și puse paharul jos cu mâini tremurânde. Plecă de lângă bar, urcă scările și ieși.

Afară, rămase pe loc, trăgând în piept aerul rece și înviorător. Sări în primul taxi. Era trecut de unsprezece, numai bine.

Avea o senzație stranie să-și târască picioarele pe scările astea, să simtă mirosul, să treacă pe lângă uși cu vizor înșiruite una după alta, pe o casă a scării de care se simțea legat, dar pe care nu urcase niciodată. Se opri și studie ușa dărăpănată, plăcuța de alamă cu numele, suportul de ziare din aluminiu. Își ridică degetul în dreptul soneriei albe și apăsă. Soneria sună ca un telefon din anii șaizeci. Ecoul stăruie pe palierul tăcut până își auzi șeful tușind dincolo de ușă, cu puțin înainte să îi deschidă.

Gunnarstranda se uită calm la el, fără nicio expresie pe figură.

— Acum e rândul meu, spuse Frølich jenat.

Gunnarstranda îi ținu ușa să intre.

— Bei un whisky?

— Da, te rog.

— Ce marcă preferi?

— Ce ai?

— Din toate.

Frank Frølich ridică din sprâncene.

— În orice caz, cele pe care le știi.

— Un Islay, spuse Frank Frølich, urmărindu-l pe Gunnarstranda cum se îndreptă spre un cufăr vechi și scorjit pe care se vedea marca *MS Stavangerfjord*⁵. Deschise capacul; sticlele maronii erau înghesuite una lângă alta.

— Bowmore?

— Bine.

Frølich se uită în jur. Aproape fiecare centimetru de perete din cameră era acoperit cu cărți. Literatură de specialitate, enciclopedii, balistică, botanică. Citi titlurile: *Florile Alpine din Nord*, *Florile din Alpi*, *Florile din Islanda*, *Florile din Insula Feroe*. Șirul de cărți era întrerupt doar de un bol de sticlă în care înota un peștișor auriu. Se ridică și se uită la pește prin sticlă.

— Poftim, spuse Gunnarstranda, întinzându-i paharul.

Frølich îl luă.

— Costă treizeci și cinci de coroane, spuse Gunnarstranda.

— Hm?

— Pești ca acesta. Ieftin, nu-i așa?

— Arată puțin cam apatic.

Gunnarstranda nu răspunse.

— Nu ai prea multe cărți de ficțiune, observă Frølich.

— Ficțiune?

— Da. Romane, poezii...

— Arte?

Gunnarstranda clătină din cap și zâmbi.

— Nu-mi plac artele.

Își ridică paharul.

— *Skål*⁶.

Sorbiră din whisky.

Frølich îl savura pe al său cu poftă.

— Asta nu se potrivește cu capacitatea ta de a cita din literatură.

Gunnarstranda ridică din umeri, își puse paharul jos și spuse:

— Ai cheia?

Frølich își vârî mâna în buzunar și i-o dădu. Stăteau pe două scaune adâncite care sigur erau cel puțin de pe vremea primului referendum UE, din 1972. Gunnarstranda studie cheia.

— O casetă de valori, spuse el.

⁵ Nume de vas (MS - *Mother Ship* - vas-mamă).

⁶ Noroc (în norvegiană).

— De ce crezi asta?

— Pentru că exact așa e și cheia de la caseta mea de valori.

Gunnarstranda i-o dădu înapoi. Frølich rămase așa, cântărind-o în mână.

— Fără nume de bancă, fără număr de casetă.

— Așa sunt de obicei.

— Deci sunt vreo mie de bănci dintre care să alegi și câteva sute de mii de casete de valori, izbucni Frølich, profund descurajat.

Gunnarstranda încuviință.

— Asta e ideea. Să nu fie ușor.

— Dar de ce nu-și marchează băncile cheile?

Gunnarstranda ridică din umeri.

— Presupun că a deține casete de valori e o chestiune destul de serioasă. Când am achiziționat una acum mulți ani, mi s-au dat două chei și am fost informat că banca nu avea dubluri. Dacă vrei să autorizezi pe cineva să deschidă caseta, trebuie să fie înregistrat în registrul de autorizări al băncii.

— Dar ce naiba trebuie să fac cu cheia dacă nu am cum să aflu cărei bănci și casete de valori îi aparține?

Gunnarstranda zâmbi cu superioritate și spuse:

— De unde a apărut cheia?

— A lăsat-o la mine acasă.

— Cine?

— Elisabeth.

— Ești sigur?

— Sută la sută.

— Sunt șanse ca această cheie să fi fost emisă fie pentru Elisabeth Faremo, fie pentru cineva din cercul ei – Jonny Faremo, de exemplu. Poate pentru amândoi. Singurul obstacol pe care l-ai putea întâmpina e acela că nu există niciun registru centralizat cu deținătorii de chei pentru casete de valori – și în alte situații lucrul acesta e chiar o binecuvântare.

Frølich sorbi din whisky, timp în care celălalt polițist stătea pe gânduri.

— Ai spus că ai găsit un salon de tatuaj în Askim, unde cineva i-a desenat coapsa lui Elisabeth?

Frølich încuviință.

— Ai aflat asta pe cont propriu?

— Bineînțeles.

— Ce te-a făcut să cauți acolo, în Askim?
— Pentru că Jonny Faremo a fost găsit mort în Askim.
— Te-ar interesa să știi că Ilijaz Zupac a locuit acolo pe vremuri?

— Unde?

— În Askim. Când Gunnarstranda văzu uluiala din ochii celui alt, adăugă: M-am apucat să fac ceva săpături în jurul lui Ilijaz Zupac. A mers la Colegiul Postliceal în Askim și a urmat cursul de mecanică de bază. În anii șaptezeci, tatăl lui lucra la fabrica de mase plastice din Askim. Trebuie să fi fost o întreagă colonie de imigranți iugoslavi acolo.

— Iugoslavi?

— Asta a fost înainte de moartea lui Tito și de războaiele din Balcani. Acești iugoslavi sunt acum croați, bosniaci, sârbi și muntenegreni. Numai Zupac știe de unde au venit părinții lui. Au murit amândoi. Cu toate astea, are cetățenie norvegiană și a urmat cursul de bază și cel de avansați la acest colegiu din 1989 până în 1991. Are calificare de mecanic reparații auto și lucra în această calitate când l-ai arestat.

Gunnarstranda arată spre cheie.

— Eu am o casetă de valori la Den norske Bank NOR în Grefsen. După cum spuneam, cheile sunt foarte asemănătoare.

— Adică ar trebui să mergem în Grefsen și să încercăm toate casetele de valori de acolo?

Gunnarstranda clătină din cap. Spuse:

— Faremo a fost ucis în Askim, sora lui și-a făcut un tatuaj în Askim, fostul ei iubit a locuit în Askim. Și întâmplător, știu că acolo e o filială a DnB.

Se cufundară amândoi în tăcere. Frølich încă mai ținea cheia în palma întinsă.

— Merită încercat, spuse el.

— Dar trebuie făcut în mod oficial.

— De ce?

— Trebuie să mă folosesc de cazul pe care-l anchetez. O să-i chem pe Jim Rognstad și pe Vidar Ballo la interogatoriu în legătură cu crima din Arnfinn Haga – și cu moartea lui Elisabeth Faremo. Am o bănuială că niciunul dintre ei nu va apărea. Și dacă n-o fac, nimic nu mă poate opri – Gunnarstranda se bătu ușor în piept cu arătătorul – să îi confrunt pe angajații de la filiala DnB din Askim – se aplecă și înhață cheia din palma lui Frølich –

cu cheia asta.

O puse în buzunar.

— De acum înainte, noi doi jucăm în aceeași echipă la cazul ăsta, concluzionează el. Presupun că ajungi mâine la muncă.

Frølich delibera. Nu-i plăcea direcția în care ducea înșiruirea de evenimente a lui Gunnarstranda. Spuse:

— Și dacă nu se potrivește cheia?

— Atunci ai la ce lucra în zilele următoare.

Frølich se ridică. Întinse palma. Gunnarstranda se uită la el.

— Acum ce mai e?

— Cheia. Dacă trebuie să fie oficial, atunci să fie oficial. O să ți-o predau mâine.

După ce pleacă de la Gunnarstranda, se hotărăște să meargă în centru pe jos. Se plimbă pe trotuar pe lângă casele din bârne de pe Maridalsveien și o luă la stânga spre vechea moară de pe Akerselva. Podul peste cascadă era acum iluminat în întuneric. Hoinări pe pod pe lângă casa Hønse-Lovisa și mai departe, spre Grünerløkka. Trebuia să se gândească. Îl enervase faptul că Gunnarstranda îi înhățase cheia din mână. Dar ce însemna senzația asta? Era vorba de o alergie înnăscută la a primi ordine? La faptul de a preda cheia și de a fi obligat să se întoarcă la serviciu a doua zi, spălat, bărbierit și mâncat, gata să se conformeze cu pioșenie tuturor regulilor și normelor? Poate că asta era cauza enervării sale: faptul că era descalificat datorită implicării personale, iar lucrul asta avea să îngreuneze restul muncii la caz. Deci poate că încă nu era pregătit să se întoarcă la serviciu. Cheia atârna greu în buzunarul pantalonilor. Îi fusese lăsată în apartament de către ea. Cheia asta era *a lui*. Și presiunea aceasta din partea lui Gunnarstranda să se întoarcă la serviciu, să-și joace rolul în orchestră și să se lase condus – nu era pregătit pentru asta. Nu acum. Nu *încă*.

Toamna alesese această noapte să-și dezvăluie versiunea ei umedă. Felinarele de pe Birkelunden aveau o aură portocalie în ceață. Un bărbat îmbrăcat în hanorac și pantaloni de pijama își ducea câinele la plimbare. O mașină închisă la culoare trecu încet pe lângă el. Frank Frølich grăbi pasul, îndreptându-se spre stația de metrou Grønland.

Prinse ultimul tren. Era în jur de ora unu noaptea. Încă nu era sigur dacă să meargă la muncă sau nu. Una la mână, ar trebui să

se trezească peste câteva ore. Doi la mână, ar trebui să suporte privirile, tăcerea și cuvintele nespuse – nu doar pentru o zi, ci în fiecare zi de acum înainte. Va mai fi vreodată în stare să reintre în ritmul activității polițienești?

Se dădu jos în stația Ryen și coborî încet Havreveien. Vremea se îmblânzise și mai mult. Burnița. Se opri – întinse palma ca să simtă picurii căzând. Dar nu simți nimic.

Auzi motocicletă, dar n-o văzu. Simți doar că zboară prin aer. Apoi asfaltul rece, umed și tare, când mâinile îi atenuară căderea. Nu simți nici lovitura la cap. Dar o auzi, și-l ameți. În timp ce aerul îi ieși din plămâni împins de forța loviturii, văzu luminile din spate ale motocicletei. Silueta puternică îmbrăcată în piele și cu cască pe cap așază motocicleta pe suportul lateral. Fusesse călcat. Aerul îi trecuse repede pe lângă față în timp ce zburase. *Individul dăduse peste el intenționat.* Încercă să se ridice, dar o făcu prea încet. Un șut cu piciorul și fu din nou pe jos. Individul cu cască de motocicletă ținea ceva în mână. O voce în capul lui urla: *Ridică-te în picioare! Fugi!* Dar picioarele îi cedară, își ținu mâinile peste cap când bărbatul îl lovi. Totul se făcu negru și simți doar niște mâini percheziționându-l. Stătu întins pe jos, cu ochii închiși și totul era nemișcat. Clipi, dar nu văzu nimic. Își pipăi fața cu mâna. Umed. *Sânge. Trebuie să ceri ajutor!* Se ridică cu chiu, cu vai în patru labe, dar leșină și căzu grămadă. Își mai trecu o dată mâna peste față, întrezări o clipă strada și mașinile parcate. Motocicleta porni. Luminile roșii din spate și fumul de eșapament. Silueta unui motociclist care nu privi înapoi. Reuși să se târască. Încet, se cațără pe trotuar, în timp ce sunetul motorului se auzea tot mai încet. Avea hainele ude. Se sprijini de o mașină parcată. Își pipăi scalpul cu degetele, găsi rana și își îndepărtă degetele. Se bătu peste buzunare. Portofelul era acolo. *Ce-i furase?* Știa răspunsul și nu se mai obosi să-și verifice buzunarul. În loc de asta, își căută mobilul. Nu avea cum să fi văzut nimeni nimic aici, între blocuri. Va trebui să sune singur la Salvare.

Încă nu era cinci dimineța. Gunnarstranda nu mâncase, nu-și băuse ceașca de cafea. Era nervos și irascibil. Nici măcar vederea colegului care stătea alături de el în mașină într-o stare jalnică nu-l putea îmblânzi. Frølich fusese bandajat cu toată priceperea la Departamentul de Accidente și Urgențe Oslo, dar era încă în stare de șoc după atac și putea a bere și vomă.

— N-ai reușit să vezi numărul de înmatriculare? Întrebă el.

— Nu.

— Nicio idee cine putea fi?

— Nu.

— Ai spus că a fost un singur bărbat. Ești sigur că n-au fost mai mulți?

— Nu sunt sigur, dar cred că a fost un singur individ.

— Și a luat cheia. A fost al naibii de inteligent s-o iei cu tine.

Frølich nu răspunse.

— Ceea ce mă pune cel mai tare pe gânduri e că au știut exact când să lovească.

— Ce vrei să spui?

Gunnarstranda deschise portiera și spuse:

— Haide.

Îl ajută pe Frølich, care era greu, să iasă pe ușa de la Skoda și să intre în bloc. Era dimineată. Un băiat cu ziazele trecu pe lângă ei pe bicicletă. Un om care ieși pe ușă în viteză se holbă la starea nenorocită în care se afla Frølich.

Se împleticiră în lift. Ușa se trânti cu zgomot și liftul se puse în mișcare.

Frølich repetă:

— Ce vrei să spui?

Gunnarstranda își îngustă ochii, exasperat.

— Crezi că sunt tâmpit, Frølich? Indivizii ăștia au lovit aseară, ți-au luat cheia, dar nu s-au atins de bani, de telefon sau de ceas. De unde puteau ști că ai cheia la tine? N-au făcut nicio mișcare până azi-noapte. Eu n-am vorbit cu nimeni despre cheie. Dacă vrei să-ți arăt înțelegere în cazul ăsta, atunci spune-mi de unde au știu că noaptea asta, din toate nopțile, era momentul să atace.

— A fost un singur individ. Îți sugerez să-l întrebi pe el.

— Ești patetic, la naiba!

Frølich tăcu. Liftul se opri. Gunnarstranda împinse ușa. Coborâra. Frølich se căută în buzunare după legătura de chei, o găsi și deschise ușa.

— Deci te-au lăsat să păstrezi cheile *astea*, nu?

Frølich se uită la el.

— Mi-e teamă că nu am ce să-ți ofer.

Se prăbuși pe canapea.

Gunnarstranda rămase în ușă. Îi scânteiau ochii.

— Ai venit cu cheia la mine pentru ajutor. Îmi servești un motiv idiot pentru care vrei s-o iei cu tine. Apoi aproape că ești omorât, numai ca să mă suni și să mă trezești în loc să suni la serviciile de urgență. Ei bine, ai avut parte de ceva ajutor. Dar dacă ești cu adevărat omul care cred că ești și încă mai vrei ajutorul meu, trebuie să știu ce naiba ai făcut zilele astea!

— Nu pot să-ți spun.

— Și de ce nu poți să-mi spui?

Frølich tăcu din nou. Își puse o pernă după gât.

— Răspunde-mi! De ce nu poți?

Frølich închise ochii și scoase un oftat adânc.

— Înainte să vin la tine aseară m-am dus la clubul unde a lucrat Merethe Sandmo. Am vorbit cu cineva care lucrează acolo. O femeie.

— O femeie.

Gunnarstranda făcu o față de parcă ar fi mâncat lămâi.

— O femeie! repetă revoltat. Ce tot ai de împărțit cu femeile?

— Așteaptă puțin - ea mi-a spus de Ilijaz Zupac. M-am dus acolo acum câteva zile cu o simplă bănuială și mi-au dat numele lui pe o tavă de argint. Și da, m-am dus înapoi aseară. Dar i se spusese să nu vorbească cu mine. Am riscat. Am crezut că pot să-i scot afară din bârlog, rugând-o să le spună indivizilor - habar n-am cine sunt - că am cheia. Probabil a făcut asta sau, cel puțin, n-a durat prea mult până când motocicleta a intrat în mine.

— Cum o cheamă pe fată?

— Habar n-am.

— Frølich!

— Țsta e adevărul! Nu știu. Are părul roșcat sau șaten vopsit roșcat, o freză cam aiurită - știi tu, codițe afro și așa mai departe. Are în jur de douăzeci și opt de ani. Dar ceea ce e mai important e că băncile se deschid în curând.

— Știam eu, spuse Gunnarstranda exasperat. Crezi că-s tâmpit.

Frølich scoase un oftat.

Gunnarstranda se întoarse în ușă și spuse:

— M-am gândit mult la munca noastră în echipă, Frølich, și am ajuns la concluzia că a mers bine. Mă gândeam că într-un fel sau altul ne completăm. Dar acum - nu e bine ca tu să ții lucruri pentru tine și să te învârtești de colo-acolo, purtându-te ca un

idiot. Sunt prea mulți morți în cazul ăsta: Arnfinn Haga, Jonny Faremo și Elisabeth Faremo. Adaug-o și pe profesoara de la Blindern care s-a omorât și sunt patru. Ești polițist. N-aș fi crezut niciodată că am să te văd stând cu un picior în groapă sau că ai să-mi vinzi gogoși în timpul unei investigații.

— N-aș fi crezut nici eu niciodată, spuse Frølich. Dar știu cine a fost, mormăi.

Gunnarstranda clătină din cap.

— Chiar dacă am mai arestat un individ pe motocicletă și înainte, nu e sigur că el a fost cel care a dat peste tine.

— Pe cât pui pariu? mormăi Frølich. Pun pariu pe o sută de coroane că a fost Jim Rognstad.

— Poate că a împrumutat cuiva motocicleta lui. Dacă a făcut-o, ai pierdut o sută de coroane.

Gunnarstranda închise ușa și plecă.

Inspectorul Gunnarstranda optase să meargă cu trenul. O privire aruncată pe mersul trenurilor îi arată că drumul avea să dureze o oră bună. Va ajunge acolo cam pe la ora la care se deschide banca. Yttergjerde și Stigersand își ocupaseră deja pozițiile în apropiere.

Călătoria cu trenul era o treabă lungă și obositoare. Își aminti că mai făcuse o dată drumul – probabil prin anii șaizeci – să vadă un meci de cupă între Vålerenga și o echipă din Sarpsborg. Cu exuberanța tinereții și încrederea în tehnologie, el și un prieten prinseseră trenul și ajunseseră la Sarpsborg mult după ce începuse meciul. După patruzeci de ani, uitase că se construise o rețea de cale ferată între majoritatea centrelor de colectare a laptelui în Østfold. Dar acum, înainte să răsară soarele de octombrie – nu era nici ocazia potrivită, nici timpul să se bucure de priveliștea miriștilor, a fermelor și a câmpurilor negre proaspăt arate. Gunnarstranda coordona echipajele prin telefon și se uita în registru.

După ce călătorise mai bine de o jumătate de oră, telefonul sună din nou. Era Lena Stigersand care spuse simplu:

— Bingo.

— Mai mult, îi ceru Gunnarstranda.

— Sunt aici cu directorul băncii. Au o casetă de valori emisă pe numele lui Jonny Faremo și Vidar Ballo în 1998.

— Cine are autorizare?

— Jim Rognstad și cineva numit Ilijaz Zupac.

— Și seiful care conține casetele?

— La subsol.

— Există camere acolo?

— Nu.

— Bine. Să sperăm că apar. Dacă nu, o să obțin un ordin judecătoresc ca să fie deschisă caseta. Orice s-ar întâmpla, o să stau ascuns. Ballo și Rognstad mă știu.

Lena Stigersand își dresе vocea ezitând.

— Da?

— Dacă vin, să fie arestați?

- Bineînțeles.
- Sub ce acuzație?
- Motive serioase de suspiciune de violență față de un funcționar public.

Gara era vizavi de clădirea băncii. Era o construcție destul de modernă din cărămidă, care mai găzduia o farmacie și un centru medical. Gunnarstranda se așeză la coada de la ATM și-l observă pe Yttergjerde stând în mașină în fața chioșcului din stație. Era rândul lui la automatul de bani și scoase cinci sute de coroane. Apoi se duse să găsească un loc unde să ia micul dejun. Trecu pe sub niște copaci înalți de lângă calea ferată. Frunzele moarte stăteau în cercuri înghețate pe asfaltul umed. Pe partea cealaltă a căii ferate găsi o cafenea lângă o firmă de împrumut tablouri combinată cu o galerie. Mâncă un sandvici cu ciabatta și bău o ceașcă de cafea neagră în timp ce ținea sub observație zona pietonală, unde oameni îmbrăcați călduros se plimbau încolo și înapoi. Un individ bărbos trecu pe bicicletă cu ambele mâini în mânui roșii înfipite ostentativ în buzunar și privind fix înainte.

Își terminase cafeaua și turba de nervi din pricina interdicției impuse de politicieni legată de fumatul în restaurante și cafenele, când ușa de sticlă se deschise și Yttergjerde intră cu viteză și comandă o cafea la modă din meniul atârnat pe perete în spatele fetei de la casierie.

— Tocmai am văzut pe cineva cu freză mai ridicată decât a ta, Gunnarstranda, spuse Yttergjerde.

— Felicitări, răspunse Gunnarstranda, netezindu-și firele răzlețe de păr de pe capul pleșuv, în timp ce-și studia înfățișarea în vitrină.

— Peder Christian Asbjørnsen, spuse Yttergjerde.

— E mort de mai bine de o sută de ani.

Yttergjerde flutură o hârtie de cincizeci de coroane.

— Trăiește pe asta.

Gunnarstranda se uită la portretul bărbatului de pe bancnotă și se răsti:

— N-ar trebui să supraveghezi banca?

În clipa aceea se auzi un pârâit în stația de recepție a lui Gunnarstranda. Era Stigersand din mașina de comandă.

— Am o veste bună și o veste proastă, spuse ea. Pe care o vrei întâi?

- Pe aia proastă.
- A venit o singură persoană.
- Unde e acum?

— Se face comod pe locul din spate, aici cu mine - așa că ai primit și vestea bună în același timp.

Yttergjerde rânji.

Fata din spatele tejghelei îi turnă cafeaua lui Yttergjerde într-un pahar de carton. Ieșiră. Gunnarstranda își aprinse o țigară în aerul rece și trase cu lăcomie în piept. Yttergjerde se întoarse și apoi se opri.

— La ce te gândești când stai așa? Întrebă el.

— Acum mă gândeam la un roman pe care l-am citit mai demult, răspunse Gunnarstranda. Romanul lui Nordahl Grieg - *Fie ca lumea să rămână tânără*, scris în 1928.

— Și de ce la romanul ăsta în special?

— Scria undeva cât e de periculos să fumezi în frigul iernii.

— Și?

— Scriitorul susținea că lucrul periculos e să inhalezi aerul rece, nu fumul.

— Deci lumea nu mai e tânără, spuse Yttergjerde, rânjind la propriile cuvinte de duh.

— Se poate spune și așa.

Merseră încet spre linia de cale ferată. Girofarurile poliției se reflectau pe peretele unei clădiri din cărămidă de pe partea cealaltă.

— Pe tine nu te surprinde nimic, Gunnarstranda? Faptul că unul dintre indivizii ăștia chiar a apărut e ca și cum ai câștiga la loterie, de fapt.

— Sunt mult prea multe lucruri care mă surprind.

Venea un tren. Clopoțelii de la barieră sunară și barierele fură coborâte cu un zgomot scârțâit. Gunnarstranda așteptă. Yttergjerde, care era deja pe punctul de a traversa, se opri și se întoarse să aștepte și el să treacă trenul.

— Ce, de exemplu?

— De exemplu, cât de mult știu oamenii despre programele de televiziune. Vorbesc despre serialul ăsta sau celălalt. Nu numai oamenii de la birou; oamenii intervievați în ziare vorbesc despre televiziune. Oamenii de la televizor vorbesc despre televiziune.

— Aici nu-i nimic surprinzător, nu-i așa?

— Eu am fost mereu de părere că nu trebuie niciodată să te expui la chestii de genul ăsta.

Yttergjerde zâmbi subțire.

— Dacă ai fi vreodată obligat să renunți la ceva, bănuiesc că asta ar trebui să fie consumul de whisky și de țigări, nu-i așa?

— Nu știu. Aș avea ceva probleme să trăiesc fără tutun, dar o viață cu un exces de programe TV de proastă calitate ar fi mai rea. Emisiunile proaste mutilează simțul estetic al oamenilor pe termen scurt, iar pe termen lung, dă naștere degradării.

Trenul se apropie uimitor de tăcut. Ticăi pe lângă ei, se opri în fața clădirii galbene a gării și ușile fură deschise în acompaniamentul unor zgomote scârțâitoare.

În fața băncii erau două mașini de poliție. Fuseseră trimise de secția din Follo. A treia mașină era civilă și era cea cu girofarul albastru - o lampă discretă pe capota mașinii și una în spatele măștii pentru radiator. Pe bancheta din spate erau două umbre mătăhăloase. Ușa șoferului se deschise și Lena Stigersand coborî.

— Cine e? Întrebă Gunnarstranda.

— Jim Rognstad.

Gunnarstranda se aplecă să se uite înăuntru. Rognstad stătea, masiv și nemișcat, pe bancheta din spate.

— Conducea o motocicletă?

— Da.

— Remorcați-o. Dovezi materiale.

— Tu ești șeful.

— Când l-ați prins?

— L-am lăsat să intre în seif nestingherit, a luat ce căuta și apoi l-am arestat în drum spre ieșire.

— Ce-ați confiscat?

— O servietă plină de bani.

Lena Stigersand ridică o geantă diplomat.

— Mulți, mulți bani.

Gunnarstranda se uită din nou prin geamul mașinii.

— Și caseta de valori?

— Acum e goală.

— A spus ceva?

— Nu l-a întrebat nimeni nimic.

Rămaseră tăcuți câteva clipe. Lena Stigersand interveni.

— Ei bine, ce facem?

- Îl umflăm. Procurorul general o să decidă ce face cu banii. Yttergjerde deschise portiera.
- Vii acasă cu noi?
- Gunnarstranda clătină din cap.
- Nu, spuse el. O să iau trenul. Am nevoie să mă gândesc.

Privi procesiunea de mașini plecând. În cele din urmă, se întoarse și se plimbă pe lângă gară, își continuă drumul pe lângă stația de autobuz, până la o parcare mare. Se opri, ridică o mână și făcu semn.

Un motor porni și o mașină argintie ieși dintr-un rând de mașini și se îndreptă spre el. Se opri.

Gunnarstranda deschise ușa și se așeză înăuntru fără un cuvânt.

— Cum de ai știut că sunt aici? întrebă Frølich.

— Cred că nu-ți dai seama cât de ridicolă e treaba asta, răspunse Gunnarstranda. Dar, din moment ce ești aici, poți să mă duci înapoi în Oslo.

— Ce era în caseta de valori?

— Bani.

— Deci Inge Narvesen o să fie fericit?

— Așa bănuiesc. Caseta a fost emisă imediat după ce i-a fost furat seiful. Iar Zupac e deținătorul autorizat al cheii.

— Așa că Narvesen va putea probabil să-și revendice banii. Ar putea fi complicat totuși să dezgropi un caz vechi, din 1998, și să mai acuzi un om.

— Doi.

— Doi?

— A stat Ballo deoparte de data asta, dar nu e nevinovat.

Frølich porni la drum. O luă pe El 8.

Gunnarstranda adăugă:

— Dar Rognstad o să scape acum.

Tăcură, până când Frølich nu mai putu rezista.

— De ce să plece liber? spuse el.

— Pentru ce ai putea să-l acuzi? Nu ți-ai văzut atacatorul, nu-i așa?

— Dar avea cheia de la caseta de valori. Evident că a furat-o de la mine.

— Dacă raportezi că ai fost atacat.

— Asta am de gând.

— Din punctul meu de vedere, n-ai decât. Dar, dacă faci asta, ți se ia cazul. Orice dovadă care a trecut prin mâinile tale va fi complet lipsită de valoare într-un caz împotriva lui Jim Rognstad.

Frølich conducea în tăcere.

— În afară de asta, Rognstad poate spune oricând că a împrumutat cheia de la Vidar Ballo și că habar n-are de unde o avea acesta. Și nu putem verifica povestea lui pentru că Ballo nu e de găsit nicăieri.

— Ești un optimist și jumătate, pe bune.

— Greșit, Frølich. Sunt un realist. Faptul că Rognstad s-a dus la caseta de valori să ia banii nu schimbă nimic. Jonny Faremo și Vidar Ballo au avut acces liber la casetă de șase ani. Singurul lucru pe care trebuie să-l spună Rognstad e că a avut surpriza vieții lui când a văzut banii în casetă și că nu știe de unde vin.

Puteau fi puși acolo de Jonny Faremo, care e mort, firește, deci nu poate răspunde la întrebări. Vezi? Tot ce s-a întâmplat azi e că probabil banii lui Narvesen au apărut din nou. Nu avem destule dovezi împotriva lui Rognstad ca să facem vreo acuzație să stea în picioare.

După un alt interval de tăcere, Frølich spuse:

— Nu te poți folosi de cabana arsă, de asasinarea lui Elisabeth?

Gunnarstranda ridică din umeri.

— Va trebui să așteptăm și să vedem ce se întâmplă. Poliția locală din Fagernes are fotografii cu Ballo, Faremo, Rognstad și chiar și cu Merethe Sandmo. Așa că o să vedem ce o să scoată la iveală.

Gunnarstranda se uită spre colegul lui și spuse:

— E un singur lucru pe care nu l-am discutat, Frølich.

— La ce te gândești?

— Prietena ta n-ar fi putut să dea foc cabanei?

— Nu.

— De ce nu?

— Elisabeth să-și dea foc singură? E o idee absurdă.

— Hai s-o luăm altfel. Nu se poate să se fi sinucis?

— De ce să se sinucidă?

— Se întâmplă lucruri din astea.

— Dar nimeni nu alege să-și dea foc de bunăvoie.

— Cele cu tendințe sinucigașe s-ar putea, Frølich. Nu sunt la fel de norocoase ca Ofelia. Nu toate au la îndemână un iaz

romantic în lumina Lunii când le lovește nenorocirea.

— Ascultă-mă. Elisabeth nu și-a luat singură viața. Nu ai cum să mă convingi că și-a dat foc.

— Dar se poate să fi luat somnifere și să fi adormit cu o lumânare aprinsă.

— Ce te face să spui asta?

— Incendiul de la cabană a fost, după toate probabilitățile, provocat de o lumânare, o lumânare într-o sticlă.

Frølich nu spuse nimic.

— Poliția locală și investigatorii incendiului au căzut de acord asupra acestei ipoteze, adăugă Gunnarstranda. Și nu e imposibil să fi fost deprimată după moartea fratelui ei, nu-i așa? Nu mai avea pe nimeni altcineva. Imaginează-ți numai: se ascunde de niște duri, apoi îi moare fratele, protectorul, ancora din viața ei. Mulți ar fi bulversați pentru mult mai puțin de-atât.

Frølich se gândi înainte să vorbească.

— Tind să cred că lumânarea a fost ajutată puțin de cineva care, în primul rând, avea de-a face cu Elisabeth – de Rognstad, de exemplu. A fost un incendiu pentru că cineva a vrut să ascundă o crimă.

— Firește că asta e o posibilitate, dar nu e mai mult decât o ipoteză.

— O ipoteză?

— Kripos găsește rămășițe omenești după ce arde o cabană. Cauza incendiului pare a fi o lumânare care s-a răsturnat. Deci înșiruirea faptelor e următoarea: cineva care citește în pat adoarme, lumânarea e aprinsă, și moare de intoxicație cu monoxid de carbon înainte ca flăcările să înghită totul.

— Tu crezi varianta asta?

— Eu nu cred nimic. Îți spun doar teoria cu care au venit cei de la Kripos.

Frølich trase adânc aer în piept. Ajunseseră în Spydeberg. Semnaliză la dreapta și se opri la benzinărie.

— O să-ți arăt ceva, spuse în cele din urmă, și scoase scrisoarea de adio a lui Reidun Vestli din buzunarul interior al hainei.

Gunnarstranda termină de citit scrisoarea, apoi își scoase ochelarii și se apucă să le roadă brațele.

— De ce nu mi-ai arătat asta înainte? Întrebă cu calm.

— A venit acum câteva zile. Esența e...

— A venit? În cutia ta poștală?

— N-o deschisese de zile întregi. Esența e ce se poate citi printre rânduri. *Acești indivizi îngrozitori etc. etc.* Reidun Vestli n-a găsit un iaz romantic. A recurs la un flacon de somnifere pentru că...

— Știu și eu să citesc, îl întrerupse Gunnarstranda. Dar toată chestia asta mie îmi sună a teatru radiofonic.

Își puse ochelarii la loc pe nas și citi cu voce tare.

— „*Nu știi dacă Elisabeth va fi în stare să facă față acestor indivizi îngrozitori. Sper că va putea, dar nu-mi fac nicio iluzie. Nu mi-am făcut iluzii nici când au venit aici. Elisabeth m-a avertizat în privința lor – acești indivizi îngrozitori...*”

Își lăsă ochelarii în jos.

— N-am citit niciodată o chestie mai de rahat.

Frølich nu știu ce să răspundă.

Gunnarstranda spuse:

— Dacă doamna asta a fost bătută atât de tare, că le-a spus atacatorilor ei unde e Elisabeth și apoi, pe deasupra, trimite o scrisoare prin poștă unui polițist, de ce naiba să nu fi spus cine sunt răspunzători de asta, ca să fie pedepsiți?

— Nu știu, răspunse Frølich fără vlagă. Dar așa crede că din loialitate față de Elisabeth.

— Loialitate? Elisabeth Faremo era moartă când Vestli a scris asta.

— Nu am niciun motiv să pun la îndoială autenticitatea scrisorii. Propozițiile de început despre formula de adresare. E ca și cum așa asculta-o vorbind. Reidun Vestli s-a sinucis și nimeni, nici măcar tu, nu mă poate convinge că lucrurile nu stau așa. E adevărat că nu sunt cine știe ce informații valoroase în scrisoare, dar, după părerea mea, e autentică. Acum îl aveți pe Rognstad. Sunt sigur că e parțial responsabil pentru moartea lui Reidun Vestli.

— Reidun Vestli nu mai poate depune mărturie împotriva lui Rognstad. Dar – dacă ai dreptate în legătură cu autenticitatea scrisorii – de ce să ți-o trimiță ție?

— M-am gândit că ar fi putut fi ceva simplu legat de nevoia de a mărturisi cuiva motivul...

— Ce motiv?

— Motivul pentru care și-a luat viața.

— Deci versiunea ta despre evenimentele întâmplare e că

cineva – posibil Vidar Ballo și/sau Jim Rognstad, căutând-o pe Elisabeth Faremo – a bătut-o pe Reidun Vestli până a aflat informația, a omorât-o pe Elisabeth Faremo și a dat foc cabanei? Iar asta a avut un efect atât de îngrozitor asupra lui Reidun Vestli, încât a luat un pumn de pastile și a murit?

— Da. Cred că Vidar Ballo și Jim Rognstad au bătut-o pe Reidun Vestli ca să afle unde e Elisabeth. Cred că au aflat. Bănuiala mea este că incendiul trebuia să acopere uciderea lui Elisabeth.

— Dar de ce au ucis-o pe Elisabeth Faremo?

— Voiau cheia de la caseta de valori, dar ea o lăsase în apartamentul meu.

— Deci i-au dat brânci lui Jonny Faremo, i-au tras o mamă de bătaie lui Reidun Vestli și i-au tăiat craca de sub picioare lui Elisabeth Faremo ca să pună etichete pe servieta cu bani?

— Da.

— Ei doi? Rognstad și Ballo?

— Da.

— Sunt două lucruri care mă frământă, Frølich, vorbe Gunnarstranda târănat.

Deschise ușa de la mașină și puse un picior jos. Apoi ieși afară, își încheie haina și-și aprinse o țigară, înainte de a se apleca spre mașină, spunând:

— În primul rând, dacă ăștia doi sunt prieteni atât de intimi, după cum spui, de ce a furat numai unul dintre ei cheia de la tine și de ce a apărut numai unul dintre ei să ia banii ăia blestemați?

Frølich clătină din cap.

— Am vorbit înainte despre un al patrulea individ neidentificat, nu-i așa?

— Neidentificat sau nu, Frølich, trebuie să te trezești. Dacă te simți destul de bine să stai la pândă în Askim, atunci poți foarte bine să stai la birou.

Trase din țigară, privind gânditor cerul. Frølich fu primul care rupse tăcerea.

— Ce să facem cu scrisoarea? Întrebă el.

— Să facem?

Gunnarstranda clătină din cap a disperare.

— Eu o să fac ce trebuia să faci tu de mult. O să le dau celor de la Kripos o copie după scrisoarea asta de adio, ca să vedem dacă e suficient încât să revizuim presupunerile despre cum a

luat foc cabana. Dacă ei fac asta, cineva l-ar putea întreba pe Jim Rognstad unde era când a ars cabana. Dar nu aş fi extrem de surprins dacă vine cu un alibi.

— Care era al doilea lucru? întrebă Frølich.

— Al doilea?

— Ai spus că sunt două chestii care te frământă.

— Da. E vorba de versiunea ta asupra evenimentelor. Dacă Rognstad şi Ballo au bătut-o pe Reidun Vestli ca să afle unde se ascundea Elisabeth, de ce au făcut-o *după* ce a ars cabana?

Niciunul nu spuse nimic o bună bucată de vreme.

Frølich rupse tăcerea.

— Eşti sigur? întrebă el.

— Cel puţin, a fost găsită după ce a ars cabana.

— Deci nu eşti sigur.

— Sunt doar... eu însumi, Frølich. Teoretic vorbind, poate că e posibil ca Rognstad s-o bată pe Reidun, să meargă cu maşina până la Valdres, s-o omoare pe Elisabeth Faremo şi să dea foc la cabană înainte să fie găsită Vestli, dar ca să fi reuşit toate astea, trebuie să fi rămas, la naiba, *fără suflare*. Şi apoi există formularea: *indivizi îngrozitori*. Anonimatul îmi aminteşte de Hamlet: era în stare să miroasă când era ceva putred în Danemarca.

Inspectorul Gunnarstranda stătea nemișcat în scaunul lui rotativ, fixând peretele din biroul lui, pierdut în gânduri. Încă era chinuit de moartea peștișorului său. Zăcea pe fundul acvariului, pe pietre și nisip, mort. Această imagine îi distrusese percepția asupra felului în care mor peștii. Își imaginase mereu că peștii stau deasupra apei când mor, că nu se scufundă. Dar Kalfatrus era mort, asta era clar. Nicio mișcare a gurii și nicio reacție când îl scosese afară din bol cu paleta. Era cumva și macabru: peștișorul lui auriu, întins pe o paletă, aproape ca o bucată de pește gătit perfect și gata de servit. Dar ce-l chinuia cel mai tare fusese felul în care scăpase de el. Aruncase peștele în coșul de gunoi, ceva ce – dată fiind perioada de reflecție, îndoială și remușcare – considera că e o metodă nedemnă de a-ți lua adio de la un tovarăș ce te-a însoțit atâția ani. Gândul acesta îl măcina. Totuși, pe de altă parte, ar fi fost de-a dreptul ridicol să îngroape peștele. O alternativă ar fi fost să-l arunce la toaletă. Prins între aceste două planuri de acțiune simțise că soluția e evidentă și aruncase peștele în coșul de gunoi, în drum spre serviciu. Dimensiunea etică îndoielnică a acțiunii lui îi stăruia totuși în minte; nu se putea concentra la muncă, cădea în reverie, și astfel, când sună telefonul, fu ca și cum îl trezise un ceas deșteptător furios. Sări și înhață receptorul.

— Te rog, fii succint.

Nimic la celălalt capăt al firului.

— Alo! strigă Gunnarstranda nerăbdător.

— Sunt Inge Narvesen.

— Da?

— Aș dori să-mi exprim recunoștința față de tine pentru...

Gunnarstranda îl întrerupse.

— Sună la *Verdens Gang* și spune-le lor. Eu mi-am făcut doar meseria.

— Pe de altă parte...

— Nu există nicio altă parte. La revedere.

— Așteaptă o clipă, bine?

— Narvesen, sunt foarte ocupat.

— Și eu sunt un om ocupat, pentru numele lui Dumnezeu. Crezi că sun ca să-mi treacă timpul?

— Hai, treci la subiect.

— Sunt recunoscător că mi-am recuperat banii – chiar dacă am pierdut valoarea dobânzii pe șase ani, cinci sute de mii de coroane.

Asta fu spus cu un chicotit.

— Am crezut că am terminat discuția despre bani, se răsti Gunnarstranda.

— Voiam doar să mă asigur că problema a fost încheiată.

Sesam, deschide-te! Pentru prima dată, Gunnarstranda începu să fie interesat de conversație. Căută țigările cu degetele. Știa că n-o să fumeze țigara pe care o găsea, dar asta era o chestie specială. Degetele lui nervoase se jucară cu țigara în timp ce cântărea și aștepta următoarele cuvinte ale lui Narvesen: jigodia luase înapoi o jumătate de milion de coroane și-și pierdea din timpul prețios bătătorind pământul peste o groapă care fusese deja umplută. Ceea ce tocmai făcuse Inge Narvesen fusese să aprindă un becuț albastru în capul lui Gunnarstranda, un becuț care trimitea un mesaj clar: *Găsește o lopată și apucă-te de săpat!*

Totuși, probabil că Narvesen a simțit asta imediat. Vocea lui spuse:

— Îți irosesc timpul. Mi-am primit banii înapoi, iar vinovații au fost arestați.

— Atunci de ce suni?

— După cum am spus, ca să...

— Te-am auzit. Să te asiguri că problema a fost încheiată. De ce?

Tăcerea lui Narvesen dură exact cu două secunde mai mult decât trebuia. Spuse:

— M-ai înțeles greșit. După cum am arătat la început, voiam să-mi exprim sincera recunoștință...

— Am auzit și asta. Deci nu are importanță pentru tine că acest caz nu a fost închis?

Două secunde în plus de tăcere, din nou.

— Nu?

— Cazul nu a fost redeschis niciodată. Banii au apărut în urma unei investigații într-o problemă complet diferită. O crimă. Iar investigația e în plină desfășurare.

— Da.

Gunnarstranda tăcu.

Inge Narvesen tăcu.

Gunnarstranda începea să se distreze.

— Mă bucur că am vorbit, spuse domol și puse receptorul în furcă.

Ușa se deschise și intră Lena Stigersand.

— Aș vrea să-mi faci o favoare, spuse Gunnarstranda. Caută prin toate listele de pasageri pentru zborurile aeriene să vezi dacă găsești numele lui Merethe Sandmo. Conform unui coleg, trebuie să fi luat un avion spre Atena acum câteva zile. Mergi cu două săptămâni în urmă. Nu limita căutarea la Atena.

Lena Stigersand scoase un oftat adânc.

— Și tu? întrebă ea.

— O să am o discuție cu Sørlie Minte-de-Găină să-i spun că Inge Narvesen încearcă din răspuțeri să-și protejeze castelul din cărți de joc de vânturile și de trepidațiile agasante ale pământului, spuse Gunnarstranda cu un rânjel.

Auzi o bătaie ușoară în ușă. Yttergjerde își strecură capul.

— Te deranjez?

— Nu mai mult decât de obicei, spuse Gunnarstranda vesel.

— Știi cumva un avocat pe nume Birgitte Bergum?

— Dacă aș fi cunoscut-o, m-aș fi simțit obligat să-i spun Bibbi, iar eu nu i-aș zice nimănui Bibbi, cu atât mai puțin unei blonde de treizeci și cincizeci de ani care dă interviuri în săptămânale și vorbește despre experiențele ei legate de liposucție.

Lena Stigersand își înalță capul:

— Nu știam că citești reviste săptămânale, Gunnarstranda.

— Așa cum e imposibil să găsești perfecțiunea pe pământ, e imposibil să înțelegi ce găsesc potrivit jurnaliștii culturali ai Norvegiei să comunice către majoritatea tăcută.

— Detectez cumva prejudecăți împotriva jurnaliștilor sau a blondelor cu operații de liposucție?

— Doar împotriva prostiei generale. Ce crezi despre cineva care proclamă imperios că viața e prea scurtă ca să nu te înconjoři de obiecte frumoase?

Yttergjerde și Lena Stigersand schimbă priviri:

— Câtă pasiune!

— Haideți să trecem la treabă!

— Birgitte Bergum îl apără pe Rognstad, spuse Yttergjerde.
— Vorbește tu cu ea. Eu nu mă simt în stare.
— Am vorbit. Spune că Rognstad vrea să facă un târg. Vrea să facă o mărturisire. Gagica asta, Bibbi, acționează doar ca mediator.

Gunnarstranda începu să-și îmbrace haina.

Lena Stigersand prinse curaj și-l întrebă direct:

— Ce e rău în a vrea să te înconjori de obiecte frumoase?

— Chiar te interesează ce cred ceilalți?

— Da.

— Ce crede Birgitte Bergum?

— Nu.

— Cine te interesează, de exemplu?

— Tu, de exemplu.

— Eu?

— Da.

Gunnarstranda îi aruncă o privire lungă, iscoditoare.

— Personal, spuse el înțepat, îmi petrec tot timpul păstrându-mă în formă și sănătos, și fac asta evitând sălile de sport, moderația, cursurile despre cum să te lași de fumat, regimurile alimentare noi și un somn bun noaptea.

Yttergjerde spuse:

— M-am gândit la ceva.

Ceilalți doi se întoarseră spre el.

— Dacă Rognstad știe ceva... nu, lăsați-o baltă.

— La ce te gândeai? insistă Gunnarstranda.

— Las-o baltă. Se prea poate să nu fie nimic. Adică, Rognstad e în arest și acum vrea să scape. Ar putea spune orice.

— Dar te gândeai la ceva anume.

— Mă gândeam că singurul lucru care s-a întâmplat de când a dat peste Frank e că a fost arestat – și că e singur. Adică, Ballo nu a apărut la bancă. Poate că Ballo...

— Da?

Yttergjerde ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. Oricum, nu știm care va fi mișcarea lui Rognstad, nu-i așa?

Gunnarstranda căzu pe gânduri.

— E o chestie aici, spuse el. Ballo a dispărut. Merethe Sandmo a dispărut.

Se uită la Lena Stigersand.

— Verifică și numele lui Ballo pe lista pasagerilor.

Apoi Gunnarstranda se întoarce la biroul lui cu pași rari și înceți. Se așeză, luă telefonul și formă un număr.

Ceilalți doi se uitară unul la altul. Lena Stigersand își aplecă umerii înainte când Gunnarstranda ceru să vorbească cu directorul băncii.

Mai schimbă priviri și când auziră întrebarea:

— Ați putea afla de la angajații dumneavoastră dacă a mai existat vreo vizită înregistrată la caseta aceasta de valori în ultimele trei luni? Da, vă rog să mă sunați înapoi.

Frank Frølich stătea în mașină și citea raportul despre jaful din locuința lui Narvesen din 1998. *Marele mister*, gândi el, punând hârtiile jos și pornind motorul ca să mențină căldura. O spargere. Cinci sute de mii de coroane într-un seif mic. Hoții nu reușiseră să deschidă seiful în casă, așa că l-au luat cu ei. Au furat seiful din casa de la Ulvøya. Ce-l uimise la vremea aceea fusese cât de *curat* lucraseră: nimic altceva furat, nu tu argintărie, nu tu bijuterii, nicio zgârietură pe combina hi-fi Bang & Olufsen, niciun ornament de lux atins, nu vandalism, niciun bilețel extravagant, niciun pipi în borcanul de gem – sau alte cărți de vizită originale pe care le lasă în urmă hoții. Numai seiful se făcuse nevăzut, conținând o jumătate de milion de coroane norvegiene. Destul de greu sau destul de neobișnuit pentru echipa de investigație – inclusiv pentru el însuși – să construiască ipoteze alternative – cum ar fi faptul că Narvesen ar fi putut inventa totul pentru o potențială asigurare. Dar, din moment ce în seif nu fuseseră elemente specifice, conținutul nu fusese asigurat. Erau numai bani înăuntru, iar Ilijaz Zupac fusese identificat ieșind din casă în noaptea aceea – ca făcând parte dintr-un grup cu mai mulți inși. Și unde fusese Narvesen în noaptea aceea? Departe. Era în vacanță – conform raportului – în insulele Mauritius.

Își aduse aminte de gândurile pe care le avusese în 1998. În primul rând, spargerea trebuia să fie autentică. Din fericire, o vecină vigilentă se alarmă din cauza activității neobișnuite din grădina și casa lui Narvesen, despre care știa că e goală. Sună la poliție, care ajunsese prea târziu. Apoi, din dosarul de poze, îl indică pe Zupac ca fiind unul dintre bărbații pe care îi văzuse urcându-se în mașina care plecase. Frank Frølich se gândise la vremea aceea că jaful trebuie să fi fost o treabă din interior. *Cineva* trebuie să fi știut de bani, *cineva* trebuie să fi știut unde era seiful și aceeași persoană trebuie să fi știut că Narvesen era plecat, și că, astfel, drumul era liber. Cu toate acestea, individul care fusese arestat, Zupac, nu scosese un cuvânt nici despre jaf, nici despre complicități lui.

Frank Frølich luă o hotărâre: băgă mașina în viteză și porni. Era o după-amiază întunecată de decembrie. Pătura de nori care se adunase peste Ekeberg Ridge semăna cu un morman de zdrențe soioase. O luă pe Mosseveien spre Ulvøya, fără să știe dacă Narvesen e acasă sau ce i-ar putea spune omului.

Traversând podul Ulvøya, trecu pe lângă un domn mai în vârstă, cu beretă și o haină de lână, care pescuia. Asta, se gândi Frølich, ar putea fi o abordare – să arunci un fir în apă și să stai pur și simplu în frig, cu mintea comutată pe regimul de funcționare: observator.

Frølich viră pe Måkeveien, frână și parcă în spatele unui Porsche Carrera. Studie forma aerodinamică a mașinii, gândindu-se: *Dacă mașina asta e a lui Narvesen, e un măscărici mai mare decât îl credeam.* Casa din spatele gardului era mare și decomandată, postbelică, și fusese investit masiv în ea la un moment dat. Deschise poarta de fier forjat, merse până la ușa de la intrare și sună la sonerie. Lătrat puternic dinăuntru. Vocea unei femei strigă ceva. Apoi se auzi un sunet de gheare pe dușumeaua de parchet. Ușa se deschise. O femeie la vreo treizeci de ani, cu părul lung, negru ca pana corbului, o înfățișare orientală și un zâmbet demn de figurantă într-un film de la Hollywood. Avea o cicatrice vizibilă, lungă de trei centimetri, de la bărbie spre obraz. Nu-i afecta înfățișarea în niciun fel; era genul de semn care te invita să te uiți de două ori, care-i împrumuta feței o tentă de mister, chiar de misticism. Câinele pe care-l ținea era un setter englezesc slab, cu o înfățișare fragilă. Dădea din coadă și voia să fie băgat în seamă.

— Da? spuse femeia, și spre câine: Gata, gata! Ai salutat, acum poți să te potolești. Haide, fugi înăuntru!

Apucă zgarda câinelui și mai mult îl ridică decât îl împinse în spatele ușii largi, pe care apoi o închise.

— Da? repetă cu o voce prietenoasă. Cu ce vă pot ajuta?

Frank Frølich se gândi că i se potrivea Porsche-ul. Spuse, și acesta era adevărul:

— Sunt polițist. Am investigat odată un jaf aici, acum vreo șase ani.

— Inge nu este acasă momentan.

— Păcat.

Câinele mârâia în spatele ușii. Zgâria ușa cu labelle. Ea zâmbi din nou. Cicatricea mică din colțul gurii se retrase într-o gropiță.

- Vrea doar să se joace. Dar ce-ați pățit?
- Frølich își pipăi contuziile de pe față și spuse:
- Accident de muncă. Când se întoarce?
- În jur de opt.

Se uitară unul la altul. Ea făcu un gest prin care sugera că voia să încheie conversația și să intre în casă.

- Sunteți partenera lui sau...?
- Partenera, încuviință ea. Întinse o mână subțire: Emilie.
- Frank Frølich.

Nu spuse care era motivul vizitei. Ea era îmbrăcată doar în haine ușoare, cu picioarele goale, sandale. Sigur îngheța de frig, stând așa acolo.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, femeia tremură ușor.

— Păcat că nu e aici, dacă tot ați făcut efortul, își coborî privirea.

— Aveți un mesaj, un număr de telefon...?

— Nu, nu, spuse Frank Frølich și trecu direct la subiect. Banii care au fost furați atunci au apărut, dar el știe despre asta. Aveam doar câteva întrebări. Știți ceva despre întâmplare?

Clătină din cap.

— Inge și cu mine ne știm doar de doi ani. Ar fi mai bine să vorbiți cu el.

— Era în Mauritius când s-a întâmplat, spuse Frølich. În vacanță. Nu știți dacă era singur sau însoțit, nu-i așa?

Acum expresia de pe figura ei era mai degrabă încordată decât prietenoasă.

— Nu știu nimic despre lucrurile astea. Îmi pare rău.

— Păi, pot să revin mai târziu, spuse Frølich și plecă.

Când ajunse la poartă, se uită înapoi. Femeia nu se mișcase din loc; se uitase la el în tot răstimpul acesta. Câinele din spatele ușii fusese dat uitării. Probabil că uitase și că înghețată de frig, se gândi el.

Gunnarstranda ajunsese târziu la întâlnirea lor de seară, ca de obicei. Se înțeleseseră să se întâlnească la Restaurantul Sushi în Torggata. Lui Tove îi plăcea la nebunie sushi; nu voia nimic altceva în afară de sushi – câteodată. Restaurantul avea o locație bună, la parter, pe cea mai exotică stradă din Oslo. De aceea îi plăcea să mănânce aici. Mâncarea era exact ca în Japonia. Cu toate acestea, spre deosebire de restaurantele unde se servea sushi din Aker Brygge sau Frogner, oaspeții de aici erau oameni adevărați – de fapt, era foarte greu să dai de brokeri care suferă de complexul Dow Jones⁷ sau de tineri ferchezuiți, visând la un rol de figurant într-o reclamă.

Se uită la ceas. Țsta era un mic concurs între ei. Zece minute întârziere. Urcă pe scările de lemn, trecu de ușa de la etajul întâi și se uită în jur. Ea nu era acolo. Făcu un semn către ospătarul-șef, un individ care arăta a japonez, în negru.

— O masă la geam rezervată pentru ora șapte, spuse el, punându-și haina în cuier.

Acesta era jocul ei. Habar nu avea dacă rezervase vreo masă sau pe numele cui. Știa un singur lucru: când serveau mâncare exotică, ea nu rezerva niciodată o masă pe numele lui.

Ospătarul-șef consultă registrul.

— Rarsen? Masă pentru patru?

Gunnarstranda clătină din cap.

— Masă pentru doi? Kar Rinaeus?

Gunnarstranda încuviință.

— Carl Linnaeus⁸. Doamna a ajuns?

— Încă nu.

Bărbatul luă două meniuri și îl conduse în încăpere.

Abia apucase să se așeze și să comande când Tove intră pe ușă. O secundă mai târziu, era lângă masa lui, aducând cu ea o adiere de aer rece, de iarnă.

— Iartă-mă, dar nu am găsit niciun loc de parcare.

— Deci ai câștigat și de data asta.

⁷ Dow Jones – indicele Bursei din New York.

⁸ Carl Linnaeus (1707-1778) – botanist, medic și zoolog suedez.

Zâmbi șmecherește și luă loc.

— Am comandat, spuse el.

Se uitară unul la celălalt. Îl studia cu ochii râzând - când era așa, reușea mereu să scoată de la el o remarcă aspră despre viață.

— Referirea la un botanist... asta înseamnă că o să fii Helen Keller data viitoare? o întrebă.

— Semăn cumva cu Helen Keller?

— Semăn cumva cu Carl Linnaeus?

— Vorbești în stilul lui câteodată. În afară de asta, m-am gândit că o să fii flatat.

Ospătarul veni cu tăvile de sushi.

— Ar exista o asemănare mai mare dacă ți-ai face ceva la păr. Ai putea să-ți iei o perucă lungă în loc să-ți piepteni părul așa, spuse ea. Perucile cu coadă de purcel sunt sexy.

— Aș semăna mai mult cu Linnaeus, zise el. Dar n-aș fi mai sexy.

Tove zâmbi din nou.

— Atunci poți să spui cine vrei să fii data viitoare.

— Nu, tu alegi.

Zâmbi jucăuș, pentru că știa că nu-i plac jocurile de felul acesta.

— Meryl Streep, spuse el.

— Mulțumesc, dar nu cred că ospătarul-șef o să te creadă, replică ea. Oricum, de ce nu mănânci? Nu ți-e foame?

Gunnarstranda se uită la somonul roșu care acoperea cilindrul de orez pe care îl ținea în mână. Asemănarea era intimidantă.

— A murit Kalfatrus, ieri, spuse el, ridicându-și ochii. *Mare greșală*, reflectă.

Tove nu se mai putea stăpâni. Râdea atât de tare, că-și pierduse râsuflarea.

Frank Frølich găsi numărul personal de telefon al lui Inge Narvesen pe Internet. După ce se făcu ora opt, mai așteptă o jumătate de oră și apoi sună.

— Emilie la telefon.

— Tot eu sunt, Frølich, polițistul.

O palmă fu așezată pe receptor. Voci nedeslușite în fundal. Emilie reveni.

— Inge e puțin ocupat. Poate să vă sune înapoi?

— Durează doar două secunde.

Palma peste receptor, din nou. Iar voci în fundal. Apoi o voce iritată de bărbat:

— Ce vrei?

— Sunt vreo două lucruri despre care voiam să te întreb în legătură cu jaful de acum șase ani.

— De ce?

— Voiam să clarific câteva aspecte.

— Ești în concediu. Orice ți s-ar părea neclar nu mă interesează absolut deloc.

— E vorba doar să limpezim niște aspecte care ar putea arunca lumină asupra...

— Nu e vorba de asta. E vorba că te furișezi în cartierul în care locuiesc și hărțuiești o persoană la care țin.

— Hărțuiesc?

— Întrebând-o pe Emilie despre lucruri de care nu are cum să știe. Și, pe deasupra, faci insinuări.

— Ceea ce încerc să fac e să privesc jaful în lumina faptului că au apărut banii.

— Greșit, spuse Narvesen tăios. Și acum cred că e timpul să punem capăt acestei conversații.

— Dacă mă lași să termin. Banii furați au apărut în posesia cuiva care nu a fost investigat când s-a anchetat jaful. Asta înseamnă că lucrurile pot fi lămurite acum...

— Lucrezi în nume propriu fără puterea de a ancheta și acest caz *a fost închis*.

— De unde știi asta?

— De la șeful tău. Și, Frølich, hai să vorbim deschis. Singurul scop al acestei conversații e să iei cunoștință de următorul lucru: STAI DEPARTE DE CASA MEA.

— Spargerea a fost o treabă prea curată, insistă Frølich. Nu a fost furat nimic. Nimic din casa ta nu a fost atins.

Se făcu liniște la celălalt capăt al firului.

— Cineva a știut de bani, a știut unde sunt și a știut că nu era nimeni acasă. Asta înseamnă că cineva le-a transmis lui Ilijaz și găștii lui informația și au dat spargerea când ai fost plecat.

— Unde locuiești, ofițer Frølich?

— Unde locuiesc eu?

Nu spuse nimic. Narvesen închisese telefonul.

Frank Frølich rămase uitându-se în gol la perete. Nu se despărțiseră în termenii cei mai amiabili. Dar nu avea niciun sens să sune din nou.

Când se duse la culcare în seara aceea, se întinse și se uită la perna de lângă perna lui. Părul lung, negru al lui Elisabeth contrasta cu albul pernei. *Un volum de poezie*, se gândi, *un semn de carte, un fir de păr*. Deschise cartea în același loc: *Nu uit pe nimeni*. Luă firul de păr, îl ridică și-l așează cu grijă pe pagină, ca pe un semn de carte fin. Se gândi: *oase lungi într-o cabană arsă până în temelie*. Încercă să-și imagineze fața ei. Dar imaginea pălise. *Sunt un idiot sentimental*, se gândi, și merse la baie.

În timp ce se spăla pe dinți, sună soneria.

Își întâlni propriii ochi în oglindă, închise robinetul și puse periuța jos. Se uită la ceas: era trecut de miezul nopții.

Soneria se auzi din nou.

Se duse pe hol și se uită pe vizor. Nu era nimeni acolo. Deschise ușa. Nimeni. Merse la ușa care dădea în casa scărilor. O deschise și pe asta. Nici acolo nu era nimeni. Ascultă, dar nu auzi nimic.

Se întoarse în apartament. *Probabil niște puștani care au sunat și apoi au fugit. Cu excepția unui lucru. E trecut de miezul nopții*. Se uită la butonul care deschidea ușa de la intrarea în bloc, dar ezită. În loc de asta, luă receptorul de la interfon și spuse:

— Alo?

Nimic. Doar niște pârâituri.

Închise interfonul, merse în camera de zi și se uită pe geam.

Dacă era cineva jos, ar fi fost imposibil să-l vadă de aici, de sus. Afară, totul părea normal: mașini parcate, trafic sporadic pe șoseaua de centură 3, în depărtare. Dar în șirul de mașini parcate văzu o pereche de lumini roșii strălucind. Un motor era pornit.

Asta nu însemna neapărat ceva, dar merse oricum în dormitor și luă binoclul din dulap. Mașina era un Jeep Cherokee, dar plăcuța de înmatriculare nu era vizibilă. Iar geamurile erau mate, impenetrabile.

Își luă gândul de la asta, termină de spălat pe dinți și merse să se întindă în pat. Stătu cu ochii ațintiți la tavan, până simți cum îl cuprinde treptat oboseala. Stinse lumina și se așeză pe o parte.

Atunci sună telefonul.

Deschise ochii, contemplă întunericul și apoi ascultă cum sună telefonul, la nesfârșit. În cele din urmă, se întinse și ridică receptorul.

— Alo.

Tăcere.

— Alo, mai spuse o dată.

Se auzi un pâraie, până când, oricine ar fi fost la capătul celălalt al firului întrerupse legătura.

Dormi prost și era obosit când porni ceasul deșteptător. Se trezi cu o singură idee în minte: să-și scoată cabana arsă din schema mentală. Să meargă și să vadă cu ochii lui. Porni devreme, înainte de ora șapte dimineața, și ajunse în Steinshøgda pe la opt. Pe porțiunea de drum până la Hønefoss, păstră limita de viteză. Începu s-o calce abia când ajunse de-a lungul râului Leira, în valea Begna. Chris Rea cânta „The Road to Hell”⁹. Ce ironie, se gândi, și dădu mai tare. Văile Norvegiei erau cufundate în semiobscuritatea iernii. Soarele strălucea pe vârfurile munților. În valea Begna, brazii se înălțau ca niște stindarde de fiecare parte a drumului. Încercă să-și imagineze fața și corpul lui Elisabeth, dar nu se putea gândi decât la *oase lungi*. Cineva dăduse foc cabanei și ei. Cineva fusese acolo noaptea și văzuse bârnele înghițite de flăcări, cineva ridicase un braț ca să se protejeze de valul de fierbințeală, auzise ferestrele explodând într-un crescendo de flăcări și uierătoare și pâraiturile a mii de fibre din bârnele de lemn, pe măsură ce focul le învăluia. Cineva stătuse acolo respirând pe gură ca să nu simtă duhoarea de carne pârlită, în fumul negru-gălbui pe care-l scotea focul ce cuprinsese cartonul gudronat, cărțile, țesăturile din lână și lămpile cu parafină explodând în șuvoaie de scântei, apoi flăcări și mai mari devorând pilotele, mobila de bucătărie, o stivă de lemne într-un șopron; vâlvătaile topind scaunul unei toalete ecologice înainte să ia foc odată cu tot mobilierul cabanei și o singură lumânare răsturnată. Piele carbonizată, carne topindu-se și luând foc, păr care sare în aer într-un nor tăcut.

Asuda. Articulațiile degetelor de pe volan se albiră și simți că trebuie să oprească, să coboare din mașină. Opri pe dreapta într-un refugiu pentru autobuze, se dădu jos și trase aer în piept, cu respirația tăiată, de parcă ar fi fost într-un marș lung, cu o greutate mare în spate. *Ce se întâmplă, ce naiba mi se întâmplă?*

Trebuia să meargă acolo, la ruinele carbonizate. Voia să vadă rămășițele cu ochii lui. Stătea sprijinit de capota mașinii, arătând ca un prizonier dintr-un film american. Vru să verse, dar avea

⁹ "Drumul spre Iad".

stomacul gol. Trecu o mașină pe drum, doi ochi se uitară compătimitor la el, ceea ce-l făcu să se îndrepte și să inspire adânc.

Când, în cele din urmă, fu în stare să respire normal, se urcă înapoi în mașină și plecă mai departe. De data asta își înecă melancolia în rock latin: *Mana - unplugged*. Un număr bine-venit de secvențe de chitară, suficientă emoție și, din moment ce nu vorbea spaniolă, îi era absolut imposibil să înțeleagă despre ce cântau. Intră cu mașina în piața Fagernes înainte să bată ceasul ora douăsprezece. Flămând, dar fără stare, luă niște fructe de la un chioșc și plecă. Întinericul de decembrie începea deja să dea târcoale. Avea să mai fie lumină cel târziu până la trei și jumătate. Se îndrepta spre nord – acompaniat acum de Jonny Cash – „The Man Comes Around” și refrenele lui scârțâite la chitară. Era de parcă ar fi mâncat vitamine: fiecare vers din cântec îl făcea să se simtă mai puternic. Viră spre Vestre Slidre și o luă pe Panoramaveien, spre Vaset. Zăpada de pe culmi începea să capete culoarea albăstruie de iarnă. Mestecenii erau goi și butucănoși, de ambele părți ale drumului. Ajunse în Vaset. Mai era ceva de mers până la liziera de copaci a muntelui. Continuă să conducă până găsi grupul de cabane, apoi lăsă mașina să alunece încet printre casele mici, spre ruine.

Un horn înalt de vreo cinci metri se ridica asemenea unui obelisc înfipt în mijlocul unei grămezi negre de cenușă.

Deci asta e locul unde te-ai ascuns. Unde ai fost găsită. Unde ai strigat după ajutor.

Ruinele erau înconjurată cu bandă albă cu roșu. În aer plutea un miros greu de ars. Se uită în jur. Nicio priveliște. Cabana era așezată într-un fel de scobitură. Se afla la doar douăzeci sau treizeci de metri de celelalte cabane. Un hățiș impenetrabil de mesteceni îi împiedica pe ceilalți să vadă înăuntru, ca o pernă de ace înălțându-se spre cer. Lovi cu piciorul o cutie de vopsea mânjită de funingine. Se rostogoli și se opri. În jurul cutiei erau arcuri înnegrite. *Aici, chiar aici, trebuie să fi fost un pat.*

Simțea cum îl ia greața în valuri.

Stând acolo, cu privirea îndreptată spre mormanul de funingine, își dădu dintr-odată seama cât de sătul era de toate astea. De Violentă. De Foc. De Moarte.

Se răsuci, se întoarse la mașină și porni motorul. Avea și el cabana lui. O să meargă acolo.

Cel care conduse câțiva kilometri înapoi spre Fagernes era un om mai calm. Se opri să facă plinul. În timp ce stătea cu pompa de benzină lângă mașină, se auzi strigat pe nume. Frølich se întoarse, dar nu recunoscuse omul din prima. Apoi își aminti: o față roșie ca focul, păr roșcat și un aer autoritar, era „Coacăză” sau Per-Ole Ramstad, după numele de botez.

— Per-Ole! strigă Frølich drept răspuns.

Omul era în ușa benzinăriei și-i făcu semn cu mâna să-l urmeze. Frølich îi arătă că trebuie să termine de făcut plinul întâi.

Urmaseră Colegiul de Poliție împreună, el și Per-Ole, alias Coacăză, din cauza părului și a obrajilor roșii. Per-Ole lucra la secția de poliție din Nord-Aurdal. Un suflet robust într-un trup robust. Era varianta polițienească pentru Poștașul Pat¹⁰ – un om care știa pe toată lumea din aria lui de lucru și era amabil cu toți. Frølich stoarse ultimele picături din pompă, înșurubă capacul rezervorului, se înarmă pentru întrebări abile și se duse să plătească.

— Am auzit că ai încasat-o, spuse Per-Ole după ce schimbă câteva vorbe.

— Adică? replică Frank Frølich, punând restul în buzunar.

— Am auzit că ai avut o poveste cu doamna care a murit în incendiul de la cabana din Vaset.

— Și ce-ai mai auzit?

Per-Ole rânji.

— Am auzit despre concediul tău, asasinarea unui paznic, o achitare nelalocul ei și toate prostiile. Dar, în afară de asta, ești bine?

Expresia lui Per-Ole reflecta grijă și simpatie reale. Frank Frølich îi umflă obraji cu aer.

— Se vede?

— Arăți de parcă ai avea nevoie de o vacanță de la vacanță, Frankie.

— Ai dreptate de data asta. Și tot încerc să mă relaxez de vreo două săptămâni deja.

— Și acum? Ai fost acolo sus? Per-Ole arătă din cap. La ruine? Frølich încuviință.

Schimbă o privire.

¹⁰ Personajul principal al unui serial de desene animate cu același nume. (N.r.).

— Vrei să afli un secret? Întrebă Per-Ole. Tocmai am primit un raport care cu siguranță ar trebui să-l intereseze pe șeful tău. Ai auzit de cineva care se numește Merethe Sandmo?

Frølich încuviință din nou.

— Mă gândeam eu. Vezi tu, cei din Oslo ne-au cerut să anchetăm ceva. Femeia asta, Sandmo, a fost văzută în Fagernes în aceeași zi în care a ars cabana.

— Sigur?

— Sigur, spuse Per-Ole încet. Era într-un restaurant. Nu pot să-ți spun mai mult de atât, de fapt.

— Era singură?

Per-Ole clătină din cap.

— Femeia a luat cina la hotel cu un bărbat.

— Ea stătea la hotel?

— Nu.

— Identitatea bărbatului?

— Necunoscută. Totuși, șeful tău - nu-mi amintesc cum îl cheamă - dar e cel cu temperament irascibil și cu părul dat peste cap - ne-a trimis un teanc de poze prin fax.

Se uitară iar unul la altul.

— Ai putea sta vreo câteva zile pe aici, nu-i așa? Îi sugeră Per-Ole. Ne-am putea duce pe munte și la pescuit în Vællers? Am prinde niște pește oceanic gras, l-am afuma și l-am mânca împreună cu o dușcă-două. Nu există pe lumea asta metodă mai bună să-ți încarci bateriile.

— Sună foarte tentant, Per-Ole, dar...

— Dar?

— Am propria mea cabană de supravegheat. Într-acolo mă duc acum. La Hemsedal.

Frølich putea să vadă în ochii lui Per-Ole că acesta îi citise gândurile. Dar Per-Ole era un băiat de treabă. Nu spuse nimic.

— Cu altă ocazie, continuă Frølich. Nu prea avea chef să fie sociabil. A fost greu - să văd ruinele, vreau să zic.

Era întuneric când urcă pe drumul de munte cu mașina, spre cabana familiei. Farurile prindeau în raza lor paravanul de pini de pe ambele părți, reducând universul la o cărare îngustă învăluită de ziduri de pin. Aici era o zonă cu case și ferme izolate, vânat și păsări. Știa asta, pentru că fusese aici de nenumărate ori. *Poate că asta e problema mea. Văd cazul ăsta așa cum vede un șofer*

realitatea, ca pe niște obiecte pe care farurile le scot în evidență și le iluminează. Poate ar trebui să schimb perspectiva, să găsesc un alt unghi?

Era, ca de obicei, mai frig înăuntru, în cabană, decât afară. Deschise toate ușile și ferestrele să se creeze un curent puternic și să împrăspăteze aerul din casă, până când se duse după apă la fântână. Fântână era probabil prea mult spus. De fapt, era un firicel de apă care fusese transformat în izvor. Săpase împreună cu tatăl lui ca să facă o groapă destul de mare pentru a aduna apa de suprafață, după ce era filtrată printr-un strat de nisip pentru curățare. Apoi îngropaseră un cilindru de beton pe care-l cumpăraseră de la un fermier din sat. Așa că aveau o fântână adâncă de un metru și jumătate, care nu seca niciodată. Și, în plus, nu îngheța în pământul care o înconjura. Tăiasă un capac de ardezie care să se potrivească peste cilindrul de beton, montase balamale și un mâner mic. Tot ce aveai de făcut era să tragi capacul la o parte și să dai drumul găleții în apa întunecată. Apă curată cum e cleștarul, plină de minerale și bună la gust.

Ca întotdeauna, își potoli setea înainte s-o ia încet cu găleata înapoi spre casă.

Apoi închise ușile și ferestrele și aprinse vechiul șemineu pe lemne. Dura ceva până se încălzea spațiul mare de sub tavan. Așa că ieși pe verandă și deschise sauna. Soba pe lemne de acolo avea să dogorească în mai puțin de o oră. Aduse niște surcele de mesteacăn, curăță coaja și o folosi ca să aprindă focul. Pe măsură ce flăcările prindeau putere, puse bușteanul în sobă și privi cum se aprinde, înainte să închidă ușa de la sobă cu tirajul la maxim. Acum nu trebuia decât să aștepte. De pe verandă vedea apa, care încă nu înghețase. Se duse în șopron și își luă undița, câteva cârlige și un cuțit vânătoresc. Apoi merse agale până la iaz ca să-i treacă timpul. Lumina Lunii strălucea pe cer ca o lampă chinezească albă. Toți mestecenii își pierduseră frunzele. Luna se reflecta pe suprafața întunecată a apei și în aburii de ger care se înălțau. Probabil că apa era prea rece să prinzi vreun pește. Chiar și frunzele nuferilor începuseră să se pregătească de iarnă. Aruncă firul de câteva ori, mulineta scârțâi și cârligul sparse oglinda apei, ca săritura unui păstrăv. Dar nicio mușcătură. Nu conta. Continuă să arunce undița. Apa era rece, iar peștii, la adâncime. Lăsă cârligul să se scufunde până când firul rămase moale și buclat, apoi răsuci încet. Asta era cârligul

lui preferat, cu moț roșu și pete roșii. Învârti mulineta, ridică firul, aruncă, lăsa cârligul să se scufunde, mai strânse firul pe mulineta și momeala fu mușcată. Smucitura era înconfundabilă. Păstrăv. Dispăru cu momeala, iar Frølich îl lăsa să fugă. Firul se mișca în zigzag peste apă, până când blocă mulineta și începu s-o strângă iar. Ținea. Poate o jumătate de kilogram. Mărimea perfectă. Perfect de prăjit în tigaie.

Peștele luă o hotărâre și înotă la mal. Frølich îl lăsa să înoate, mai strânse mulineta până simți altă smucitură. Treizeci de secunde mai târziu îl trase la mal; peștele se zbătu din răputeri, se zvârcoli și sări într-o tufă de ienupăr. Îl prinse cu ambele mâini și îl ținu strâns. Peștele mâncase toată momeala. Îi frânse repede gâtul și îl cântări în mâini. Uitându-se sus, la Lună, își dădu seama că fusese departe – atât cât durase –, fără să se gândească la altceva în afară de plăcerea de a fi aici, în întuneric, lângă lac.

Se îndreptă spre cabană, gândindu-se că sauna sigur se încălzise destul de tare până acum. Dar termometrul de pe peretele din saună arăta numai 60 de grade. Mai puse niște mesteacăn uscat și niște pin. Pinul uscat ardea ca bețele de chibrit, repede și puternic, cu flăcări ce aveau să încingă aerul. După aceea merse la fântână, ca să aducă apă să toarne peste pietrele din soba de saună. Când se uită din nou la cer, văzu că se acoperise de nori. Stătu pe verandă, sorbind dintr-o sticlă de jumătate de whisky Upper Ten. Temperatura din saună ajunsese la 80 de grade și începură să cadă primii picuri de ploaie.

Se dezbracă și se așează gol pe bancă. Transpirația curgea râuri de pe el. Se gândi la Elisabeth. La mâinile ei care-i atinseseră cu frenezie trupul. Aruncă apă peste pietre. Sfârâiră și aburul fierbinte i se lipi de piele, usturându-l. Dar se strădui să stea locului. Privi flăcările prin ușa de sticlă a sobei și se gândi la vâlvățiile arzând oasele lungi, scânteietoare. În scurt timp, n-avea să mai poată suporta căldura. Se ridică. Temperatura se apropia de 90 de grade când se năpusti afară și se așează gol pe un trunchi de pin, în ploaie. Asta era cealaltă plăcere a saunei, să fii spălat de apa de ploaie, care avea cu un grad-două mai mult decât zăpada, dar să-ți fie la fel de cald ca mai înainte. Ploaia și transpirația se amestecă una cu cealaltă. Ploaia îl uda în continuare, dar când se linse pe braț, avea gust sărat, de transpirație. Picăturile de ploaie îi curgeau pe trup, își croiau

drum în jos, pe abdomen, pe coapse, și se desprindeau aterizând pe frunzele de merișor. Apoi vântul îi înfășură și-i mângâie trupul, o formă nouă de confort, răcorindu-l puțin, suficient cât să se ridice și s-o ia la vale spre iaz: apa rece ca gheața, în care plonjă și înotă printre frunze de nufăr, un monstru alb, unduitor. Răcorit și tremurând, fugi înapoi, călcând pe vârfuri, spre saună și spre căldura înăbușitoare. Se așează pe bancă și-și plănui masa de după aceea: păstrăv la grătar cu sare și piper, niște ciuperci pe care le adusese cu el și puțină smântână, apoi o bere sau niște vin alb din beci. Stând întins, se gândi la Elisabeth din nou. Ar fi trebuit s-o aducă aici, să-i arate toate astea, pentru că asta era ceea ce-l reprezenta, asta era viața la care tânjea din când în când; locul unde venea să-și găsească împlinirea.

Era iar learcă de transpirație. Trupul aproape că-i ajunsese la limita toleranței, când auzi un zgomot pe verandă. Își înalță capul și ascultă. Probabil căzuse ceva, dar nu avea ce. Ba da. Undița. O sticlă mică de Upper Ten. Se ridică și împinse de ușă ca să iasă. Nu se clinti. Se încordă. Ușa părea încuiată. Apoi auzi alt zgomot. Sunet de pași. Se așează pe bancă. Gol, mai-mai să explodeze de căldură, learcă de sudoare. Înăuntru: 98 de grade. Afară: aer curat, răcoare, chei de la mașină, haine, bani. Cineva încuiase ușa. *Ce se întâmplă?* Se ridică și se împinse cu umărul în ușă. Nu se mișcă deloc. Ușa era înțepenită de afară. *Cineva m-a încuiat înăuntru. Dar cum?* Împinse din nou. Dar ușa se ținea bine. Se uită în sus la mica fereastră din perete de cincisprezece centimetri pe treizeci. Imposibil. *Nu mai suport!* Se lăsă cu toată greutatea pe ușă. Degeaba. Apoi simți un miros: *Fum.*

Se uită pe ferestruică. Nu era nicio îndoială. Flăcările mângâiau pereții. *Încearcă să mă facă scrum aici, înăuntru.* Clipi, ca să scape de transpirația care-i intrase în ochi. Vedea ușa galbenă tremurând, din cauza căldurii. Dădu cu piciorul în ea. Nu se întâmplă nimic. Fum galben-cenușiu se infiltra prin crăpăturile dușumelei. Scândurile de pe jos erau mai calde decât fuseseră cu două minute în urmă. Îi ardeau tăpile picioarelor. *Oase lungi.* Vedea titlurile din ziare cu ochii minții: *Bărbat găsit mort în incendiu la cabană.* Își luă avânt și se izbi de ușă. Umerii îl dureau cumplit, dar tocul ușii cedă cu o trosnitură. *Ăsta sunt eu, se gândi. Asta e cabana mea, nenorociților. N-o să-i dea foc nimeni, lua-v-ar dracu!* Se izbi din nou de ușă. Fumul îi intră în ochi și în nas. Nu vedea nimic; își pierdu echilibrul și căzu peste

soba încinsă. Strigătul de durere când carnea de pe umăr îi sfârâi. Dar arsura îl și trezi. Alt avânt. De data asta tăblia ușii cedă. Crăpă cu un sunet adânc și dogit. Își umplu plămânii cu aerul care se infiltra, își încorda mușchii la maximum, își puse toate cele nouăzeci și cinci de kilograme în spatele pumnului și sparse tăblia ușii. Articulațiile degetelor și brațul îi sângerău. Dar avea o mână de partea cealaltă a ușii și bâjbâi după clanță.

Era lopata de zăpadă. Coada fusese fixată sub clanță, iar lama fusese înfiptă într-o deschizătură dintre două mese de pe verandă. Ușa era complet blocată.

Dar oricine făcuse asta nu știa cât de fragilă era ușa, nu știa cât de calică fusese soră-sa, nu știa că ea cumpărase ușa la reduceri, o ușă din placaj, și nu din scândură. Odată ce trecuse cu mâna prin ea, restul era ușor. Pipăi după coada lopeții, o apucă, o trase la o parte și împinse ușa care se deschise. Se împletici pe verandă, trăgând cu putere aer în piept. Fugi afară, frecându-se la ochi din cauza fumului. Se așteptă să fie atacat. Dar nu îl atacă nimeni. Se uită în jur. Focul de sub saună fusese făcut din carton gudronat vechi și bucăți de lemn pe jumătate putrezit din grămada de lângă șopron, toate greblate la un loc. Frølich își înhăță hainele și le folosi să înăbușească focul. Trebuia să-l stingă cu o singură mână, gol, într-o zi de decembrie la munte. Dar reuși, ajutat fiind de ploaie. *Cum de a ars lemnul ăsta putred atât de violent?* se întrebă și apoi simți miros de parafină. Dură ceva până când frigul începu să-l muște de tălpile picioarelor, în timp ce-și concentrase toată energia să stingă focul. Geaca, geaca lui mare sufocase flăcările. Simțea cum trece timpul. Îi amortiseră picioarele. Dar în momentul în care – sângerând, negru de funingine și gol – trase în sfârșit aer în piept și fu sigur că focul blestemat nu făcuse altceva decât să pârlască peretele exterior al saunei, să înnegrească tocul geamului și să distrugă dușumeaua, se simți fericit. Tremura de frig și își puse pe el hainele ude, conștient că fusese cea mai ușoară țintă din lume pentru toți răuvoitorii, de cine știe cât timp.

Privi cu atenție în jur. Tot ce putea să vadă era liziera de copaci negri, în întuneric. Treaba fusese executată complet neprofesionist: să te decizi să dai foc cuiva de viu, blocând ușa de la saună, făcând focul cu lemn și parafină, să-l aprinzi și apoi să fugi înainte să vezi rezultatul. Instinctiv, știi: făptașul nu plecase. *Cineva stă undeva și mă urmărește, chiar acum.*

Înghițat și tremurând în întuneric, se învârti în jurul axei sale și strigă:

— Ieși la vedere! Arată-te, nenorocitul naibii!

Liniște. Copaci negri de pin, răpăitul ploii.

— Căcat laș ce ești, arată-te!

Nimic.

Frank Frølich dărdăia de frig. Își îndesă picioarele ude și umflate în bocancii care-i păsură mult prea strâmți. Îi tremurau degetele și ascultă. Auzi un sunet: un motor de mașină. Apoi farurile străluciră prin paravanul de pini.

Țâșni spre mașina lui, se împiedică de o rădăcină, căzu cât era de lung și se ridică, împleticindu-se din nou. Trase de portieră până o deschise. La naiba! Cheile! *Le lăsase în contact?* Nu avea nici cea mai vagă idee, dar fugi în jos pe drumul pietruit. Drumul era prost; celălalt era obligat să meargă încet. Dar zgomotul motorului se pierdu în depărtare, iar luminile farurilor din spatele copacilor dispărură. Se poticni pe pietriș, gâfâind, și simți gust de sânge în gură. Apoi simți contururile telefonului mobil în buzunarul pantalonilor. Pe cine să sune? Își vârî mâna în buzunar după telefon. Îl ținu cu mâinile tremurânde. Ecranul afișa: fără semnal. Mâinile îi căzură neajutorate la pământ.

Stătu așa multă vreme, tremurând, tânjind după căldură și haine uscate – preț de o oră, o oră și jumătate. Nu știa. Într-un târziu se adună, se ridică și se căută în buzunarele de la geacă după sticla de whisky. O găsi, împreună cu cheile.

Soarele dimineții era suspendat sus, pe coama muntelui. Arunca meridiane ascuțite de lumină în jos pe versanți, până în fundul văii, pe unde el mergea spre casă cu mașina.

Era ireal: o combinație de mahmureală, început de răceală, somn puțin și durere cumplită. În sfârșit, stătea la rând în șirul de mașini care se îndreptau spre Sandvika, observând fețele bărbaților, proaspăt bărbieriți, cu ținute elegante de birou, cu expresia încrezătoare și sigură, privind plini de încântare ziua ce tocmai începea, frumusețile misterioase în spatele geamurilor fumurii, grupurile de oameni posomorâți așteptând autobuzele pe artera principală de trafic, studenții și elevii de școală târându-se cu lehamite spre lecții și mai lungi și mai plictisitoare, cu cerințe insuportabile și pline de nonsens existențial. Și în mijlocul tuturor se afla Frank Frølich, nici treaz, nici obosit, nici bolnav, nici sănătos, la fel de nelămurit de pe urma rănilor lui, pur și simplu extenuat, confuz, scârbit de toată afacerea și îngrozit.

Când rândul începu să se miște într-un final și se afla pe Ryenbergveien, îi sună mobilul. Opri mașina într-un refugiu de autobuz. Era Gunnarstranda.

— Vii astăzi la muncă?

— Asta nu era inclus pe lista mea de priorități, nu.

— Ar trebui să vii.

— Întâi trebuie să mă ocup de niște formalități.

— Atunci ne vedem mâine.

Frølich se uită în jos la starea jalnică în care se afla și spuse:

— Mă mai gândesc.

— Vrei să-mi țin gura în legătură cu ultimele evoluții ale cazului?

— Sunt tentat să mă întorc din nou la muncă, dar Lystad de la Kripos s-ar putea să aibă ceva de comentat în legătură cu asta, nu-i așa?

— I-am dat un ultimatum. Dacă te considera vinovat în vreun fel ar fi trebuit să ceară Departamentului de Investigații Interne să pornească o anchetă separată aseară, iar asta nu s-a

întâmplat.

Frank Frølich își ținu respirația.

— Bine, o să încerc mâine.

— Vreau să te gândești la asta, spuse Gunnarstranda. Am luat legătura cu DnB NOR din Askim. Pe baza unei intuiții. Se pare că au o procedură clară pentru fiecare situație în care cineva cu procură vrea să coboare în seif. Autorizația e confruntată cu registrul băncii.

— Și?

— Nu prea sunt multe vizite de felul acesta. Dar sunt mulți angajați și au program diferit. Directorul a vorbit cu unul dintre angajații care lucrează în schimburi. Spune că cineva cu procură a deschis caseta de valori acum o săptămână.

— Cine?

— Ilijaz Zupac.

— Asta e imposibil.

— Nimic nu e imposibil.

— Zupac e închis la Ullersmo și are nevoie de îngrijiri medicale. E exclus să fi primit o permisie. Nu avea cum să fie el.

— Cu toate astea, el a fost, spuse Gunnarstranda, sec. Așa că poți să-ți dai seama că e nevoie de tine aici, împreună cu aceia dintre noi care avem de rezolvat enigme imposibile. Sunt curios să știu dacă omul a lăsat ceva în casetă sau dacă a scos ceva. Rumegă asta și ne vedem mâine.

Nu se duse direct acasă. După ce trecu prin Tunelul Oslo, o luă spre centrul orașului și apoi spre Mosseveien. Coti pe Ulvøya și conduse spre Måkeveien. Se opri în fața casei lui Narvesen.

Astăzi nu era niciun Porsche parcat lângă gard – dar era un Jeep Cherokee în fața ușii de la garaj.

Frank Frølich stătu și pândi. Era o dimineață de decembrie. O femeie în palton de iarnă, cu o eșarfă mare, cafenie, înfășurată în jurul gâtului veni de după colț, împingând un cărucior. Copilul era îmbrăcat într-o salopetă albastră și trăgea dintr-o suzetă. Trecură pe lângă mașină. Îi privi în oglindă făcându-se din ce în ce mai mici în timp ce se gândea la alaltăieri seară, când văzuse cu binoclul o mașină parcată în fața blocului său.

Jeepul lui Narvesen avea aceeași culoare. În plus, era murdar și pătat după mulți kilometri de condus pe drumuri pline de sare – ca propria lui mașină. Luă telefonul mobil și căută numărul de

acasă al lui Narvesen. Sună. Sună de câteva ori. În cele din urmă, o voce de bărbat îi răspunse răgușit:

— Alo.

Frank Frølich închise. Se gândi: *Investitorul nostru expert nu e la muncă. A avut cumva o noapte grea?*

Porni motorul. Zări o umbră la una din ferestrele de la etajul întâi. Băgă mașina în viteză și plecă.

Făceau dragoste. Lumânarea licărea aruncând umbre grele, nedeslușite, pe perete. Ea era în patru labe, cu obrazul stâng așezat pe pernă. O revărsare de păr negru. O întoarse pe spate; continuă fără întrerupere. Iar și iar. Trupul lui Elisabeth fremătă când ajunse la orgasm, dar el se prefăcu că nu observă. Voia s-o sfârâme în bucăți, s-o lipească de pământ cu mișcările lui pelviene, puternice, fără remușcări, izbitură după izbitură. Când ea avu al doilea orgasm, simți sâmburele unui țipăt pregătindu-se să izbucnească de undeva din abdomen. Ea își dădu seama imediat, deschise ochii de parcă s-ar fi aflat într-o realitate extremă, și-i acoperi gura cu a ei, urmărind țipătul, în timp ce îl apucă cu o mână de baza sexului și îl ținu strâns. Sunetul nu vru să se oprească, sâmburele crescă într-o convulsie vibrândă care începea din vârfurile degetelor de la picioare, îi mistuia trupul centimetru cu centimetru, prelua controlul asupra mușchilor din picioare, coapse, spate, abdomen – dar era controlat de strânsoarea mâinii ei, în timp ce răcnetul se declanșa urcând prin trahee în gură, unde ea-l aștepta cu gura și buzele deschise și-l sorbi cu nesaț. Chiar dacă era dedesubt, ea era cea care conducea. Se mișcă până când stoarse toată sălbăticia din el, toată furia, până când rămase liniștit între coapsele ei. Atunci ea ajunse la orgasm a treia oară: o încordare blazată a sexului ei, efectuată cu o victorie leneșă, așa cum un călăreț întoarce calul în final cu fața la soare, ca să confirme că animalul a fost îmblânzit.

Frank Frølich deschise ochii.

Lumânarea nu era aprinsă. Nu era nicio umbră pe perete. Fusesse un vis. Cu toate astea, îi simțea aroma: parfumul, transpirația, sexul. Aprinse lumina. Era singur. În câteva ore trebuia să meargă la serviciu. Și singurul indiciu al prezenței lui Elisabeth era un fir de păr negru, într-o carte, pe perna de alături. Uitându-se în gol în întuneric cu ochii larg deschiși și întrebându-se: *De ce eram atât de furios?*

Îl aclamară reținut când deschise ușa de la birou a doua zi

dimineața, la opt. Emil Yttergjerde făcu o plecăciune adâncă și Lena Stigersand spuse:

— Arăți îngrozitor – îmi pare rău, n-am vrut să sune așa.

Frølich se frecă pe obraz.

— Am avut câteva zile grele.

— Ei bine, spuse Lena Stigersand, azi, mai mult ca niciodată, ar fi potrivit să încălcăm prima poruncă a feminismului. Frankie, bine ai venit. Să-ți aduc o cafea?

În acel moment, Gunnarstranda își vârî capul după ușă. Tuși și spuse:

— Frølich, trebuie să vorbesc cu tine.

Când fură singuri, Gunnarstranda spuse:

— Am avut o ședință cu șeful poliției și cu câțiva avocați consilieri. Am căzut de acord să mergem pe legătura dintre Jim Rognstad și crima din Loenga. Astfel, uciderea bărbatului e singurul nostru caz. Moartea lui Elisabeth Faremo ține de Kripos, la fel și cea a lui Jonny Faremo. Și nu vor să ne amestecăm, cel puțin pentru moment. Șeful o să insiste pentru o investigație coordonată – și vedem atunci. În clipa de față, ne concentrăm pe uciderea lui Arnfinn Haga. Bine?

Frølich încuviință.

— Pentru noi, și în special pentru tine, Reidun Vestli, cabana ei și oasele găsite în ruine sunt probleme secundare – de interes numai dacă găsim ceva dovezi care dovedesc că Rognstad și Ballo au bătut-o pe Reidun Vestli și/sau că au dat foc cabanei. Cazul Elisabeth Faremo – dacă există vreun caz – încă aparține de Kripos.

— Merethe Sandmo a fost văzută în Fagernes în ziua în care a ars cabana, spuse Frølich.

— Kripos se ocupă de cazurile Elisabeth și Jonny Faremo, repetă Gunnarstranda, rar și cu asprime.

Frølich nu răspunse.

Rămaseră uitându-se unul la altul.

Gunnarstranda rupse tăcerea.

— Spargerea de la casa lui Inge Narvesen a fost limpezită. Nu e cazul nostru și nu a fost niciodată.

— A luat masa cu un bărbat la hotel.

— Știu, se răsti Gunnarstranda, enervat la culme. Dar nu e cazul nostru. Vrei să te trimit iar în concediu la două minute după ce ai reînceput munca?

Se studiară precaut.

— Ai fost scos din ancheta legată de crima din Loënga pentru că aveai o relație cu Elisabeth Faremo – când trăia. Unii încă mai cred că în continuare n-ar trebui să te amesteci. Câțiva oameni, inclusiv eu, au senzația că ești prea implicat emoțional în toată povestea. Concluzia e că *nu* ești îndreptățit să iei niciun fel de inițiativă pe cont propriu în ancheta asta. De acum înainte ești doar curierul meu – nici mai mult, nici mai puțin.

Frølich nu răspunde.

— Dar dacă vom săpa mai adânc să găsim legături între Rognstad și uciderea lui Arnfinn Haga, nu putem merge înainte cu girofarul pornit, spuse Gunnarstranda. Trebuie să ne apucăm serios să interogăm martorii și să ne concentrăm pe suspiecții pe care îi avem.

— E posibil ca Rognstad să fi luat masa cu Merethe Sandmo.

Gunnarstranda scoase un oftat adânc.

— Ceva îmi spune că a fost o greșeală să-ți cer să te întorci azi la serviciu.

Frølich spuse:

— Am fost ieri acolo, la ce a mai rămas din cabană. Voiam să văd locul. M-am întâlnit cu Ramstad Coacăză în Fagernes.

— Știu. Mi-a trimis e-mailuri și faxuri și nu mai știu ce. Acum, ciulește bine urechile, spuse Gunnarstranda și urlă: DA, ȘTIU CĂ MERETHE SANDMO A LUAT MASA CU UN BĂRBAT NEIDENTIFICAT, DAR NU E CAZUL NOSTRU, LA NAIBA!

— De la Fagernes m-am dus la cabana mea din Hemsedal. Cineva a încercat să-i dea foc în timp ce eram înăuntru.

Gunnarstranda se așează.

Frølich îți scoase telefonul mobil și îi arată pozele pe care le făcuse. Se ridică.

— Uite aici, spuse el. Scândurile astea înnegrite sunt dovezi destule pentru tine?

Gunnarstranda trase aer în piept și tuși.

— Mai dă-mi detalii, spuse el tulburat.

Zece minute mai târziu, Lena Stigersand apăru cu cafeaua pe care o promisese. Simți imediat atmosfera și se strecură înăuntru în vârful picioarelor:

— Vă deranjez?

Niciunul nu spuse nimic.

Gunnarstranda așteaptă până când ea închise ușa și apoi spuse:

— Mai departe.

— După Fagernes am mers în Hemsedal unde cineva a încercat să mă facă să ard de viu.

— Cineva te-a urmărit.

— Bineînțeles.

— Tot drumul din Oslo?

— Fie din Oslo, fie din Fagernes.

— Ar fi putut cineva să se țină așa, după tine, fără să-ți dai seama?

— Orice e posibil. Aveam o mulțime de alte lucruri pe cap. Mă gândeam la incendiu, la ea. Nu prea m-am uitat în oglinda retrovizoare.

— Dar de ce să vrea să te omoare?

— Habar n-am. Nu văd logica.

— Investighez crime de mai bine de treizeci de ani. Mobilul crimei rareori face parte din categoria lucrurilor raționale.

— Fără îndoială, trebuie să fi existat un motiv. Fie răzbunare, fie cineva încearcă să mă oprească.

— Să te oprească să faci ce?

— Păi da, asta e ideea. E total absurd să fie vorba de răzbunare.

— Se putea să fie Ballo sau Merethe Sandmo?

— Ce au ei de câștigat dacă eu dau ortul popii? Oricum, tu investighezi cazul Arnfinn Haga.

— Ți-ai văzut atacatorul pe motocicletă. Poate cineva vrea să te reducă la tăcere definitiv.

— Dar cel de pe motocicletă a fost Rognstad, iar el e după gratii, în urma altui caz. Unul care e gata aranjat. Pe deasupra, dacă motociclistul ar fi intenționat să mă trimită pe lumea cealaltă, putea face treaba asta atunci și acolo. Fir-ar să fie, nu pot să-mi scot din minte cât de neprofesionist a lucrat: scânduri putrede, bucăți de izolație și carton gudronat umed înmuiat în parafină...

— Da, dar cine altcineva ar putea fi?

— Cunosc pe cineva care e destul de deranjat de activitățile mele.

— Cine?

— Inge Narvesen.

Cei doi statură față în față fără să spună un cuvânt. Figura lui Gunnarstranda avea o expresie sceptică.

— Atunci s-ar potrivi tehnica neprofesionistă, spuse Frølich.

— Oricum mă gândeam să am o discuție cu Narvesen, spuse Gunnarstranda gânditor. Și poți foarte bine să vii și tu cu mine.

Frølich era la volan. Așteptă până când Gunnarstranda se așează confortabil înainte să pornească mașina.

— Situația asta mi se pare cunoscută, mă frapează, spuse el, băgând mașina în viteză.

— Tu să te uiți drept înainte, replică Gunnarstranda sec. Singurul lucru bun pe care-l poți spune despre trecut e că a trecut. Sper să înveți că asta e valabil și pentru femei.

Lăsară în urmă depoul de autobuze de pe Ibsenringen și cotiră spre Palace Gardens și Frederiksgate după ce ieșiră din tunel.

— În drum spre serviciu astăzi, spuse Frølich, metroul a trebuit să oprească în tunel. Era acolo un om care stătea pe șine.

Gunnarstranda îi aruncă o privire.

— Chiar a trecut ceva timp, spuse el. Ai uitat că nu trebuie neapărat să vorbim.

Frølich schiță un zâmbet.

— Bărbatul de pe șine era un indian, un om mai în vârstă, îmbrăcat numai în haine de bumbac, și azi-dimineață devreme era al naibii de frig. Sigur erau câteva grade sub zero.

— Și îngheța de frig?

— Nici nu clipea. Omul era chiar bătrân, cu barba albă și părul alb. Bâiguia ceva. Nu știa o boabă norvegiană. Cineva din vagon știa limba și ne-a tradus. Se pare că omul voia să meargă acasă în Calcutta. Era nefericit în Norvegia - că e mereu frig și n-are pe nimeni.

— Ei bine, nu e singurul.

— Dar bătrânul ăsta se hotărâse să meargă acasă pe jos. Să meargă pe jos până la Calcutta. Nu știa în ce direcție s-o ia, dar știa că se poate ajunge cu trenul în India. Și s-a gândit că dacă o ține de-a lungul șinelor, în cele din urmă avea să ajungă la Calcutta. Dar s-a dovedit că șinele pe care mergea nu erau de la calea ferată, erau de la metrou. Așa că putea să urmeze șinele pentru tot restul vieții fără să ajungă vreodată mai departe de Stovner.

Frølich zâmbi trist.

— Vestli, spuse Gunnarstranda.

— Hm?

— Punctul terminus a liniei Grorud e Vestli, nu Stovner.

Frølich coti pe Munkedamsveien.

— Chiar mă bucur că m-am întors, mormăi el, virând într-o parcare în spatele gării Vestbane.

Coborâra și o luară spre Vika Atrium.

Gunnarstranda își arată legitimația la recepție. La scurt timp, fură întâmpinați de o fată brunetă de vreo douăzeci și ceva de ani. Purta ochelari cu ramă groasă, neagră, de firmă. Impresia cu care rămâneai era că ochelarii o purtau pe ea, și nu invers. Merse în fața lor spre ceea ce părea a fi zona lui Narvesen. Diferența era vizibilă. Compartimentele elegante de sticlă cu decor din oțel pur își găseau contrastul în tablourile întunecate și în ramele aurii extravagant decorate. Frank Frølich se opri câteva secunde și se uită în jur. Parcă erau în muzeu.

Femeia tânără deschise o ușă. Îi conduse într-o mică sală de ședințe și se înclină înainte să plece.

— Cred că Narvesen o să joace tare, spuse Frølich.

— Adică va trebui să așteptăm?

— Păi nu e ăsta mecanismul clasic de intimidare? Cred că l-am folosit și eu de câteva ori. De fapt, de la tine cred că l-am învățat.

— Ei bine, atunci va trebui să vedem cât avem de așteptat, spuse Gunnarstranda. Aceia dintre noi care au lucrat cu asemenea tehnici știm și vreo câteva metode de contraatac.

Pe masă se afla un pahar de carton cu un pliculeț uscat de ceai în el. Gunnarstranda luă paharul.

— Prima ofensivă, murmură. Inspectorul pleacă în căutare de cafea.

Cu asta, Gunnarstranda ieși din sala de ședințe și intră vesel în celălalt birou – fără să bată. Frølich văzu cum femeia tresări surprinsă. Clătină din cap, ieși pe hol și studie tablourile expuse acolo. Era artă veche, plină de madone și heruvimi – motivele îi aminteau de albumul său din copilărie.

Dintr-odată, Gunnarstranda era lângă el, ținând în mână un pahar aburind.

— Tu vezi ce vād și eu? întrebă Gunnarstranda.

— Ce?

— Inge Narvesen stă acolo prefăcându-se că noi doi nu

existăm.

Frølich îi urmări direcția privirii. Corect. Narvesen era în spatele unei uși de sticlă, aparent inconștient de prezența lor.

— Deci ți-ai făcut rost de o cafea?

— Azi-noapte am visat un drăcușor, spuse Gunnarstranda în timp ce ridica paharul. Era un drăcușor simpatic, cu păr scurt și creț, rușinos, și-și sughea degetul. Îmi amintesc că am gândit că nu avea cum să fie un drăcușor de treabă. Nu-mi inspira încredere.

— Eu nu-ți spun ce am visat, spuse Frølich.

În clipa aceea, Narvesen îi zări. Inițial, fu luat prin surprindere; apoi se opri câteva secunde, înainte să se ridice și să se îndrepte spre ușa de sticlă.

— Cineva s-a întors înapoi, din frig? spuse Inge Narvesen glacial. Îl fixa cu privirea pe Frank Frølich.

— Avem să vă punem câteva întrebări, începu Gunnarstranda și puse cafeaua jos.

— Sunt ocupat.

— Nu durează mult.

— Tot nu am timp.

— Alternativa ar fi să obținem un ordin judecătoresc și să te convocăm la sediul poliției la interogatoriu. Asta înseamnă că plecăm de aici după o vizită nefructuoasă și că o să vii la noi la birou când îmi convine mie. Alegerea îți aparține.

Narvesen aruncă o privire iritată și nerăbdătoare la ceas.

— Ce ați dori să știți?

— Banii care ți-au fost transferați după ce l-am arestat pe Jim Rognstad corespund cu suma care îți lipsea în urma spargerii din 1998?

— Da. Suma e corectă.

— Nu au mai existat alte obiecte în seiful luat de la tine din dormitor în 1998?

— Absolut nimic.

— Ai fi dispus să semnezi o declarație?

— Am făcut asta deja și aș face-o din nou, bucuros. Cazul a fost clarificat și sunt extrem de mulțumit.

— Numele Jim Rognstad îți pune ceva?

— Nu l-am auzit în viața mea.

— Motivul pentru care Rognstad a fost luat în vizor e că acum câteva zile ni s-a dat un pont care face legătura între el și o

spargere într-un container de pe Docurile Oslo și uciderea unui paznic.

— Serios?

— În consecință ar fi interesant să vedem dacă ceilalți suspecți pot fi legați de Rognstad.

Narvesen încuviință din cap nerăbdător.

— Numele Vidar Ballo îți spune ceva?

— Nu.

— Merethe Sandmo?

— Nu.

— Jonny Faremo?

— Nu.

— Sigur?

— Absolut. Mai e ceva?

— O întrebare.

— Dă-i drumul.

— Faptul că seiful a fost înlăturat fizic din casă fără să mai fie atins ceva – asta pare a fi o treabă remarcabil de meticuloasă. Nu ți-ai pus niciodată întrebări în legătură cu acest aspect?

— Nu.

— Erai plecat din țară, în vacanță, când a avut loc jaful. Asta sugerează că vinovații au știut probabil că nu e nimeni acasă. Te-ai gândit cumva că ar fi putut fi informați de o terță persoană?

— Nu. Las pe seama poliției să formuleze asemenea ipoteze.

— Dar, dacă asta s-a întâmplat, ar implica în mod necesar că ai avut un angajat neloial. Aspectul acesta nu ar trebui să-l preocupe pe un om ca tine?

— M-ar fi preocupat, dacă aș fi avut vreun motiv să cred o astfel de ipoteză. Dar nu cred. Din 1998 nu mi-au mai fost sparte nici casa, nici biroul. *Ergo* – după cum sunt obișnuiți să spună detectivii – nu am niciun angajat neloial. Vă rog să mă scuzați.

Fără să aștepte, trecu pe lângă ei pe coridor.

Frølich îl apucă de braț.

Narvesen se opri. Se uită dezaprobator la mâna lui Frølich.

— Ai fost cumva în Hemsedal de curând? întrebă Frølich.

— Vrei să-mi dai drumul?

Frølich își luă mâna.

— Da sau nu?

Narvesen nu răspunse. Se îndreptă spre o ușă în josul

coridorului.

— Poate că ar trebui s-o întreb pe Emilie? strigă Frølich.

Nu primi răspuns. Ușa fu trântită. Narvesen plecase.

Schimbară priviri.

— Îți amintești afacerea cu șantajul despre care ți-am povestit? întrebă Gunnarstranda.

— Căpitanul bețiv care l-a amenințat că vorbește cu presa etc. dacă Narvesen nu plătește?

Gunnarstranda dădu din cap că da.

— Am încercat să-l găsesc pe căpitan. A primit trei ani și a făcut doi la Bastøy.

— Ce-i cu el?

— E mort, spuse Gunnarstranda. A intrat într-o încăierare în prima zi după ce i-au dat drumul. Ucis. Înjunghiat de un atacator necunoscut.

— Narvesen nu e curat, replică Frølich.

— Nimeni nu poate pretinde că Narvesen e responsabil pentru crimă. Din același motiv pentru care tu nu poți pretinde că el a dat foc cabanei.

— Ba pot. El a fost.

— De unde știi?

— Știu, pur și simplu.

Gunnarstranda îl privi cu scepticism.

— Dacă ești așa de sigur că a fost Narvesen, atunci e treaba ta să afli *de ce* - înainte să te apuci să-l acuzi de chestii.

Când ajunseră iar afară, în frig, Frølich se opri dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat?

— Individul ăsta a mers prea departe când m-a încuiat înăuntru și a aprins chibritul.

Rămaseră o vreme pe loc, privind mașinile trecând cu viteză pe lângă ei.

— Calmează-te, spuse Gunnarstranda și începu să meargă. O să-l prindem pe Narvesen, ai cuvântul meu.

— Dar nu prea pare c-o să-l prindem, nu-i așa?

— Am încredere în instinctul meu. În plus, uite-l pe omul nostru de la Eco-Crime, Sørliie Minte de Găină.

Frank Frølich se mai întâlnise o dată cu Birgitte Bergum. Fusese în urmă cu vreo doi ani, în sala de tribunal nr. 4, unde apăraseră un tâmplar bețiv care era ofițer în rezervă. Omul își băuse mințile la cabana lui, unde își ținea arma de serviciu, un AG3. În miezul nopții se apucase să tragă cu ea. Din nefericire, doi turiști își puseseră cortul în vecinătate. S-au speriat de mama focului și, după ce s-au cățărat într-un copac, au sunat la poliție de pe un telefon mobil. Dar poliția locală nu era dotată cu echipaje în afara orelor de birou. Așa că au sunat la Stația Centrală de Poliție, care a trimis o mașină de patrulă din alt district. Dar polițiștii s-au pierdut și i-au sunat înapoi pe turiști ca să ceară indicații. Omul cu arma, care acum își ieșise de-a binelea din minți, a auzit telefonul turiștilor și a crezut că dușmanul e pretutindeni și gata să-l execute. Așa că s-a târât pe jos, îmbrăcat în echipament de camuflaj și s-a apropiat de ei - cu ajutorul neprețuit al polițiștilor care îi sunau pe turiști la intervale regulate. Când, în cele din urmă, poliția a ajuns la locul respectiv, individul a luat-o razna rău de tot, și au reușit să-l aresteze abia după un schimb de focuri, care a condus la rănirea unui polițist. Frølich fusese chemat ca martor - să vorbească despre contextul general al arestărilor. Birgitte Bergum se ținuse de el ca o lipitoare, de la primul cuvânt. Se gândea la asta în timp ce stătea și o privea printr-o oglindă dublă în camera de interogatoriu: o femeie de vreo cincizeci de ani, cu părul umflat, cu un nas mare și cu bust de cântăreață de operă. Stătea lângă Jim Rognstad, cu o expresie sigură și nerăbdătoare pe figură. El se legăna pe scaun ca un Buddha gras cu păr, blegit și fără chef de vorbă, îmbrăcat într-un tricou negru, cu mâinile încrucișate și părul proaspăt pieptănat curgându-i pe umeri.

Erau doi acolo, care-i observau în secret pe Rognstad și pe avocata lui. Frølich stătea lângă Fristad, care, ca om al legii, nu era prea încântat de înscenare. Mormăia întruna:

— Ooh, Doamne, nu-mi place treaba asta! Nu, trebuie să spun, nu-mi place deloc situația asta, Frølich.

Tăcu în momentul în care Gunnarstranda intră în încăperea

pe care o observau. Rognstad dădu să se ridice ca un elev de școală atunci când intră directorul în clasă. Bergum îi ordonă să stea jos. Apoi se uită sever la oglinda dublă.

— Ne-a văzut, spuse Fristad, aranjându-și nervos ochelarii. Bibbi e ageră.

— Cine stă acolo? fu prima întrebare pe care o rosti femeia, cu un semn din cap spre oglindă.

Gunnarstranda nu răspunse. Dar Frølich și Fristad se traseră puțin înapoi.

— Dă sunetul mai încet, murmură Fristad.

Frølich dădu volumul atât de încet, încât abia auziră următoarea remarcă a lui Bergum.

— Asta nu e bine, Gunnarstranda. Toate interogatoriile trebuie făcute într-o atmosferă de deschidere totală.

Frølich dădu volumul un pic mai tare.

— Țsta nu e un interogatoriu, spuse Gunnarstranda sec. Voi ați cerut întrevvedere.

— Vreau să știu cine stă în spatele oglinzii.

— Atunci hai să încheiem. Rognstad se poate duce înapoi în celulă să viseze cu ochii deschiși. Ori are ceva de vândut, ori nu.

Birgitte Bergum îl scrută sever pe Gunnarstranda. Se întoarse spre Rognstad și-l întrebă:

— Ce zici?

— O clipă, continuă Bergum, aplecându-se înspre client.

Cei doi vorbiră ceva în șoaptă.

Frølich și Fristad schimbă priviri din nou.

— Pun pariu că se retrag, șopti Fristad. Bibbi e al naibii de dură.

În camera de interogatoriu, Gunnarstranda căscă și se uită la ceas.

— Ce-ați hotărât?

— În casetă era un tablou, spuse Rognstad, trecând direct la subiect.

— Ce casetă? întrebă Gunnarstranda plictisit.

— Caseta de valori.

— Nu-i adevărat. N-au fost decât bani în casetă.

— Da. Dar ar fi trebuit să fie și un tablou.

Frølich și Fristad se uitară unul la altul. Fristad își îndreptă ochelarii; începea să-i placă.

— Ce fel de tablou? întrebă Gunnarstranda.

— Vechi. Valora o groază de bani.

— Bine, spuse Gunnarstranda cu lehamite. Hai s-o luăm cu începutul. Caseta despre care vorbim e destul de mică. Ce fel de tablou ar încăpea în ea și cum a ajuns acolo?

Rognstad se aplecă spre avocatul său și îi spuse din nou ceva în șoaptă. Birgitte Bergum vorbi în locul lui.

— Originea lui nu ne interesează. Dar e o realitate faptul că o operă de artă dispărută a fost depozitată în casetă împreună cu banii.

— Uți că eu hotărâsc ce e sau nu de interes pentru noi. Informația asta e menită să servească drept circumstanță atenuantă, nu-i așa?

— Clientul meu nu e interesat să vorbească despre istoria trecută a tabloului.

Frølich rânji în timp ce Fristad șopti:

— E sigur că tabloul provine din seiful lui Narvesen. Jim Rognstad a luat parte la jaf, dar acum îi e frică să nu se incrimineze și mai tare.

Gunnarstranda se ridică și merse spre oglinda dublă. Se opri să-și pieptene părul și mimă din gură: „Tăceți din gură acolo!”

— Despre ce tablou vorbim? Întrebă el, stând cu spatele la avocată și la Rognstad.

Bergum răspunse:

— O operă de artă furată. *Madona cu pruncul*, pictat de Giovanni Bellini. E un tablou mic, dar valorează milioane. Clientul meu spune că a fost în caseta de valori și cineva probabil că l-a luat.

Gunnarstranda se întoarse.

— Hai s-o luăm de la capăt, ce ziceți? Spui că cineva – deci o altă persoană decât clientul tău – s-a dus la bancă, a descuiat caseta de valori și a scos tabloul, dar a lăsat banii, jumătate de milion, acolo?

— Da.

— Cine?

— Nu știm cine.

— Dar persoana asta trebuie să fi avut o cheie. Și clientul tău a avut o cheie.

— Sunt două chei.

— De unde are clientul tău cheia lui?

Fristad și Frølich își aruncară unul altuia o privire cu

subînțeleles.

Birgitte Bergum și Rognstad se consultară din nou.

Bergum spuse:

— Asta nu are nicio legătură cu cazul.

— Am motive să cred că ai obținut cheia prin mijloace ilegale.

Birgitte Bergum spuse:

— Nu avem niciun comentariu de făcut în legătură cu afirmația ta. Oricum, cred că e nimerit să vă amintim următorul lucru: clientul meu are acces deplin la casetă din punct de vedere legal.

Acum Gunnarstranda i se adresă direct lui Rognstad:

— Sunt două seturi de chei la caseta de valori. Și sunt patru inși care au drept de acces: tu, Jonny Faremo, Ilijaz Zupac și Vidar Ballo. Jonny Faremo e mort. Zupac e la închisoarea Ullersmo. Stai aici și-mi spui că altcineva a pus mâna pe tabloul ăsta din casetă. Deci vrei să spui că Vidar Ballo a fost acolo și a luat tabloul. Dacă e așa, de ce a lăsat jumătate de milion acolo?

— E irelevant, interveni Bergum.

— Irelevant? Gunnarstranda începu să rânjească. E irelevant că un criminal notoriu intră legitim într-o bancă și ia un tablou, dar lasă o jumătate de milion neatinși?

— Bineînțeleles.

— De ce bineînțeleles?

— Individul în discuție putea foarte bine să se întoarcă și să ia banii mai târziu, nu-i așa? Ideea e, Gunnarstranda, că a existat o operă de artă în casetă, iar acum a dispărut.

— Iar omul din Lună se înfruptă în fiecare zi cu caș, se răsti Gunnarstranda.

Se răsuci și merse înapoi la masă.

Bergum îi aruncă un zâmbet ostil. Începuse să dezvolte un nou interes pentru oglindă și, când vorbi, se adresă panoului de sticlă.

— Vorbim despre una dintre cele mai râvnite opere de artă din lume, Gunnarstranda. Întoarce-te în birou și uită-te în dosarele de „Cazuri nerezolvate” și verifică ce opere de artă s-au furat. Sunt sigură că ai să găsești tabloul lui Giovanni Bellini pe listă, marele maestru al picturii italiene renascentiste. Tabloul a fost furat din biserica Santa Maria dell’Orto, din Veneția, în 1993. Imaginează-ți ce ar însemna pentru tine și pentru Biroul Poliției să rezolvați un asemenea caz. După asta, tu, cu mine și cu

procurorul putem discuta definiția circumstanțelor atenuante, spuse ea, ridicând-se și întorcându-se spre oglindă.

Stătu nemișcată, aranjându-și sutienul. Apoi adăugă pe un ton relaxat:

— Nu-i așa, Fristad?

Două ore mai târziu, Gunnarstranda și Fristad erau singuri. Cel din urmă se scărpină după gât, cuprins de enervare.

— Bellini, cine mă-sa e Bellini? În ceea ce mă privește, putea vorbi la fel de bine despre mersul pe munte în nordul Norvegiei.

— Familia Bellini era o dinastie, se pare, răspunse Gunnarstranda.

— De unde știi asta?

Gunnarstranda se întoarse să-i arate enciclopedia pe care o găsisese în biblioteca sa și spuse:

— Scrie aici că au fost un părinte și doi fii. Pictori renascentiști de la sfârșitul secolului al cincisprezecelea. Mai era și un cumnat la fel de cunoscut, Andrea Mantegna. Dădu pagina și citi mai departe: „Frații Bellini: Gentile și Giovanni”.

Își dresе vocea:

— Giovanni Bellini a avut o enormă influență asupra lui Giorgione și Tițian, care i-au fost amândoi ucenici, iar spre sfârșitul vieții lui, Bellini a putut și el să învețe de la ei... ăăă... ăăă... sunt două motive care domină tablourile lui de altar. Într-unul apare o Madona frumoasă și tânără cu un prunc în față, într-o scenă statică, de obicei având o scenă evocatoare în fundal. Picturile lui Giovanni Bellini sunt expuse în toate marile galerii ale lumii. Există tablouri expuse și în câteva biserici din Veneția... Gunnarstranda se uită peste ramele ochelarilor. Uită-te aici. L-am văzut pe ăsta.

Îi arată lui Fristad o fotografie, portretul unui bărbat palid, purtând pălărie. Cu ochelarii așezați pe vârful nasului, Gunnarstranda își reglă distanța de citit.

— Asta am crezut - Galeria Națională din Londra. Nu e nimic în carte despre niciun jaf, în orice caz, dar, pe de altă parte, enciclopedia asta a fost publicată mult înainte de 1993.

Se uită la anul apariției înainte să o pună înapoi pe raft.

— 1978, mai exact. Poate pui și tu o vorbă bună ca să ni se aducă la zi îndreptările astea.

— Astăzi nimeni nu mai aduce la zi îndreptare. Se folosește

Internetul, dar poate tu n-ai auzit de asta...

În clipa aceea Lena Stigersand își vâri capul pe ușă.

— Tocmai am verificat vreo câteva detalii despre povestea lui Rognstad, spuse ea. De fapt, un tablou de Giovanni Bellini înfățișând-o pe Madona cu Pruncul Iisus a fost furat din Biserica Santa Maria dell'Orto din Veneția, în 1993. O afacere destul de ridicolă. Biserica era în curs de restaurare. Cineva a intrat înăuntru pe sub prelată, a pus tabloul în geantă și a ieșit.

— Deci tabloul e mic, spuse Gunnarstranda.

Stigersand încuviință.

— Nu a mai apărut de atunci și trebuie să fie foarte valoros. Firește, tablouri ca ăsta nu sunt niciodată vândute mai departe. Un tablou similar cu Madona și Pruncul Iisus, semnat de Bellini, a fost vândut în 1996 cu 826 500 de lire la o licitație în Londra.

— Cât vine asta în coroane norvegiene? întrebă Fristad.

— În jur de zece milioane.

— Mulțumesc, zise Gunnarstranda.

Stigersand ieși, închizând ușa în urma ei.

— Noi, oamenii moderni, ne folosim de cei tineri să verifice chestii moderne pe Internet, spuse Gunnarstranda și adăugă: dacă un tablou ca ăsta a fost vândut cu zece milioane în '96, azi ar trebui să valoreze mult mai mult. Prețurile obiectelor de artă au crescut enorm. Mai rău decât ale apartamentelor din Oslo.

— Dar tu crezi asta? îl întrerupse Fristad. E posibil ca tabloul să fi stat într-o casetă de valori în Askim ani de zile? E cam tras de păr.

— Dacă Rognstad vrea să ne ducă de nas, atunci asta e o poveste destul de bună, răspunse Gunnarstranda. Rognstad n-ar fi optat pentru un târg dacă nu avea dovezi. Până la urmă, vrea să i se micșoreze sentința. Are un as în mânecă. Acum, asul ăsta n-ar valora mare lucru dacă n-ar ști *de unde* a apărut tabloul, nu-i așa? Pun pariu că tabloul era împreună cu banii în seiful lui Narvesen. Răspunsul la întrebarea de unde a venit tabloul, ca să sfârșească într-o casetă de valori, e singurul as pe care-l are Rognstad. Dar așteaptă înainte să se folosească de el.

— Dacă așa stau lucrurile, cum a pus Narvesen mâna pe tabloul ăsta?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nici nu mă preocupă în mod special. Ceea ce e important e succesiunea evenimentelor. Oamenii pe care încercăm să-i înfundăm întră prin efracție în

casa lui Narvesen, în toamna anului 1998, și fură un seif. Tabloul și banii sunt în seif. Soția vecinului îl vede numai pe Ilijaz Zupac și-l recunoaște din dosarele cu poze ale poliției. Dacă n-ar fi făcut asta, presupun că furtul seifului nu ar fi fost raportat niciodată – din moment ce conținea un obiect atât de renumit în el. Faptul că seiful conținea un obiect de o asemenea valoare ar explica de ce a fost singurul lucru care a fost furat. Zupac e arestat, în timpul arestului, Zupac trage cu pistolul, un om moare și Ilijaz e acuzat de crimă și condamnat. Seiful nu e găsit niciodată. După toate probabilitățile, complicitii lui deschid seiful și conținutul e depozitat într-o bancă. O privire la numele semnatarilor și e clar că acoliții lui Ilijaz sunt gașca Faremo: Jim Rognstad, Vidar Ballo și Jonny Faremo însuși. Aștia trei au spart de curând un container din Loënga, în Oslo...

— Au fost patru inși, nu-i așa? îl întrerupse Fristad.

— Avem un martor care spune asta, dar să rămânem la ceea ce știm. Cei trei sunt arestați după ce Merethe Sandmo oferă un pont, da. Toți trei scapă, grație mărturiei lui Elisabeth Faremo. Declarația ei e pusă la îndoială de Frank Frølich, care e dispus să jure că ea se afla în patul lui după ora unu dimineața. Cu toate astea, din moment ce el dormea când ea a plecat acasă, teoretic, s-ar putea să fi spus adevărul. Poate a așteptat până când Frølich a adormit înainte să se ducă acasă să organizeze partida de poker cu fratele său și cei doi amici ai lui.

— Cu toate astea, mărturia lui Frølich nu ar trebui folosită sub nicio formă, spuse Fristad cu tărie.

— Întrebarea este dacă o putem evita, obiectă Gunnarstranda. Birgitte Bergum va lupta din răspuțeri pentru Rognstad. Are toată muniția necesară ca să pună în scenă un adevărat spectacol de artificii: un polițist în concediu care intră în bucluc făcându-și de cap cu sora unui criminal și o poveste despre un misterios tablou celebru, pe care nu va avea nicio reținere s-o vândă presei – ca să numim doar două.

Fristad își șterse ochelarii în liniște. Deschise gura, suflă pe ochelari și-i frecă energic.

— Continuă, Gunnarstranda.

— Imediat după audierea de la tribunal, Elisabeth Faremo se duce acasă și-și face bagajele. O contactează pe iubita ei, Reidun Vestli.

— Bietul Frølich! oftă Fristad. Ce poveste deplorabilă!

— Îmi dai voie să continui? Întrebă politicos Gunnarstranda.

— Firește.

Fristad își puse ochelarii la loc pe nas.

— Elisabeth Faremo se ascunde într-o cabană aparținând lui Reidun Vestli. Apoi ceva se întâmplă în interiorul găstii. Jonny Faremo e găsit înecat în Glomma. O teorie, atunci: Faremo știa că fuseseră arestați pentru că cineva îi turnase. După ce sora lui le-a furnizat alibiul, Faremo s-a dus să caute turnătorul. Poate că arată cu degetul acuzator spre Merethe. Ea se aliază imediat cu Ballo, care îl omoară pe Faremo, ceea ce o leagă pe Merethe de Ballo. Se prea poate ca Elisabeth să fi anticipat cearta asta și, în consecință, fuge și se ascunde. Ca să se protejeze de indivizi și, ca măsură de securitate, ia cheile de la caseta de valori cu ea. Bărbații care au rămas, Rognstad și Ballo, încep să caute cheia cu fervoare.

— Asta atrage o întrebare, remarcă Fristad. De ce nu s-au obosit indivizii ăștia să îl întrebe pe Frølich pe unde umblă Elisabeth Faremo?

— Și Frølich o căuta. Îi întrebaseră pe vecinul ei și pe Jonny Faremo. În afară de asta, e polițist. Nu, se duc după ținta cea mai ușoară: o bat pe Reidun Vestli ca să afle unde e. Cel puțin unul dintre ei se duce cu Merethe Sandmo la cabană. Se opresc să ia masa în Fagernes – e văzută acolo cu un bărbat. Se duc la cabană...

— E ceva care nu se sincronizează aici, îl întrerupse Fristad. Citesc într-unul din rapoarte că incendiul de la cabană a fost raportat înainte ca Reidun Vestli să fie dusă la spital.

— Rănilor i-au fost făcute într-un interval de timp nespecificat. Din păcate, n-am mai putut scoate nimic de la ea despre atac. În consecință, nu știm când a fost atacată. Pe de altă parte, nu-mi pot imagina cum ar fi putut găsi cabana Ballo sau Rognstad, fără să treacă peste Reidun Vestli.

— Iar intenția lor a fost întotdeauna să găsească cheia de la caseta de valori care conținea tabloul și banii? îl întrerupse din nou Fristad.

— Da. Știau că Elisabeth Faremo are acces la cheie. Dar a fost mai deșteaptă decât ei și a pus cheia la loc sigur. A pus-o în apartamentul lui Frølich.

— Unde e cealaltă cheie?

— Nu știm. De aceea Elisabeth Faremo nu are cheia când

Sandmo și compania ajung la cabană. Izbucnește o ceartă care culminează cu o incendiere și Elisabeth sfârșește arsă.

— Unde ar fi putut fi cealaltă cheie?

— Tot ce știm e că a fost folosită de cineva care s-a dat drept Ilijaz Zupac - s-a întâmplat în aceeași zi în care cei trei au fost achitați la audierea pentru crimă. Persoana care s-a dat drept Ilijaz Zupac a deschis caseta, a luat tabloul, presupunem, și a dispărut.

— Ar fi putut fi Ballo, după cum suspectează Rognstad?

— Firește. Problema e că Ballo avea acces la casetă oricum. De ce să se dea drept Zupac?

Se gândiră o vreme.

— De ce a luat persoana asta numai tabloul?

Gunnarstranda își desfăcu palmele.

— Fie există o explicație banală - voia să ia banii mai târziu -, fie a lăsat banii ca să ne punem exact această întrebare, *în cazul în care* ar fi ieșit la iveală povestea despre tablou. Pare puțin probabil ca un hoț cu acces la o jumătate de milion să-i lase acolo. Dacă tabloul nu apare niciodată, totuși, oricine pretinde că a existat un tablou în caseta de valori nu poate *nici* să dovedească, *nici* să facă o poveste credibilă cum că a fost acolo. Faptul că a lăsat banii e, în fond, o mișcare neobișnuit de inteligentă - presupunând că Jim Rognstad spune adevărul.

— Și ar trebui să adăugăm că el pare să spună adevărul. Deci, cine a luat tabloul?

— Habar nu am. Dar presupun că e aceeași persoană care a participat la atacul asupra containerului, bărbatul care a fost văzut împreună cu ceilalți trei când a fost ucis Arnfinn Haga.

— Nu ar fi putut fi Ilijaz Zupac însuși?

— N-a ieșit din închisoare de când a fost condamnat, acum aproximativ cinci ani.

— Ei bine, oftă adânc Fristad. O persoană neidentificată la locul crimei. Se poate ca individul acesta să-l fi omorât pe Jonny Faremo?

— Se prea poate. De ce crezi asta?

— Nu cred asta, răspunse Fristad. Dar faza asta cu cheile e interesantă, nu? Să spunem că Elisabeth și Jonny Faremo aveau fiecare o cheie. Elisabeth o ascunde pe a ei în apartamentul lui Frølich. Al patrulea individ misterios se ceartă cu Jonny, îi înhață cheia și Jonny se îneacă. Al patrulea se duce la bancă în Askim,

se dă drept Ilijaz Zupac și ia tabloul. Totuși, ceilalți nu știu asta. Știu doar că Jonny e mort și nu-i găsesc cheia. Și acum se gândesc, la naiba, trebuie să pună mâna pe ultima cheie. Știu că e la Elisabeth și știu că are o relație cu femeia asta de la universitate. Pe care o umflă bine ca să afle unde se ascunde Elisabeth Faremo etc, etc.

— Orice e posibil, spuse Gunnarstranda. Știm că sunt două chei. Una dintre ele a fost tot timpul în apartamentul lui Frølich. Cealaltă a fost folosită de cineva cunoscut sub numele de Ilijaz Zupac. Știm că Ballo a făcut echipă cu Merethe Sandmo imediat după moartea lui Jonny Faremo. Am vorbit chiar eu cu ei. Individul ăsta - Ballo, e încă dispărut - și nu avem nicio informație sigură pe unde umblă. Eu am senzația că Faremo a fost ucis ca urmare a certei pe care a declanșat-o când i-a turnat Merethe Sandmo.

— O alianță între Ballo și Merethe Sandmo e chiar plauzibilă. Ar fi putut să-și unească forțele, să fure tabloul și să dispară în zare, nu-i așa?

— Dar de ce să se dea Ballo drept Zupac când putea să intre el însuși la bancă?

— Ca să-și ascundă identitatea. Poliția caută tabloul prin toată lumea. Logică de infractor: înhață tabloul sub o altă identitate. Și, pe deasupra, lasă banii, pentru ca, în cazul în care ceilalți trângănesc despre tabloul furat, povestea să rămână neclarificată. Asta dacă autoritățile care investighează nu reușesc să pună mâna pe el.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar mai avem și martorul acesta care susține că erau patru inși la locul crimei, acolo unde Arnfinn Haga a fost omorât.

— Deci există un om a cărui identitate nu o cunoaștem. Cine crezi că ar putea fi acest al patrulea infractor?

— Habar n-am, spuse Gunnarstranda, într-o concluzie scurtă.

— Ar fi putut fi - te rog să mă ierți acum, dar să-ți dai frâu imaginației poate fi foarte util în slujba asta - ar fi putut fi Frank Frølich?

Încăperea se cufundă în tăcere. Soarele strălucea prin jaluzele și Gunnarstranda găsi că e momentul să-și aprindă o țigară. O aprinse, fără niciun cuvânt de protest din partea lui Fristad.

Gunnarstranda și Fristad se aflau în biroul primului. Frølich fusese chemat fără nicio explicație. Gunnarstranda și procurorul stăteau fiecare pe scaunul lui.

Frølich observă două lucruri: Gunnarstranda fuma și Fristad nu se plângea de asta. Se uită de la unul la altul.

— Am dori să discutăm cu tine aspectele cazului, spuse Fristad concis.

— A, da?

— Ți se pare ciudat?

— Nu ciudat, ci, pur și simplu, diferit.

— Ei bine...

Fristad își coborî privirea, dar se decise să nu-i comenteze răspunsul. În loc de asta, spuse:

— Care crezi că e cel mai important lucru care trebuie făcut acum - în acest stadiu al investigației?

— După părerea mea, cea mai inteligentă mișcare ar fi să vorbim din nou cu Narvesen, spuse Frølich.

— Trebuie să încetezi cu povestea asta cu Narvesen! exclamă Fristad furios.

— M-ai întrebat ce aș face eu, îi replică Frølich. Iar eu cred că Narvesen ar trebui întrebat dacă are cunoștință de tabloul despre care vorbește Rognstad.

— Atunci crezi că Rognstad spune adevărul? Ilijaz și compania au luat tabloul când au furat seiful în 1998?

— Rognstad n-a spus asta. A spus că tabloul se afla în caseta de valori. N-a spus un cuvânt despre jaf, dar sunt sigur că nu dă informații despre jaful de la Narvesen ca să nu fie acuzat. Pe de altă parte, dacă Rognstad spune adevărul despre tablou, sunt mari șanse ca acesta să fi provenit din seif. Eu cred că atât tabloul, cât și banii erau în seif când a fost furat în 1998. Cred că Jonny Faremo a fost implicat în furt. Deci pentru banda asta nu era vorba doar de o jumătate de milion în seif, ci despre mult mai multe milioane. Și au depozitat conținutul la bancă.

— Dar de ce să faci asta? întrebă Fristad.

— Voiau să aștepte până când iese Ilijaz, ca să-și împartă

prada. Mottoul de muschetari obișnuit printre gangsteri: Unul pentru toți și toți pentru unul, și toate tâmpeniile astea.

— Cu puțin timp în urmă, tabloul acesta a fost luat din casetă de o... o persoană necunoscută. Dar de ce? Tabloul nu se poate vinde.

— Nici vorbă. Există o piață pentru genul acesta de artă. Iar noi avem clar un cumpărător aici. Un bărbat care a retras cinci milioane de coroane în numerar din conturile sale, cu mai puțin de două săptămâni în urmă.

— Narvesen? A avut de gând să răscumpere tabloul? De la cine?

— Vidar Ballo și Merethe Sandmo.

Nimeni nu spuse un cuvânt vreme îndelungată.

Frølich rupse tăcerea.

— S-o luăm de la început. Cei trei sunt achitați după audierea în cazul crimei de la Loenga. Apoi, Jonny Faremo e omorât. Dintr-odată, iubita lui, Merethe, se îndrăgostește de Ballo. În plus, e văzută în Fagernes în aceeași zi în care sora lui Jonny Faremo moare într-un incendiu provocat la o cabană.

— Probabil că ești încă puțin fixat pe această Elisabeth Faremo, dar îmi place ideea cum că Narvesen răscumpără tabloul, spuse Fristad. Totuși, cinci milioane e o sumă destul de mică. Un astfel de tablou s-ar fi vândut cu zece milioane acum zece ani.

— Da, dar suma depinde de negocieri, replică Frølich. Banda asta de hoți îl avea cu ceva la mână pe Narvesen după furtul seifului în 1998. Au deschis seiful și au descoperit că Narvesen deținea un tablou furat - unul care era obiect de investigație în toată lumea - operă de artă care e considerată parte din patrimoniul cultural al Italiei. Narvesen îi avea și el la mână: furaseră obiecte de mare valoare, iar furtul calificat e o infracțiune care se pedepsește prin lege. Deci ambele părți aveau un interes întemeiat să-și țină gura. Se poate ca tabloul să valoreze cincisprezece sau douăzeci de milioane, nu știe nimeni clar. Dar poate fi vândut *numai* către colecționari individuali. Singurul colecționar pe care-l știau Faremo, Ballo și Rognstad era Narvesen.

— Stai, stai, stai, obiectă Fristad ridicând o mână. Ce vrei să spui? Că Narvesen ar putea sta chiar acum pe tablou?

— Cred că da, răspunse Frølich. Cred că motivul pentru care

m-a urmărit în Hemsedal și a încercat să dea foc la...

— Stai o clipă! Fără acuzații nefondate.

— Bine. O să încerc să reformulez raționamentul. Dacă Narvesen are tabloul, asta ar explica de ce e atât de furios pe mine. Vrea să distragă atenția de la spargerea din 1998 și de la propria lui persoană. Dacă are tabloul – și după mine, l-ar putea ține chiar acasă – este extrem de inconvenabil pentru el să-l caute, să mă duc la el acasă, să încep să sap și să pun întrebări.

Fristad se uită pieziș spre Gunnarstranda, care fuma fără grabă, gânditor.

— Narvesen m-a sunat să verifice dacă nu continuăm investigația legată de furtul seifului. Are logică – dacă deține tabloul. Dar chiar dacă e așa, spuse Gunnarstranda, nu putem s-o dovedim.

— Dar cine i-a vândut tabloul înapoi lui Narvesen? întrebă Fristad.

— Ballo, spuse Frølich. Totul trimite la el și la Merethe Sandmo, care i-au jucat pe ceilalți pe degete și i-au întors unii împotriva altora. Știm că cei doi erau împreună a doua zi după moartea lui Jonny. Chiar și Jim Rognstad, care îl cunoaște cel mai bine pe Ballo, îl suspectează. Ați auzit cu toții.

Fristad se uită la Frølich.

— Mulțumesc, Frølich, spuse el.

După ce Frølich plecă, cei doi își studiară chipurile reciproc să vadă fiecare părerea celuilalt despre cele auzite.

— Ce crezi? întrebă Fristad.

— Eu nu cred niciodată nimic.

— Nici măcar ce-ți spune instinctul?

— Nici măcar.

— Ignorând presupunerea noastră că e implicat emoțional și crede ce spune, să zicem că Narvesen chiar are tabloul. Putem face ceva? Am putea să-i percheziționăm casa, de exemplu?

— *Noi* nu. Dar Sørliie poate. Eco-Crime poate încerca să pună o acuzație pe masă, presupunând că cele cinci milioane pe care i-a retras în numerar sunt folosite pentru spălare de bani.

— Dar vor găsi tabloul?

— Mă îndoiesc. Se prea poate să-l fi pus, la naiba, într-o casetă de valori, rânji Gunnarstranda.

— Și-și ia un avocat care o să ne facă argumentele bucăți și o

să spună că ne-am lăsat duși de nas de o poveste cu cocoșul roșu de-a lui Rognstad, care probabil a inventat ceva ca să obțină o sentință mai ușoară.

— Dar dacă Eco-Crime și Sørlie se ocupă, acest aspect al poveștii nu trebuie să iasă la lumină. Unul dintre ai noștri ar putea face parte din echipă.

— Cine? se grăbi Fristad să întrebe. Frank Frølich iese din discuție.

— Mă gândisem la Emil Yttergjerde, concluzionă Gunnarstranda. O să pun o vorbă bună pentru el la Sørlie.

Fristad plecă. Gunnarstranda abia reușise să se așeze pe scaun când intră Lena Stigersand cu un teanc de hârtii.

— La țănc, spuse ea și se așează cu atâta forță, că scaunul se dădu înapoi cu mai mult de un metru.

— Dă-i drumul!

Lena Stigersand flutură hârtiile.

— Merethe Sandmo. A luat un avion din Oslo la Atena pe 30 noiembrie. Cu Lufthansa, prin München.

Gunnarstranda se ridică.

— Ballo? întrebă el.

Lena Stigersand clătină din cap.

— Numele lui nu apare nicăieri.

— Deci a călătorit singură?

— Asta nu e clar. Se poate ca el să fi călătorit sub alt nume.

— Când a ars cabana?

Lena Stigersand verifică hârtiile.

— 28 noiembrie. În noaptea dinspre 28 spre 29 noiembrie. Era duminică noaptea, luni dimineața.

— Duminică, Merethe Sandmo ia masa cu un bărbat neidentificat în Fagernes. În aceeași seară, cabana arde cu Elisabeth Faremo înăuntru. Sincronizarea e perfectă. Sfârșitul lui noiembrie și în afara sezonului estival, așa că nu e nimeni în zonă. Și orice turist de weekend se va fi întors înapoi în Oslo duminică noaptea. Lovesc noaptea. Se încheie cu uciderea lui Elisabeth Faremo, pe care încearcă s-o mascheze cu un incendiu. Luni sunt înapoi în Oslo. Marți, Merethe Sandmo – și, după toate probabilitățile, Ballo – stau confortabil într-un avion spre Atena.

Gunnarstranda rămase pe gânduri înainte de a continua:

— Ai contactat poliția din Grecia?

— Procedura obișnuită. Biroul Interpol de la Kripos. Fotografia și descrierea lui Merethe Sandmo sunt trimise prin fax chiar acum la Atena, din câte înțeleg. Și-a luat o slujbă la un club de striptease?

Gunnarstranda ridică din umeri.

— Un bar. În orice caz, acesta e motivul oficial pentru care a plecat – după spusele lui Frølich. Mai ai lista de pasageri? Întrebă el.

— Da.

— Poate că-l putem găsi pe Ballo sub un nume fals. Verifică Ilijaz Zupac.

— Așa o să fac.

Frank Frølich căuta biletul pe care ea i-l strecurase în palmă, îl găsi în cele din urmă, mototolit în buzunarul din spate al unei perechi de pantaloni din coșul de rufe murdare din baie. Numărul de telefon era scris cu cifre mari. Optul era din două cercuri trasate îngrijit, unul peste celălalt. *Ce spune scrisul de mână despre personalitatea cuiva?* Sună la numărul respectiv.

— Bună. Sunt Vibeke și sunt un pic ocupată. Lăsați numărul și vă sun înapoi imediat.

Acum, cel puțin, știu cum te cheamă. Așteptă cu răbdare să vină tonul:

— Bună, Vibeke, sunt eu, Frank. Mulțumesc pentru tot. Sper să-ți faci timp pentru...

Nu apucă să zică mai mult. Ridicase receptorul.

— Bună, Frank.

— Drăguț din partea ta că ai sunat.

— Am simțit nevoia să vorbesc cu tine, spuse el.

— Ești bine?

— De ce să nu fiu? replică Frølich.

Vibeke nu răspunse, iar el lăsă să se scurgă câteva clipe de tăcere.

— Mai ești acolo?

— Vrei să ne întâlnim? întrebă el.

— Acum sunt puțin ocupată. Dar altfel, la orice oră. De obicei mă trezesc în jur de douăsprezece.

Frølich se uită la ceas. Era după-amiază.

— Ce zici de ora unu, mâine? propuse el. Luăm prânzul?

— Tu poți să iei prânzul, iar eu o să iau micul dejun. Unde?

Frølich căută în minte nume de cafenele și îl alese pe primul care-i veni în cap:

— La Grand?

— Super. N-am mai fost la Grand de când am mâncat cremșnit franțuzesc cu bunica, acum cel puțin cincisprezece ani.

Lena Stigersand aduse înăuntru un teanc greu de hârtii și întrebă:

— Unde să pun astea?

Absent, Gunnarstranda își ridică privirea.

— Unde? repetă ea.

Inspectorul arată cu capul spre masa din colț. Ea merse împleticindu-se până acolo.

În clipa aceea sună telefonul. Gunnarstranda răspunse. Era Yttergjerde.

— Lucrurile încep să se miște, Gunnarstranda!

— Ah, da?

— N-am găsit tabloul.

— Nici nu te așteptai, nu-i așa?

— Nu. Tocmai m-am întors de la percheziționarea birourilor brokerului, Inar A/S. Cele cinci milioane în numerar. A susținut că le-a pus într-un sertar într-un dulap de dosare, nu-i așa?

— Vrei să spui că nu avea banii în sertar?

— Corect.

— Ei bine, spuse Gunnarstranda, uitându-se la ceas, ne datorează o explicație.

Puse telefonul jos și se lăsă pe spate în scaun. Lena Stigersand, care stătea cu spatele la el în timp ce aranja hârtiile, se uită peste umăr.

— Pari încântat. Sunteți pe cale să rezolvați cazul?

Gunnarstranda se trase de degete până îi pocniră încheieturile.

— Investitor succulent la grătar, împănat cu crimă și condimentat cu spălare de bani! Zâmbi încântat. Doamne, Dumnezeule, am momente când iubesc munca asta la nebunie! O să fie al naibii de urât când o să ies la pensie!

Gunnarstranda rămase să lucreze până seara. Unul după altul, ceilalți plecară acasă. Avea întâlnire la cină acasă la Tove. Îi spusese să vină la opt și nu avea nimic altceva de făcut ca să-și omoare timpul până atunci. Când, în cele din urmă, își ridică privirea să se uite la ceas, văzu haina lui Frølich atârnată pe spătarul unui scaun lângă ușă. Se ridică și deschise ușa.

— Frølich?

Frølich se întoarse dinspre fotocopiator și spuse:

— E timpul să ridic ancora. S-a făcut târziu.

Gunnarstranda se îmbracă și spuse:

— Am crezut că ai plecat de un secol.

Își observă colegul mai tânăr când se duse să-și ia haina și-și

îndreptă fularul la gât.

— De cât timp lucrăm noi împreună, Frølich? îl întrebă.
Celălalt ridică din umeri.

— Zece ani? Doisprezece? Treisprezece? Nu, nu-mi amintesc.

De ce?

Acum fu rândul lui Gunnarstranda să ridice din umeri.

Frølich spuse:

— Atunci, am plecat.

— Și eu.

Rămaseră uitându-se unul la altul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Frølich.

— După părerea ta, crezi că ar fi trebuit să procedăm altfel?

întrebă Gunnarstranda.

— De ce?

— Crezi că am lăsat ceva de care nu ne-am ocupat în cazul ăsta?

— Ar fi trebuit să fim mai pe fază în legătură cu Narvesen, poate?

— Îl ținem sub supraveghere de vreo câteva zile, spuse Gunnarstranda. Nu s-a dus nici la pipi fără să se consemneze. Conform rapoartelor, Narvesen nu face nimic seara. Stă acasă. Uneori se duce în pivniță. Asta e tot.

— Meșterește ceva?

— Nu știu.

— Și Emilie?

— Emilie?

— Partenera lui, o fată atrăgătoare, seamănă cu o vietnameză.

— Cea cu Porsche-ul? E instructor de spinning și rareori e acasă.

— Ce e aia instructor de spinning?

— Merge la o sală de fitness patru seri pe săptămână, stă pe o bicicletă ergonomică în fața altor biciclete ergonomice și pedalează pe muzică, în timp ce gagica strigă în microfon și le dă instrucțiuni.

— Aha.

Ieșiră din clădire împreună. Niciunul nu spuse nimic. Afară se opriră și se uitară iar unul la celălalt. Gunnarstranda tuși de câteva ori.

— Bi-ne, spuse el. Îți doresc un weekend plăcut.

Frølich dădu în cap în semn de răspuns.

— Un weekend plăcut și ție.

Tove pregătise tocăniță de miel. Era preferata lui. Aroma mâncării îi aducea aminte de copilărie. Prânzul de duminică, pe când era copil, și tot blocul simțea ce se gătise. Certurile dintre el și fratele lui pe cele mai bune bucăți de carne, când oala făcea înconjurul mesei în câteva secunde. Dar nu-i spusese asta. Îi mai spusese înainte. De câteva ori. Faptul că îi gătise mâncarea asta era omagiul ei tocmai pentru această nostalgie.

Mâncaseră, stropiseră mâncarea cu un vin roșu pe care îl alesese ea, o varietate tare, aromată, din soiul Barolo și acum împărțeau ce rămăsese. Louis Armstrong cânta „Makin’ Whoopee” la combina stereo. Gunnarstranda o urmări pe Tove în timp ce stătea în fotoliu căzută pe gânduri.

— La ce te gândești?

— La un pacient, îi răspunse ea. Vidar. E nebun... nu... probabil nu e nebun de legat, dar e unul dintre rezidenții de la azil, bietul băiat. Abia de are treizeci de ani. E așa de slab și are fața mereu contorsionată, uitându-se cruciș în sus, cu gura deschisă, și-și ține lobul urechii cu o mână. Mama lui spunea că ascultă vocea lui Dumnezeu.

— Îngrozitor, spuse Gunnarstranda și luă o gură de vin.

— Dacă închizi ochii, se înnegrește tot? Întrebă ea.

El închise ochii:

— Nu, văd o licărire gălbuie și văd stele.

— Nu toată lumea vede stele, dar mulți oameni văd un fel de nuanță gălbuie în întuneric. Totuși, dacă te concentrezi și te uiți drept înaintea cu ochii închiși, licărirea pe care o vezi se concentrează într-un cerc, un punct de lumină undeva între ochi, iar dacă te uiți mai atent, punctul acesta e parte dintr-un ochi mare și negru. Acesta e cel de-al treilea ochi, care te privește.

Gunnarstranda își închise ochii, ridică paharul și bău.

— Un ochi? Cine se uită la mine în capul meu?

— E Dumnezeu.

— Cine spune că e Dumnezeu?

— Vidar.

— Tânărul cel nebun?

— Îhî.

— Poate are dreptate. Mai vrei niște vin?

— Bine, dacă-mi spui și tu la ce te gândești.

— Fii îndrăzneată, fată frumoasă, dar nu prea îndrăzneată.

— Asta nu era într-o poveste?

— Se poate.

— Haide, nu te mai eschiva, spuse Tove, ridicându-se și aducând altă sticlă din dulap, pe care o deschise.

— Să mă eschivez de la ce?

— De la a-mi spune la ce te gândești.

— Mă gândeam la cei doi oameni pe care-i caut pentru crimă.

Tove umplu ambele pahare cu vin și spuse:

— Nu asta faci în fiecare zi?

Gunnarstranda își îndreaptă degetul arătător spre combina muzicală. Ella Fitzgerald cânta primele versuri din „Autumn în New York”.

Ascultară amândoi.

— De data asta tu ai fost cea care m-a întrerupt, spuse el după o vreme.

— Eu - și Ella.

— Cei doi sunt anchetați pentru uciderea unui paznic, Arnfinn Haga și pentru incendiere premeditată, cu omucidere.

— Ce fel de oameni sunt?

— Un fotomodel de lenjerie, de douăzeci și nouă de ani, și un criminal cu un handicap recunoscut, care și-a petrecut cinci optimi din viață la pușcărie.

— Dar de ce te gândești la ei?

— Și eu mă întreb același lucru.

Tăcură din nou. Ella îi înmâna microfonul lui Louis Armstrong.

Tove se așează lângă el pe canapea. Își lăasă capul pe umărul lui. Rămaseră așa în semiîntineric. Farurile mașinilor trimiteau dreptunghiuri galbene pe tavan în timp ce coteau în curba de afară. În timp ce Louis Armstrong sufla în trompeta lui, prin boxe.

Parcă era o scenă dintr-un film ieftin. Era seară. Femeia brunetă, subțire merse legănând-se pe tocurile ei înalte, prin poarta de fier forjat, spre mașina joasă. Silueta ei se zărea în lumina felinarului de stradă, care se afla puțin mai departe. Urcă. Portiera se închise fără zgomot, ferm. Motorul hurui alene, ca un animal sălbatic sătul, în timp ce mașina se îndepărtă. Frølich urmări luminile roșii ale farurilor din spate. Avea timp destul. Era înarmat cu răbdare. Trecu prin poarta de la grădină, dar nu o luă pe cărarea pietruită, ci pe gazon. Un câine dinăuntru, din casă, începu să latre. Înaintă, fără să se lase descurajat. Se ghemui sub un măr bătrân, așteptând. În fereastră apăru o umbră. Cineva se uită afară, în întuneric. Câinele continua să latre. În sfârșit, umbra plecă. În cele din urmă, se potoli și câinele. Frank Frølich se gândea la câine. Setterul slab, agitat.

Ce caut eu exact? De ce stau aici, ghemuit?

Clipi cu ochii uscați, pierduți în întuneric. Clipi ca să-și alunge autocritica, îndoielile, presimțirile.

Era frig. Cerul era negru, fără stele, fără lună. Aerul rece prevestea zăpadă. Frølich așteptă la locul lui de pândă de parcă era la vânătoare de elani: nemișcat, atent la orice mișcare. După o oră, se aprinse lumina în pivniță. Frølich se uită la ceas și se hotărî. Șapte minute. Lumina de la geamul beciului era încă aprinsă. O altă lumină se aprinse la subsol. Trecură patru minute. Nu se mai aprinseră alte lumini. Cinci minute. Secundarul se târa circular. Respira mai repede. Șase minute. Se îndreptă de spate. Trebui să se controleze să nu se arunce și să răstoarne ușa. Șapte minute. Sări pe gazon, până la scări, urcă repede și sună de trei ori. Câinele începu să latre. Coborî scările în fugă. Ocoli colțul casei, până pe verandă – fără să scoată un sunet. Se uită din nou la ceas. *Relaxează-te! Respiră!* Câinele ajunsese la geamul de la verandă. Gingiile roșii, dezgolite și dinții albi se mișcau cu furie dincolo de perdeaua transparentă. Auzi pași pe scările de la pivniță. O voce muștra câinele, care continua să latre ca nebunul. Așteptă să se deschidă ușa din față. Când lumina de la ușa deschisă ajunsese pe partea opusă a peluzei, lovi

ușa de sticlă cu piciorul. În timp ce dădea jos fragmentele de sticlă, auzi bărbatul înjurând. Câinele îl înhață de picior. Frølich îi dădu un șut și-l lăsă lat, schelălăind. Intrase înăuntru. Bărbatul veni de pe hol spre el. Fața lui întâlni pumnul lui Frølich într-o clipită. Frølich nu scoase niciun cuvânt. Doar lovi cu putere. Puse omul la pământ, îl întoarse pe burtă, îi ținu mâinile strâns la spate cu genunchii și se întinse după funia de plastic de la centură. Câinele sări iar la el. Lătra și-și arăta colții feroce, și-l mușcă de coaste. Frølich îi trase un pumn și câinele zbură în colțul celălalt. Apoi legă mâinile bărbatului cu funia. Se ridică. Acum era rândul câinelui. Venea în salturi spre el. Îl prinse la jumătatea săriturii și îi strânse botul atât de tare, încât animalul scheună; era aproape să se sufoce. Picioarele din spate ale câinelui cedară când lovi pământul. Apoi îi dădu drumul. Câinele se târî sub masă cu coada între picioare.

Privi atent în jur: bărbatul în genunchi, cu mâinile legate la spate. Îl înjura, dar Frølich nu-l băgă în seamă. În cămin era aprins focul. Un candelabru mare de sticlă atârna din tavan. Altfel, încăperea lăsa o impresie deosebită, datorită mobilierului masiv și a tablourilor de pe pereți.

De ce fac asta?

Merse cu pași mari spre ușă. Bărbatul o lăsase deschisă; o închise și o încuie. Găsi scările care duceau la etajul întâi și fugi sus. Strigătele lui Narvesen răsunau în spatele lui. Asuda. Ieși pe un coridor îngust. Deschise o ușă. O baie. Altă ușă. Dormitor. Altă ușă. Birou. Sertare de la masa de scris, hârtii. Trânti sertarele la loc. Râs batjocoritor. De jos. *N-a fugit. Dar nici n-a venit după mine. Deci n-o să găsesc nimic aici.*

Se întoarse la parter. Râsul lui Narvesen îi pieri de pe buze. Stătea pe jos. Ochii lui sfidători, semi-triumfători priviră plini de dispreț pe lângă el. Îi urmări privirea lui Narvesen. O ușă. Se întoarse. Pășii spre ușă. Narvesen urlă din nou, mai tare, mai urât.

Ușa ducea la pivniță. Coborî. Era o pivniță neamenajată. Mirosea a umezeală. Pereții și pardoseala de beton gri. Se auzea huruitul unui congelator. Merse mai departe, prin următoarea ușă. Aici era încăperea pentru boiler. Un rezervor imens de oțel aproape că acoperea un perete întreg. Un boiler modern pe peretele opus. Țevi ieșind în toate direcțiile posibile. Transpira. Își șterse fruntea. Se auzea un cântec lin de vioară și urmări

sunetul. Boilerul începu să huruie. Se auzi un clic când porni arzătorul. Merse mai departe, prin cea mai îndepărtată ușă, o ușă joasă și intră într-o încăpere mobilată. Era mică, dominată de un scaun italian de firmă, rabatabil. La o combină mică se auzea o melodie care-i amintea de Mozart. Un bar cu băuturi. O jumătate de sticlă de Camus VSOP, un singur pahar. Și în fața scaunului, un seif. Ușa de la seif era deschisă. În seif, un tablou. Frank Frølich se aplecă.

— Nu-l atinge.

Frølich se îndreptă de spate. Vocea lui Narvesen era limpede și tăioasă ca lama. Se simți de parcă se trezise dintr-un vis. Se întoarse.

Inge Narvesen, cu mâinile legate la spate, stătea în ușă. Avea fața mânjită de sânge.

Frølich luă tabloul.

— Pune-l jos.

— De ce?

Se uitară dușmănos unul la altul.

— Ești un nimeni! șuieră Narvesen. După asta, ești un nimic.

— Am auzit, spuse Frølich, că ești răzbunător. Dar ai venit prea târziu. Ți-ai distrus toate șansele când ai încercat să-mi dai foc la cabană. Acum e rândul meu.

Narvesen se sprijini de perete. Fața îi coborî în întuneric; ochii îi deveniră două deschizături înguste și umede.

Frølich studie tabloul. Era mai mare decât își imaginase. O ramă lată.

— Hai să mergem sus, spuse el, arătând spre scări. *Après vous.*

— Mai întâi pune tabloul la loc.

— Aici eu iau hotărârile.

— Încă n-ai înțeles? Ești un nimic. Măine ai să fii afară din poliție. Tu, polițist? E o glumă...

Frølich clipi.

Narvesen, cu capul proiectat agresiv înainte, veni spre el cu un pas amenințător.

Frølich clipi din nou. Își văzu propria mână îndreptându-se înainte.

— Treci sus!

Narvesen se prăbuși lângă perete. Frølich înhață sticla de coniac și o ținu sus. Narvesen nu mai era agresiv.

— Ai grijă cu tabloul!

— Dă-i drumul sus!

Narvesen urcă scările împleticindu-se, cu mâinile la spate. Un umăr se lovi de perete și trebui să facă un efort să-și păstreze echilibrul.

— Mișcă-te!

Se opriă de-o parte și de alta a căminului. Frølich întâmpina dificultăți în a respira normal. Clipi să-și alunge vălul de pe ochi. Între mâinile lui - o bucată de lemn. O ramă aurie neobișnuit de lată, înconjurând un motiv mic. O femeie cu o năframă, ținând în brațe un copil cu părul creț. *Deci așa arată.* Se concentra să inspire și să expire adânc. Privirea lui Narvesen: precaută, îngrijorată. *Nu e sigur de stabilitatea mea mentală.* Frølich își auzi propria voce, spartă, îndepărtată:

— Nu credeam că asta ar putea încăpea într-o casetă de valori.

— Rama a fost luată jos. Dar ai grijă, tocmai a fost reasamblată.

— E o pictură frumoasă, dar valorează ea cinci milioane?

— Cinci milioane nu înseamnă nimic pentru o asemenea pictură. Există colecționari care ar da de zece ori mai mult ca să dețină ceva asemănător.

— De ce?

Narvesen ezită. Privirea lui, mai întâi la tablou, apoi la ușa distrusă, apoi la tablou, apoi fața lui Frølich.

Inspiră, expiră, inspiră.

Narvesen spuse:

— Toate operele de artă...

Își lipi buzele una de alta când Frølich ridică tabloul în lumină.

— Continuă.

— Toate operele de artă sunt ieftin de achiziționat la un moment dat. Abia când arta își face cunoscută valoarea în lume, prețurile cresc... dar felul în care-l ții începe să mă neliniștească. Pune-l jos, te rog!

— Explică ce vrei să spui.

Era rândul lui Narvesen să se concentreze să respire, cu ochii ațintiți la Frølich. Cu mâinile legate strâns la spate.

— Pentru mine, ca un colecționar, arta și experiența artei nu sunt, pur și simplu, două fațete ale aceleiași monede, ci fac parte din viața mea, sunt o parte invizibilă din mine. Experiența mea

artistică este în aceeași măsură intelectuală și emoțională. Nu uita că arta înseamnă un limbaj al simbolurilor, care ne permite să înțelegem lumea din jur, care ne definește ca oameni...

— Etcetera, etcetera, îl întrerupse Frølich. Dar de ce acest tablou în mod special? Bellini, „Madona și Pruncul”?

Profilul lui Narvesen era mai ascuțit acum. Frølich îl privea fix. Fruntea lui Narvesen era plină de sudoare. Își dresе glasul.

— Ceva s-a întâmplat cu arta în 1420. Un arhitect, Alberti, a publicat un manual despre perspectivă. Cei din familia Bellini au fost printre primii mari... Giovanni Bellini a fost un maestru care a surprins experiența umană a dimensiunilor vieții în pictură, în artă. A fost nu numai unul dintre primii, dar și unul dintre cei mai buni din vremea sa; a interpretat lumea într-un limbaj figurativ complet nou. Deci a contribuit la punerea bazelor, a fundației esteticii pe care o urmăm azi. Acesta e motivul pentru care tabloul pe care îl vezi aici este cel mai extraordinar exemplar de operă de artă pe care îl pot deține ca și colecționar. În acest mic tablou, elementele cele mai vitale sunt concentrate într-un singur studiu: Viața și Divinul, fiul omului și mama lui Dumnezeu. Nu mă satur niciodată să privesc tabloul acesta. Asta e *Mona Lisa* mea, Frølich.

— Nu e a ta.

— Este în posesia mea.

Frølich ridică tabloul sus.

— A fost în posesia ta.

Narvesen amuți. Acum avea privirea neliniștită.

— Cum ai pus mâna pe acest tablou?

— N-o să afli niciodată.

— Cine ți l-a vândut?

— Nu întreba. N-o să știi niciodată.

— Ce-ai să faci cu un tablou pe care nu-l poți arăta niciodată celorlalți? Trebuie să fii singur acolo, jos, în gaura ta de șarpe, ca să caști gura la el, nu? Aștepți până-ți pleacă femeia și apoi te furișezi în secret în beci.

— Nu înțelegi? N-ai fost niciodată obsedat de ceva?

— Ba da, am fost, spuse Frølich.

Oase lungi. Miros de fum. Durere. Ridică sticla de coniac și bău din ea. Apoi scoase cuțitul din buzunar, tăie legăturile de la încheieturile lui Narvesen și împinse lama la loc.

Narvesen își frecă încheieturile mâinilor și zise:

— Spune numai ce vrei. Am bani destui.
— Sunt sigur că ai.
— Spune numai prețul.
— Înțeleg ce ai zis despre obsesie, replică Frølich, apucându-l de păr pe Narvesen și trăgându-i capul pe spate.
Narvesen căzu în genunchi cu un geamăt.
— Dar nu pot să accept faptul că ai vrut să mă faci să ard de viu.

Îi dădu drumul. Narvesen se prăbuși.

Frølich luă sticla de coniac, turnă alcoolul pe tablou și îl aruncă în foc. Tabloul luă foc. O erupție de flăcări. Trecură două secunde. Narvesen văzu focul. Alte două secunde. Înțelese ce se întâmplase. Apoi urlă și alergă spre el. Frank Frølich întinse piciorul și îi puse piedică atunci când Narvesen se repezi. Omul căzu și se târî în patru labe, cu degetele în flăcări. Frølich îl dădu la o parte cu un șut. Tabloul ardea vesel. Sfârâia și trosnea, iar figura pruncului dispăru în flăcări. Rama de lemn pâraia. Limbile de foc, roșii-portocalii, cuprinseră femeia, o mângâiară pe față. Narvesen se văicărea și se repezi spre foc. Tabloul era o vâlvătaie strălucitoare. Imaginea fu mistuită. Numai modelul sculptat din ramă o mai distingea de o bucată de lemn obișnuită. Câinele, care stătuse sub masă, deveni interesat. Începu să latre din nou. Sări afară și-l mușcă pe Narvesen de pantaloni. Bărbatul se târa pe jos spre foc. Frølich zâmbi, îl lăsă să se târască, îl lăsă să-și vâre mâna în foc după rămășițe. Narvesen suflă peste rămășițele carbonizate ca un copil în lumânările de pe tort. Frølich rămase să privească preț de câteva secunde. La fel și câinele. Acesta își ridică urechea mirat.

— Acum suntem chit, spuse Frank Frølich. Ar trebui să fii fericit că nu ți-am dat foc ție.

Era aproape ora unu când Gunnarstranda închise ușa de la apartamentul lui Tove și fugi în jos pe scări, afară în noapte. Începuse să ningă. Un covor fin și alb, gros de câțiva centimetri, se așternuse pe trotuar. Își îndreptă pașii spre Sandakerveien să găsească un taxi. Era un întreg haos pe străzi. Mașinile frâneau și patinau. Un plug de zăpadă arunca raze de lumină portocalii pe ziduri, mai sus, pe drum. Își pusese telefonul pe silențios, dar îl simți vibrând în buzunarul interior.

Era Lystad de la Kripos. Avea un mesaj. Găsiseră un cadavru.

Nume: Vidar Ballo. Cauza decesului: supradoză. Locul: apartamentul lui Ballo din Holmlia.

Gunnarstranda rămase fără grai. Ce putea să spună, stând stană de piatră pe un trotuar din Sandakerveien, în beznă și în frig?

Lystad continuă.

— Un îngrijitor a spart ușa pentru că niște vecini se plânseseră de miros. Așa se explică de ce nu a deschis ușa de câteva zile.

Gunnarstranda privi un taxi Mercedes cu firma luminoasă aprinsă, trecând pe lângă el.

— Ești atât de tăcut, spuse Lystad. Te-am trezit?

— Nu, nu. Merg acasă pe jos. Știe cineva de când e mort?

— Legiștii vor putea să ne spună în câteva zile. Am aflat din întâmplare. Am sunat-o pe mama lui în Kvenangen. Preotul o anunțase ieri. Moartea lui a fost înregistrată ca un caz clar de supradoză, se pare.

— Se prea poate să fi fost ultima persoană care l-a văzut în viață, spuse Gunnarstranda, posomorât.

— O să anchetezi moartea lui?

— Strict vorbind, nu eu sunt cel care decide asta.

— În orice caz, câteva dintre ipoteze trebuie reanalizate, spuse Lystad. Și pentru noi, și pentru voi, presupun.

— Absolut.

Se apropie alt taxi.

— Poate ar trebui să lucrăm împreună?

Gunnarstranda îl chemă. Mașina opri. Șoferul întinse un braț peste scaun și deschise ușa din spate.

— Mâine, de exemplu, spuse Lystad.

— Acum unde ești? Întrebă Gunnarstranda, urcând în taxi.

— La birou.

— Ajung acolo în zece minute, îl anunță Gunnarstranda. Închise și îi făcu semn șoferului:

— Clădirea Kripos, în Bryn.

În dimineața următoare, Frank Frølich lenevi în pat până târziu. Nu se trezi înainte de unsprezece, apoi mănca niște cereale și se pregăti să meargă la Grand Hotel.

Ninsese mult în timpul nopții. Mașinile de pe Havreveien erau înghesuite unele în altele. Pe capote se înălțau straturi groase de zăpadă, făcându-le să semene cu niște prăjituri cu frișca. Câțiva posesori de mașini reușiseră să le scoată din troiene, lăsând spații largi între mașini.

La stația de metrou, un tractor cu lanțuri de iarnă curăța zăpada. Frølich luă primul tren care veni, se dădu jos la Stortinget și se plimbă în jos spre Karl Johans gate, unde cablurile de încălzire din pământ ca să țină drumurile curate transformaseră zăpada într-o zloată maronie.

Ea se așeza la o masă liberă de la geam când Frølich intră pe ușile grele în cafeneaua de la Grand Hotel. Purta cizme cu toc înalt, blugi strâmți și un pulover de lână. Codițele ei afro arătau nelalocul lor în ținuta ei de norvegiancă obișnuită. Pălăria pe care o purta părea prea grea pentru ea.

Abia o recunosc. Poate pentru că e îmbrăcată, se gândi, în timp ce se îndrepta spre masa ei.

— Am tot stat cu ochii după tine, spuse ea.

— Unde?

— Știi tu.

Se așază. Îi întâlnește ochii. Îl provocau, dar nu-l atingeau. Nu putea trece dincolo de masca ei, pe care o asocia cu oricare dintre multele celebrități media ce nu-ți inspirau nimic. *Față puternic machiată. Expresie studiată în oglindă. Zâmbetul, o mișcare exersată a mușchilor gurii și ai bărbiei. Astăzi nu poartă mască.*

Își dezveli dinții într-un alt zâmbet pasager.

— Am comandat un cremșnit și o cola.

Se uită la ea neîncrezător. Nu glumea.

Chelnerița era acolo. Frølich comandă cafea.

— Ai pățit ceva la față, spuse ea cu privirea coborâtă.

— Are legătură cu cheia despre care ți-am vorbit.

— Mi-ai spus să dau mesajul mai departe.

Încă studia masa.

— E în regulă. Nu te stresa din cauza asta.

— Nu mă întreba de el, spuse ea repede. Nu știu nimic și chiar dacă aș ști, nu ți-aș spune.

— Despre cine? întrebă el.

— Jim, spuse ea.

Chelnerița veni cu cafeaua. Frølich amestecă în ceașcă. Ei îi adusesese cremșnit și cola. Încercă să taie prăjitura cu lingurița. Crema ieși și se împrăstie în farfurie. Chicoti și murmură.

— Nu-i așa ușor, se pare.

— Șeful meu spune că dacă vrei să înțelegi strategiile de viață ale oamenilor, trebuie să-i urmărești mâncând foitaj.

— Mă bucur că șeful tău nu-i acum aici, spuse ea, apăsând și scoțând și mai multă cremă pe farfurie.

— Odată am văzut un contabil mâncând foitaj, spuse el. Abordarea sistematică. Tipul a dat la o parte stratul de deasupra, a mâncat crema și baza și a păstrat la sfârșit partea de sus și glazura.

Ea scoase cu lingura cremă și glazură, și-o îndesă în gură și închise ochii în extaz.

— Tipul ăla nu știe ce pierde, spuse, molfăind.

— Vibeke, zise el.

Femeia ridică privirea.

— Da, Frank.

Mai luă o lingură de cremă și glazură, înghiți și spuse:

— Nici tu nu știi ce pierzi.

Frølich privi în altă parte. Nu datorită lipsei ei de sofisticare, ci mai mult ca să evite să-i vadă expresia aceea îmbătrânită de pe figură.

— M-am întors la lucru, spuse el rar. Sunt polițist.

Ea nu răspunse.

— Acum lucrez.

— E o scuză de doi lei ca să nu mănânci o prăjitură, spuse ea într-un final.

Chicoti, dar zâmbetul îi dispăru când îi văzu expresia.

— Vibeke, repetă el.

— Da, Frank.

Zâmbetul ei era din nou șiret și provocator.

— Trebuie să știu ceva despre Elisabeth.

- Sunt sigură că știi mai multe despre Elisabeth decât mine.
- Dar tu ai cunoscut-o pe când era cu Ilijaz.
- Ești gelos?
- Nu. Relația mea cu Elisabeth s-a terminat.

Se gândi la ceea ce spusese în timp ce studia încăperea. Majoritatea oamenilor de aici erau oaspeți ai hotelului. Restul erau doamne cu înfățișare fragilă, cu părul bătând în albastrui și riduri delicate. Soarele de iarnă pătrundea prin ferestrele înalte. Afară, oamenii de pe Karl Johan treceau grăbiți. O mașină de poliție de la unitatea de patrulă trăsese pe dreapta în fața stației Stortinget. Un bărbat mai în vârstă stătea pe o bancă și cânta blues la o chitară electrică, sub unul dintre lei de la Storting; muzica abia se auzea în cafenea. Când se întoarse spre ea, terminase de mâncat.

— Ilijaz e marea iubire a lui Elisabeth, zise ea. Ar muri pentru el, oricât ar fi de bolnav.

Frølich reflectă la ceea ce-i spusese. O secundă văzu o cabană arzând în fața lui. Își drese vocea, prinse curaj și întrebă:

- Elisabeth era bisexuală?
- Ce te face să-ți pui întrebarea asta?
- Eu cred că era.
- Bisexuală? Repetă cuvântul. Asta sună a etichetare.
- Da?
- Oarecum condescendent.
- Bănuiesc că Elisabeth avea relație cu o femeie.
- Pot să-mi imaginez asta, spuse ea, adâncită în gânduri.

Cred că Elisabeth...

Se strâmbă și spuse:

— N-ai cochetat niciodată cu ideea? De a încerca partea fizică a relației cu un prieten bun?

— Nu.

Chicoti.

— Te cred. Dar în ceea ce o privește pe Elisabeth - pot să-mi imaginez cu ușurință că s-ar culca cu femei. Totuși, asta nu schimbă cu nimic pasiunea mistuitoare care a existat între ea și Ilijaz.

- Mai spune-mi.
- Nu știu mult mai mult, continuă ea.
- A fost o relație furtunoasă?
- Dacă se certau? Probabil că da. Știi cum e pentru unii -

când o relație e atât de intensă încât emoțiile negative sunt eliberate cu aproape aceeași energie ca și emoțiile pozitive.

Preț de o clipă, îi reveni în minte imaginea piciorului gol al lui Elisabeth. Ungھیile ei roșii. Mâna lui în jurul gleznei cu lănțișorul fin de aur.

— Și în mare parte era pentru că Ilijaz nu era întotdeauna cuminte.

— Ce vrei să spui cu „nu era întotdeauna cuminte”?

— Se ducea cu altele. Des.

— Deci nu era o relație stabilă, de durată, din partea lui?

— Ba da. Sunt sigură că și el era la fel de amoretat ca și ea. Dar pe vremea aia era și foarte macho, puțin copilăros, de fapt. Trebuia să dovedească de fiecare dată ce bărbat e el și o înșela constant. Ea s-a săturat până la urmă și și-a găsit pe altcineva.

Altcineva. Frølich se gândi la ceea ce-i spusese Gunnarstranda despre un al patrulea.

— Cine?

— Cineva însemnat.

— Îți amintești cum îl chema?

— Nu.

— Îți amintești ce slujbă avea?

— Habar n-am.

— Când a fost asta?

— Nu-mi amintesc.

— Încearcă. Trebuie să fi fost acum cinci-șase ani, sau mai mult. Ilijaz a fost închis acum șase ani.

— Da? Trece timpul. Nu fac niciodată diferența între un an sau altul. E mai simplu să-mi aduc aminte de anii de școală, dar...

— Ce făceai pe vremea aia?

— Lucram într-un bar. Am lucrat în baruri dintotdeauna.

— Ce bar?

— Acum șase ani? Era un bar în Bogstadveien. Acum e închis.

— Și o cunoșteai pe Elisabeth la vremea aceea?

— Lucra într-un magazin. Ferner Jacobsen. Arată cu capul spre Stortingsgata. La subsol. Elisabeth e genul care arată bine în orice e îmbrăcată. Cine vinde haine într-un magazin știe că valorează greutatea ei în aur. Cred că acolo l-a cunoscut pe tip. Era client. Un tip cu mulți bani.

— Un infractor?

— Fie asta, fie... Numai oamenii bogați merg la cumpărături acolo. Și tipul ăsta a tot invitat-o la masă și n-a acceptat să fie refuzat. Așa a fost. Și odată, când Ilijaz s-a încurcat prea tare cu altă femeie, Elisabeth a acceptat invitația și au devenit un cuplu. Cred că Ilijaz a fost prins cam pe atunci.

— A durat mult relația?

— Nu știu.

— L-ai cunoscut vreodată pe tip?

— Niciodată. Nimeni n-a avut voie să-l cunoască.

— De ce nu?

— Așa e Elisabeth. Îi plac secretele. Știi asta. Nici pe tine nu te duce niciodată acasă la ea, nu-i așa?

Se îndreptă în scaun. Vorbea despre Elisabeth la prezent.

— Elisabeth a murit, spuse el. Nu ți-a zis Jim?

Femeia se uită în jos. Clătină din cap.

Tăcerea persista. *De ce nu întreabă de Elisabeth? Cum a murit? Ce s-a întâmplat?* Cântări, își formulă un răspuns pentru el și spuse:

— Ești împreună cu Jim?

— Împreună? Nu.

Ochii îi erau atât de aplecați asupra mesei, că păreau închisi.

— Dar i-ai spus lui Jim ce ți-am zis despre cheie. Știai cine sunt când am venit și te-am văzut dansând.

— Da, vorbesc cu Jim, așa e. Dar sunt liberă.

— Probabil că va fi acuzat de crimă.

— Jim?

Ochii ei erau încă ațintiți asupra mesei.

— Cineva a dat foc unei cabane. Elisabeth era înăuntru.

— Când?

— În noaptea dinspre 29 noiembrie. Duminică spre luni.

— N-a fost Jim.

În cele din urmă, își ridică privirea, gânditoare, distantă și spuse.

— În noaptea aceea Jim a fost la mine.

Nu spuseră nimic multă vreme. Zgomotele din cafenea preluară conversația: zornăit de farfurii, tacâmuri, bâzâitul vocilor șoptite.

— Ești sigură? Întrebă el grav, după ce-și dresе vocea.

Ea îi aruncă un zâmbet sfios.

— Normal că sunt sigură.

— Vreau să spun, în legătură cu ziua.

Încuviință.

Ea rupse tăcerea. Și făcu asta după alt zâmbet crispat, jenat:

— Îmi pare rău, dar nu vreau să te mint.

Merseră împreună pe Karl Johan, spre gara principală din Oslo. El se opri la trecerea de pietoni de pe Kirkegata și arătă spre catedrală.

— Eu trebuie să merg într-acolo.

Ea se opri și se uită la el câteva secunde.

— Sigur?

El dădu din cap că da.

Femeia se ridică pe vârfurile picioarelor și își lăsă buzele să-l atingă pe obraz înainte de a se întoarce pe călcâie și a-și continua drumul pe Karl Johan. Îi urmări silueta suplă mișcându-se spre mulțimea de oameni și dispărând. Apoi se întoarse și o luă la picior, în sens invers față de Kirkeristen.

Se grăbi la metrou și se urcă într-un tren spre casă - nerăbdător. Odată ajuns, merse direct la mașină. Curăță zăpada de pe portbagaj și scoase de acolo o perie și o lopată. Dădu troianul de zăpadă de lângă mașină. Urcă, porni motorul și o luă pe Șoseaua de Centură 3, pe care o urmă până la capăt, apoi o luă pe Drammensveien și ieși din Oslo, și coti la Sandvika, îndreptându-se spre Steinshøgda. Fiara i se întorsese în stomac și se concentra pe asfaltul dinaintea lui, la zăpada dintre copaci, la iarna care își intra în drepturi. Merse în sus pe Begnadal, spre Fagernes. Totuși, de data asta nu mai avea viziuni cu flăcări și nici imagini cu oase lungi. Avea doar o frământare indescritibilă în stomac. Și începea să gândească limpede. Să reexamineze fiecare detaliu, cuvintele rostite, ce însemnau ele.

Per-Ole „Coacăză” Ramstad îl aștepta, așa cum promisese, când se opri în fața secției de poliție.

— Ești încins, Frank. Arăți de parcă tocmai ai venit dintr-o săptămână de instructaj la greu de la Școala de Ofițeri.

— Trebuie să știi cine a văzut-o pe această Sandmo în Fagernes, acum câteva zile, spuse Frølich.

— Te cred, Frølich, dar nu știi dacă te pot ajuta aici...

— Bine, spuse Frølich repede. Nu am timp de pierdut. Uită-te la asta, spuse el, dându-i lui Per-Ole o fotografie dintr-un ziar.

Du-te la martorul tău și întreabă dacă Merethe Sandmo a luat masa cu acest bărbat.

Coacăză luă poza și o studie.

— E cam libidinos, spuse el. Cum îl cheamă?

— Inge Narvesen.

— Cu ce se ocupă?

— Cumpără și vinde acțiuni la Bursa de Valori Oslo. Miliardar.

— Asta e destul pentru mine, spuse Coacăză, dându-i înapoi tăietura de ziar. Răspunsul e da.

— Să nu te joci cu mine, zise Frølich. Vreau să-mi arăți...

— Nu e nevoie, spuse Coacăză. Eu sunt martorul. Am văzut-o pe Merethe Sandmo luând masa la hotel cu tipul ăsta.

— Și de ce n-ai zis așa?

Coacăză schiță un zâmbet trist.

— Nu are nicio legătură cu tine. Are legătură cu soția mea și cu femeia cu care luam eu cina la hotel când i-am văzut.

Frank Frølich trase adânc aer în piept.

— Mulțumesc, Per-Ole, spuse el cu blândețe. Data viitoare mergem la pescuit în Vællers. Mulțumesc pentru asta.

Își luă rămas-bun de la Coacăză și porni înapoi. Conducea mai calm. Puse niște muzică. Jonny Cash cânta o versiune cover a melodiei „One” de la U2. Chitară acustică și o voce fără iluzii. Rezona cu ceea ce se întâmpla înlăuntrul său.

Pentru a doua oară, Frank Frølich stătea în spatele oglinzii duble. De data asta, era însoțit de Gunnarstranda. În camera de interogatoriu, Lystad de la Kripos era în mijlocul anchetei. În fața inspectorului de poliție stăteau Inge Narvesen și avocatul lui. Cel de-al doilea avea în jur de cincizeci de ani și, evident, era mult mai în temă cu Dreptul corporatist decât cu Dreptul penal. Avea o față rotofeie, ca o lună sub o movilă de cârlionți nepieptănați. Nici avocatul, nici Narvesen nu păreau foarte fericiți că se află în această situație.

— Negi asta? întrebă Lystad.

— Că am mâncat la hotel? Nici vorbă.

— Singur?

— Nu.

— Cu cine erai?

— Habar n-am cum o cheamă.

— Ia încearcă.

— E adevărat. Nu am nici cea mai vagă idee. Își spunea Tania, dar mă îndoiesc că fusese botezată Tania.

— Ai absolută dreptate. Cine era această „Tania” pentru tine?

— O prostituată. Ea vindea, eu cumpăram.

— Ce să cumperi?

— Ce cumperi de la prostituate?

— Răspunde numai la întrebare.

— Am cumpărat sex de la ea.

— Te-ai dus în Fagernes să cumperi sex de la o femeie care lucra ca ospătăriță în Oslo?

— Evident că termenul de „ospătăriță” nu acoperă în întregime ocupațiile acestei femei.

— Bine, hai să vorbim despre altceva. Ai început o relație cu o femeie tânără în 1998, corect?

— Tot ce e posibil. Ce înțelegi prin „tânără”?

— Elisabeth Faremo. Lucra ca vânzătoare la Ferner Jacobsen, unde tu erai client. Ați început o relație?

Inge Narvesen aruncă o privire spre avocat. Încuviință.

— „Relație” e cam mult spus, trăgăună Narvesen.

— Poate că vrei să pretinzi că te-ai limitat la a cumpăra sex și de la ea?

— Nu. Eram un cuplu. Dar nu a fost o relație de durată.

— Știu, spuse Lystad. A încetat când iubitul ei adevărat a fost arestat pentru că intrase prin efracție la tine în casă.

Narvesen nu spuse nimic. Ridică o sprânceană spre avocatul său, care clătină din cap.

Gunnarstranda și Frølich schimbă priviri pline cu subînțeles. Orice fel de coregrafie ar fi fost asta, nu exista nicio îndoială că fusese exersată.

Lystad se ridică și se îndreaptă spre fereastra din fața lui. Stătu acolo, uitându-se în stradă.

— Spui că ai cumpărat sex de la această femeie, în Fagernes, spuse el către fereastră. Unde s-a produs actul sexual?

— La hotel.

— Nu ai avut nicio cameră la hotel.

— A avut ea.

— N-a avut.

— Sigur a folosit un nume fals. Am fost în camera de hotel, în patul ei.

— Care era numărul de cameră?

— Chiar nu-mi mai aduc aminte.

— La ce etaj?

Narvesen zâmbi stângaci.

— Îmi pare rău.

Lystad îi aruncă o privire glacială.

— Nu e de mirare că memoria îți joacă feste, din moment ce nici femeia, nici presupusul ei nume fals nu au luat o cameră la hotel. Dar, până una, alta, hai să spunem doar că declarația ta nu corespunde realității...

Lystad ridică o mână când Narvesen făcu un gest să intervină. Spuse:

— Unde era partenerul ei când voi doi făceați sex?

— Nu știu. Eu și cu ea am fost singuri.

— Dar s-a dus în Fagernes cu partenerul ei.

— Asta e o noutate pentru mine. Nu știam că are pe cineva.

— Și ați făcut sex înainte sau după masa de la restaurant?

— Înainte.

— Am un martor a cărui declarație consemnează următoarele: tu ai intrat în restaurant. O femeie stătea deja

acolo. În primul rând, numele acestei femei nu era Tania. A fost identificată drept Merethe Sandmo, din Oslo. Tu te-ai așezat la masa lui Sandmo.

— Își spunea Tania. Nu știam care e numele ei adevărat și nici nu mă interesa. E adevărat că ne-am întâlnit în restaurant... după ce am avut relații sexuale. Am coborât separat. Ea a coborât prima.

— Femeia asta nu a mai fost asociată niciodată cu genul ăsta de activitate.

— Există un început în toate.

— Crezi că asta era prima dată când vânduse sex?

— Nu știu.

— Cum ai fixat această întâlnire?

— Pe Internet. Procedura obișnuită.

— Nu sunt la curent cu așa-numita „procedură obișnuită”. E un website care aranjează întâlniri între prostituate și clienți. Nu știu adresa pe de rost, dar pot să vi-o dau mai târziu.

— V-ați întâlnit înainte să mergeți la ea în cameră?

— Nu.

Frølich și Gunnarstranda schimbă priviri iar. Avocatul lui Narvesen reacționează și el. Îi șoptește ceva la ureche lui Narvesen.

— Te-ai dus la ea în cameră singur, dar nu-ți amintești în ce cameră sau la ce etaj?

— Îmi cer iertare. M-am exprimat stângaci.

— Răspunde la întrebare.

— Am făcut o greșală. M-am întâlnit cu ea la recepție și am mers la ea în cameră împreună. Era o femeie atrăgătoare. Eram excitat și nu-mi amintesc la ce etaj sau...

— Destul, spuse Lystad și se întoarse. E evident că minți, continuă. Dai dovadă de sfidare față de tot ceea ce reprezintă și față de autoritatea procuraturii ca instituție. Te sfătuiesc să manifesti o mai mare prudență când ne vom întâlni în tribunal. Oricum, ne putem întoarce mai târziu la discuția despre proces. În ceea ce privește întâlnirea ta cu Merethe Sandmo, nu cred că ați fost vreodată în vreo cameră de hotel împreună. Cred că ai plătit-o, da, dar ți-a vândut informații, nu sex. Cred că după aceea te-ai dus cu mașina la o cabană din Vestre Slidre. Acolo te-ai întâlnit cu Elisabeth Faremo și ai ucis-o.

Tăcerea era apăsătoare. Narvesen se albise. Avocatul îi aruncă o privire îngrijorată, tuși și vorbește:

— Aveți vreo dovadă pentru această afirmație?

— Lucrez la asta, spuse Lystad. Ești genul răzbunător, nu-i așa, Narvesen?

— Inspectore Lystad, îl întrerupse avocatul. Trebuie să vă cer să fiți mai exact și să nu faceți acuzații nefondate.

— Bineînțeles că o să fiu mai exact. Narvesen, poți să ne vorbești puțin despre relația ta cu Halvor Bede?

Narvesen stătea și se uita la polițist în liniște. Avocatul se aplecă spre el. Își spuseră ceva în șoaptă. Vorbi avocatul în locul lui.

— Nu puteți să ne aruncați chiar așa... informații noi, fără să ne dați ocazia să trecem...

— Aici nu suntem la proces, îl întrerupse Lystad. Îl interogăm pe Narvesen. Cu toate acestea, ai dreptul să fii informat. Narvesen, o fac eu sau îi spui tu avocatului tău despre Halvor Bede?

Narvesen nu răspunse. Stătea cu degetele împreunate așezate pe masa din fața lui.

— Halvor Bede a fost un ofițer de vas norvegian care și-a luat o dată libertatea de a-l șantaja pe clientul tău, îi spuse Lystad avocatului. Continuă: a fost condamnat și și-a ispășit pedeapsa, dar, din nefericire, a fost înjunghiat mortal de un atacator necunoscut în ziua în care a fost eliberat.

— Dar ce legătură are asta cu mine? lătră Narvesen. Bede a fost omorât într-o bătaie într-un bar. O ceartă legată de vreo femeie sau Dumnezeu știe ce. N-am fost niciodată în apropierea acelui bar, iar cazul e suspendat de ani de zile.

— Suspendat, da, dar nu închis. Ești genul răzbunător, nu-i așa?

— Unde bați?

— Ajungem și acolo. Ți place să dai foc cabanelor, nu-i așa, Narvesen?

— Nu răspunde unei asemenea acuzații, exclamă avocatul brusc, înainte de a se întoarce spre Lystad. În afară de cazul în care aveți declarații ale martorilor sau dovezi concrete care îl leagă pe clientul meu de această presupusă crimă sau de orice alte presupuse crime, v-aș ruga să încheiem această întâlnire imediat.

— O să continuăm atâta vreme cât voi socoti eu că e nevoie, spuse Lystad, uitându-se la ceas.

— L-ați pus sub acuzare pe clientul meu?

— Nu.

— E suspect?

— Foarte.

— Trebuie să fiți mai deschis. Trebuie să vă bazați acuzațiile pe dovezi.

— Asta va fi plăcerea mea, spuse Lystad, deschizându-și servieta. Are legătură cu un raid făcut de divizia Eco-Crime, la sediul firmei tale, Narvesen. Mai e și o problemă minoră legată de o anumită retragere de bani în numerar pe care ai făcut-o: cinci milioane de coroane. Pot să-ți spun că seriile bancnotelor care ți-au fost date de bancă au fost înregistrate. O serie din aceste bancnote a apărut în Fagernes, în aceeași zi în care ai recunoscut că te-ai întâlnit cu Merethe Sandmo. Am convingerea că i-ai dat cele cinci milioane lui Merethe Sandmo.

Narvesen îl privea fără să scoată un cuvânt.

Lystad continuă:

— Ceea ce mor de curiozitate să aflu e ce-ar fi putut să-ți ofere în schimbul a cinci milioane. Cred că nici avocatul tău nu crede că i-ai dat atâția bani pentru un număr într-o cameră de hotel.

Încăperea se cufundă în tăcere.

Avocatul își drese vocea.

Lystad se uită drept la el.

— În acest punct, clientul tău nu are decât două opțiuni. Fie ne dă o declarație, fie refuză să facă o declarație. A doua variantă nu e foarte înțeleaptă. Dar puteți discuta problema un minut sau două. Luăm o pauză.

Părăsi încăperea.

Frølich și Gunnarstranda mai rămaseră câteva clipe în camera de interogatoriu.

— Lystad e bun, spuse Frank Frølich. Dar acum cel mai important e să vorbim cu Merethe Sandmo.

Se ridicară și ieșiră pe coridor.

— E în Grecia, după cum știi, spuse Gunnarstranda.

— Dar trebuie s-o găsim.

— De ce?

— Pentru că e singura care poate explica ce s-a întâmplat în realitate când s-a întâlnit cu Narvesen. Și încă ceva, în legătură cu al patrulea hoț, de fapt ar fi putut să fie ea - Merethe Sandmo.

— Hm!

— M-am tot gândit la asta, spuse Frølich. Totul are o explicație logică. Merethe nu are experiență, așa că intră în panică. Sau a fost implicată în toată operația asta împotriva voinței ei? Asta ar explica de ce n-a luat-o la fugă atunci când paznicul a apărut la locul spargerii. Implicarea ei și crima care a urmat ar putea lămuri de ce s-a tulburat și a vândut pontul poliției. Ar explica și de ce a dat doar trei nume în loc de patru. Care, la rândul său, ar putea clarifica de ce Elisabeth Faremo s-a simțit obligată să-i ofere un alibi fratelui ei și celorlalți doi. Ar putea lămuri și de ce s-a spart gașca. Și motivul pentru care Merethe Sandmo a fugit de la Jonny Faremo în brațele lui Vidar Ballo.

— Firește, asta e o variantă. Dar există un element pe care nu-l explică posibila ei implicare în jaf.

— Și care ar fi acela?

— Vidar Ballo e mort.

Frølich era șocat.

— De când e mort?

— De mult. De o grămadă de timp. Cadavrul lui a fost găsit când vecinii au reacționat la miros. Se poate să fi mers acasă și să fi murit după ce a vorbit cu mine.

— Deci era mort când cabana a luat foc?

— E foarte probabil să fi fost mort, da.

— Din ce cauză a murit?

— O supradoză. Povestea obișnuită, setul de utilizator standard, doză enormă etc. nicio urmă de suspiciune legată de moartea lui.

Frølich tăcu.

Gunnarstranda tuși și arătă cu capul spre Lystad, care-i aștepta lângă masă.

— Bem o cafea înainte să se termine pauza? Noi doi am fost invitați să participăm mai activ în runda următoare.

Frølich clătină din cap.

— Nu cred că e o idee bună să particip.

Gunnarstranda ridică din sprâncene.

— În secunda în care o să apar, Narvesen și avocatul lui or să înceapă să azvârle cu noroi.

Ochii lui Gunnarstranda fulgerară.

— Spune-mi ce-ai făcut! Îi ceru.

— Presupun că or să mă acuze de daune materiale.

— Ce-ai făcut?

Frank Frølich ridică din umeri.

— Am spart un geam de sticlă de la ușa verandei lui.

— Idiotule!

— Relaxează-te! A fost doar dinte pentru dinte pentru că mi-a dat foc la cabană. Nu are tupeu să facă mai mult decât să azvârle cu noroi. Orice ar spune, sunt doar acuzații fanteziste. O să latre puțin și asta o să fie tot. De aceea o să plec acum. Ca să nu trebuiască să mă concentrez pe latura aceasta a cazului și să pot sta să reflectez în liniște.

Gunnarstranda se așează lângă Lystad, care urmărea, mohorât, silueta lui Frølich îndepărtându-se.

Lystad spuse:

— Ce l-a apucat?

Gunnarstranda ridică din umeri.

— E așa de ceva vreme. O să-i treacă.

Frank Frølich urcă în mașină și conduse prin oraș fără nicio țintă. Când coti pe Hausmannsgate, avu o inspirație de moment și continuă pe Mariboes. Găsi un loc gol de parcare vizavi de intrarea Filarmonicii Rockefeller și merse în jos pe Torggata.

Era din nou aproape de magazinul lui Badir și-și cumpără un hotdog de la unul din chioșcurile de pe Osterhaus – mai mult din obișnuință, decât de foame. Mergând mai departe spre Torggata, se opri în fața treptelor care duceau în clădirea care adăpostea băile Torggata. Se opri acolo, gândindu-se la Narvesen, care trebuia să explice retragerea de numerar de cinci milioane de coroane și care dădea o declarație despre bani chiar în clipa aceea. Poate Frølich însuși era pe cale să-și piardă slujba chiar în acest minut. Își ridică fruntea și simți cum se naște ideea în mintea lui. *Nu contează.*

Zâmbi și-și mestecă hotdogul, privind mișcările tremurătoare ale siluetelor întunecate, în drumul lor spre Storgata. *Partea bună: Nu-mi pasă. Partea rea: Nu-mi pasă. Atunci ce e important? Să aflu cine a ucis-o pe Elisabeth și de ce.*

Dar există vreo șansă ca Narvesen să vorbească despre tablou?

Dacă o face, va trebui să explice și cum a intrat în posesia tabloului, în primul rând. Deci există șanse foarte mici ca el să

spună ceva – dacă nu e nevoie – ca să preîntâmpine suspiciunea legată de altceva: crimă. Și dacă îmi pierd serviciul în slujba adevărului, merită.

Zări magazinul lui Badir și se gândi la Elisabeth și la Narvesen. Magazinul era încă închis – dintr-odată trebui să sară la o parte din drumul unui biciclist iritat care nu era dispus să accepte că el, un pieton, stătea pe banda de bicicliști pe Torggata. Mai luă o mușcătură, privi femeia de pe bicicletă și aproape se înecă cu hotdogul. O mai văzuse și altădată – nu pe femeia asta – dar imaginea unei femei pe bicicletă cu capul aplecat spre ghidon, pedalând pe Torggata. Pusese piciorul pe banda de bicicliști, auzise o sonerie de bicicletă sunând și trebuise să se dea un pas înapoi, să elibereze banda. Lăsase în urmă stația și se oprise mai jos pe stradă, vizavi de magazinul lui Badir. *De aici venise.* Trecuse de magazinul lui Badir, continuase să pedaleze, deci mergea în altă parte. Apoi trecuse pe lângă el când coborâse scările. Dar se poate să fi fost Elisabeth aceea?

Acum Frank Frølich era obiectiv: era foarte posibil să fi fost ea. El era concentrat pe operațiune; nu-i observase fața. Dar se prea poate ca ea s-o fi văzut pe a lui. Se poate să-l fi văzut: o figură pe care o știa de la procesul lui Ilijaz Zupac. Ar fi putut foarte bine să se dea jos de pe bicicletă fără ca el să observe, poate se dăduse în spate, îl urmărise o clipă cu privirea, se hotărâse și pedalease înapoi, apoi trecuse cu bicicleta în zona pe care o supravegheau. După aceea, își adusese bicicleta în câmpul lui vizual, în fața magazinului lui Badir. Și apoi își reaminti totul: scârțâitul suportului de biciclete. Ea, intrând în magazin și el, fugind după ea de pe partea opusă.

Dar ce însemna această revelație bruscă?

Știa ce înseamnă.

Cuvintele lui Gunnarstranda încă îi răsunau în urechi: *Frølich! Nu mai fi atât de naiv, la dracu'! Ceva nu e în regulă la femeiușca asta. Nu contează din ce direcție privești fiecare mic detaliu pe care mi l-ai povestit, toate duc spre o singură concluzie: înscenare!*

Vulpoiul bătrân avusese dreptate tot timpul, ca întotdeauna – și acum, dintr-odată, Frank începu să se grăbească.

Îl sună pe Gunnarstranda pe mobil.

— Credeam că vrei să ieși și să reflectezi în liniște, rosti

Gunnarstranda trăgănat.

— De aia sun. Narvesen a mărturisit?

— Încă nu, dar am ajuns la o fază interesantă a interogatoriului. Hai să-i spunem așa. E legată de casa particulară a lui Narvesen, o ușă de verandă distrusă și un anumit polițist în concediu.

— A spus ceva de artă?

— Artă? Nu. De ce?

Mintea lui Frølich o luă la goană.

— De ce? repetă Gunnarstranda nerăbdător.

— ... mă gândisem la ceva - dar acum să trecem la ceva important. Directorul de bancă din Askim a spus că Ilijaz Zupac a fost să ia ceva din caseta de valori, nu-i așa?

— Știi asta, doar.

— Tocmai mi-am dat seama că Ilijaz e un nume destul de exotic, spuse Frank Frølich rar.

— Nu ne mai ocupăm de caz acum, Frølich. Nu înainte ca investigațiile noastre să aibă un rezultat.

— Ești mulțumit de asta?

— N-are legătură cu faptul că sunt sau nu mulțumit.

— Dacă Lystad vrea să-l aresteze pe Inge Narvesen pentru uciderea lui Elisabeth Faremo, are nevoie de un motiv. Un astfel de motiv trebuie să aibă legătură cu spargerea din 1998. Iar cazul acela e legat de caseta de valori. Deci n-ar strica să suni la bancă, nu-i așa?

— O mică problemă - ce să spun personalului de la bancă?

— Întreabă de ce sex era persoana care s-a dat drept Ilijaz.

Liniște la celălalt capăt.

— Gunnarstranda, spuse Frølich, condescendent. Te rog fii succint.

— Îmi dau seama că are un sens ce spui tu, Frølich, legat de sex. Ce te-a făcut să te gândești la asta?

— Câteva chestii. Una dintre ele e ce mi-ai spus despre moartea lui Ballo. Și nu e prea mare deranj pentru tine, nu-i așa? Să suni la bancă și să ceri o descriere a persoanei care s-a folosit de numele lui Ilijaz?

Gunnarstranda se gândi.

— Aș putea verifica asta, ca pe o favoare, cedă el în cele din urmă. Întrebarea e: ce poți să-mi dai în schimb?

— Dovezi.

— Ce fel de dovezi?

— Dovezi care ar elimina orice suspiciune împotriva lui Narvesen. Și atunci nu-i va mai păsa nimănui de o ușă spartă de verandă.

— Haide, ce fel de dovezi?

— Un fir de păr, spuse Frank Frølich.

Căldura îl lovi în clipa în care se dădu jos din avion. Polițistul care-l întâmpină la sosiri se numea Manuel Komnenos.

— După Măria-Sa, Împăratul, explică el un zâmbet ușor. Stătea dincolo de coada de la vamă, cu un carton alb în mână. Îi scrisese numele greșit. Pe carton era scris F Ø R L I C H.

Frølich dădu mâna cu el și fu silit să mărturisească, zâmbind, că nu are nici cea mai vagă idee despre ce împărat e vorba.

— E bine, spuse Manuel cu un zâmbet ștrengar. Purta un costum gri șifonat și un tricou alb. Avea o strungăreață mare între dinții din față. Continuă: de fiecare dată când o să auzi numele de Manuel o să te gândești: care împărat?

Lui Frølich îi fu simpatic din prima clipă. Ieșiră împreună din sala de sosiri și se îndreptară spre parcare de mașini. Roțile valizei lui Frølich hodorogeau pe asfalt. Manuel se opri lângă o Toyota Corolla parcată neglijent și deschise portbagajul. Frølich își puse valiza înăuntru și spuse că are și el același tip de mașină acasă.

— Ei, aproape - o Avensis.

Așteptară în spatele mașinii. Un avion aluneca rapid pe pistă, într-un zgomot în crescendo. Manuel își aprinse o țigară și așteptă să se stingă zgomotul. Avionul decolă și se înalță ca un rechin flămând spre lumină.

Manuel îi spuse că Merethe Sandmo închinase o mașină de la Hertz pe 1 decembrie.

— O Toyota. Închise capacul portbagajului. Cel puțin știe vreo două chestii despre mașini.

Zâmbiră amândoi.

Frølich se uită spre nord. Un avion se apropia de aterizare. Depart, în albastrul cerului, întrezări avionul numărul doi, de asemenea pe cale să aterizeze.

— A luat-o înspre nord și a predat mașina la sediu de la Patras, continuă Manuel.

— N-a mai închiriat altă mașină?

— Nu.

— A dispărut, pur și simplu?

Manuel încuviință.

— Nu s-a cazat la niciun hotel.

— Și cealaltă femeie?

Manuel zâmbi din nou și trase adânc aer în piept.

— A apărut.

— Unde?

— Pe cheiul de feriboturi. Și-a cumpărat un bilet spre Bari.

— Bari? Asta e în Italia.

Manuel flutură cheile de la mașină.

— Mai vrei mașina?

Frølich dădu din cap că da și luă cheile.

— Nu-ți face griji, spuse el, știu încotro mă duc.

Plaja se întindea rotund, împrejurul golfului verde-albăstrui ca o lună nouă alb-aurie. Valuri grele, leneșe se desfăceau spre țărm, se întindeau, scăldau țărmul, își făceau drum prelingându-se pe nisip, înainte de a se retrage în rotocoale puternice, ca să spargă următorul val în bucăți. Exista un ritm al mișcării lor, mai întâi un val mare, care se prelinge încet, apoi următorul val e spulberat de primul, și tot așa, la infinit. Frank Frølich observa spectacolul, reflectând că, dacă rămâneai suficient de mult acolo, ai putea ajunge să crezi că va dura la nesfârșit.

Nimeni nu se aventurase în apă. Trupurile stăteau întinse, răspândite pe plaja nisipoasă, pe șezlonguri. Unii stăteau în capul oaselor și se uitau în jur prin ochelarii de soare sau își întindeau cremă pe brațele arse de soare. Niște bărbați rotofei în pantalon scurți și cu șapcă pe cap umbrindu-le ochii se plimbau agale de-a lungul țărmului, unde nisipul era mai tare și răcorit de apă. O femeie mergea pe nisip. Purta o rochie azurie largă, fără mâneci, care flutura în vânt. Avea pe cap o cordeluță asortată. Își dădu seama că nu-i spusese niciodată – îi stătea bine în albastru.

Stătu nemișcat și așteptă ca ea să-i descopere prezența. Îl încântă faptul că nu tresări, ci-și continuă drumul în același ritm agale, în timp ce valurile îi scăldau picioarele și gleznele.

Când ajunse la un metru și jumătate de el se opri. Se privi în ochi.

— De fapt mă pregăteam să înot, spuse ea. Vrei să mă însoțești?

O privire evaluativă. Calmă. Clătină din cap.

— Am ceva pentru tine, spuse el, înmânându-i o foaie de hârtie împăturită – scrisoarea de adio a lui Reidun Vestli.

Luă hârtia. Îi căzu capul în timp ce citea. La sfârșit, împături hârtia și o rupse în bucăți mici, cu privirea fixată într-un punct îndepărtat. Bucățelele albe de hârtie flutură în vânt și dispărură în spuma valurilor.

— Ce emoționant să vezi impresia pe care a făcut-o!

— Nu sunt în stare să mă concentrez.

Frank Frølich îi urmări privirea, spre cei doi bărbați în uniformă care se uitau în jos la ei, fiecare cu un picior pe zidul e piatra de lângă drum.

— Sunt cu tine? întrebă ea.

— Da.

Ochii ei, scrutători.

— De ce?

El nu răspunse. Vântul i se prinse în păr. Trebui să și-l dea la o parte cu mâna.

— Eu am găsit-o, spuse el într-un târziu. Luase pastile. Mi-a trimis scrisoarea prin poștă. Îți cere iertare, dar pentru ce?

— N-am idee. Când și când, Reidun era greu de înțeles.

— Trebuie să fii în stare să te concentrezi ca să iubești, spuse el.

Se uită la el dintr-o parte.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Pentru ce?

— Pentru ceea ce simți. Nu trebuie să fie așa între noi.

Am nevoie s-o examineze mai îndeaproape înainte de a răspunde.

— Ce a fost între noi s-a spulberat în vânt de mult.

— Nu te cred. Ai venit aici, la mine.

— Elisabeth, cea pe care o știam, a murit, spuse el cu blândețe. A ars, dar eu mi-am revenit.

— Nu vorbi așa.

— Iartă-mă, spuse el. Știu că cea care a murit în realitate în foc era Merethe Sandmo și faptul că știu asta este doar unul dintre multele aspecte pe care nu le pot ignora în legătură cu noi.

— Am aflat câte ceva despre tine de când te-am văzut ultima dată, continuă el, preocupat. Știu, de exemplu, că l-ai cunoscut pe Inge Narvesen acum șase ani când lucrai la Ferner Jacobsen.

Știu că ai început o legătură cu el și v-ați dus împreună într-o vacanță romantică în Mauritius. Asta a fost mai mult decât am reușit noi doi în timpul în care am fost împreună. Dar, pe de altă parte, eu am mai puțini bani de aruncat în stânga și în dreapta.

— Lasă-l pe Inge Narvesen la o parte din relația noastră. Eu și Inge - a fost o prostie. N-a fost nimic.

— Nici Ilijaz n-a fost prea fericit, nu-i așa?

Se încorda. Ochii îi erau impenetrabili.

— L-am vizitat pe Ilijaz la Ullersmo.

— Înainte nu era așa.

— Cum era înainte?

— Puternic, spiritual, un bărbat care avea senzația că lumea îi aparține.

Își căută cuvintele. El așteptă. Ea se întoarse cu fața de unde venea vântul și adăugă:

— Care avea senzația că eu îi aparțin. Căzu pe gânduri câteva clipe. Dar Ilijaz trebuia să înțeleagă că pot fi rănită, că am sentimente.

Începură să meargă pe plajă. Valurile le udau picioarele. Frank Frølich se opri și-și suflecă pantalonii. Picioarele ei erau bronzate de soare. Își vopsise unghiile cu roșu-marونی. Pentru o fracțiune de secundă își imaginea scena: ea stătea la soare, cu genunchii ridicați, concentrându-se să-și vopsească unghiile de la picioare.

Rochia i se lipea de trup în bătaia vântului, iar picioarele îi erau clar conturate la fiecare pas pe care-l făcea. Mergea cu capul drept, iar vântul îi ciufulea părul negru.

El spuse:

— Poate că te-ai dus cu Inge Narvesen să-l pedepsești pe Ilijaz, dar nu cred că Narvesen și-a dat seama. Nici măcar atunci când i-ai spus lui Ilijaz despre seiful cu tabloul din el.

— Ilijaz e una dintre oile rătăcite ale Domnului, spuse ea. Rătăcit de tot.

— La vremea aceea, Ilijaz era în totalitatea facultăților mentale și trebuia să răspundă pentru faptele sale. A împușcat un om - nu era nevoie să facă asta.

— E terminat. L-ai văzut și știi că e total sărit. Cum e să lucrezi pentru un sistem care face așa ceva oamenilor?

— O singură persoană e vinovată de faptul că Ilijaz a intrat la pușcărie, iar acela e Ilijaz. Nu trebuia să fure seiful. Nu trebuia să

împuște pe nimeni.

— Rostul închisorii e să-i priveze pe oameni de libertate, nu să-i facă să putrezească pe dinăuntru.

— Știu că simți nevoia să-ți dai frâu sentimentelor de vinovăție, dar să te înalți la statutul de înger răzbunător e o nebunie curată.

— La ce te referi?

— Mă refer la tine.

— Mă acuzi că îmi transform emoțiile în acțiuni?

— Acțiunile *sunt* problema ta, Elisabeth, pentru că mor oameni.

— Nu-mi pot asuma responsabilitatea pentru nimeni în afară de mine.

El se opri și râse.

— Ce-i așa de amuzant?

— Absurditatea asta pompoasă a ta. „Nu-mi pot asuma responsabilitatea pentru nimeni în afară de mine.” *Tu*, persoana care i-a cerut fratelui tău și lui Ilijaz să fure tabloul ca după aceea să-l poți vinde înapoi lui Narvesen. *Tu*, care ai început toată povestea asta, *tu* nu-ți poți asuma responsabilitatea pentru nimeni în afară de tine?

Ea nu răspunse. Doar se uită la el cu colțul ochiului. Își continuă plimbarea în liniște, unul lângă altul. Frank Frølich întrerupse tăcerea.

— Știu că ai amânat să vinzi tabloul înapoi când Ilijaz a fost închis, dar pentru un motiv oarecare ai hotărât să-l vinzi fără să știe ceilalți. De ce?

Din nou nu-i răspunse.

— Am înțeles că ți-ai unit forțele cu Merethe Sandmo - împotriva bărbaților - în noaptea aceea de noiembrie când s-a dus cu banda ca șofer, când ea și fratele tău au fost martori la crimă.

Ea se opri.

Frølich spuse:

— M-am trezit când vorbeai cu Merethe. Și îmi dau seama că trebuie să fi fost foarte deprimată când ți-a spus de paznicul care a fost lovit la pământ, dar cum ai convins-o să dea ponturi poliției?

— Te înșeli, se răsti ea. Ce părere trebuie să ai despre mine? Ochii ei albaștri fulgerară. Merethe era o vacă proastă. De ce să-i

fi cerut să-l toarne pe frate-meu? Când a sunat, Merethe vorbise deja cu poliția. M-a sunat ca să vorbească cu cineva, să fie mângâiată. Asta spune doar cât era de limitată femeia asta. Se rugase de ei de nenumărate ori să ia parte la una din operațiunile lor; voia să-și facă damblaua. Și când, în cele din urmă, i-au făcut pe plac, a dat față în față cu realitatea. Și atunci, curva proastă ca noaptea a ales să sune la poliție și să le spună ce s-a întâmplat.

— Poate că voia ca cineva să ajute omul care era pe moarte? obiectă Frank Frølich împăciuitor. Zăcea într-o baltă de sânge.

— Dacă asta era ideea, nu ar fi trebuit să dea nume, dar le-a spus polițiștilor cine a participat la treaba asta – a dat numele tuturor, mai puțin pe al ei. Așa că am fost obligată să îmi apăr fratele. Știi asta, nu-i așa?

Ochii de safir erau din nou blânzi. Trei nuanțe de albastru, gândi el. Cerul, rochia, ochii.

Dintr-odată se apropiară unul de celălalt.

— Când am plecat în noaptea aceea, șopti ea, a fost pentru că trebuia să-l ajut pe Jonny. Dar n-am vrut să te implic și pe tine, înțelegi? Nu aveam cum să știu că urma să lucrezi exact la același caz, nu-i așa?

Frølich se uita la mâna ei. Degetele ei lungi și subțiri îl mângâiau pe braț.

— Eu văd lucrurile puțin diferit, răspunse el în șoaptă.

Degetele ei se opriră din mângâiat.

— Ai lăsat cheia de la caseta de valori acasă la mine.

— Acolo era în siguranță.

— O idee foarte practică, în același timp. Când băieții au fost băgați la zdup, ai pus mâna și pe a doua cheie. Când au fost eliberați, tu erai în drum spre Askim cu o cheie în buzunar, și cu cealaltă pusă la păstrare în apartamentul meu. Și ai mers cu mașina la Askim după ce ai depus mărturie la audiere. Te-ai dat drept Ilijaz Zupac la bancă. Ai luat tabloul din casa de valori.

Se uita în zare, tăcută.

— Jonny nu știa ce pui la cale? întrebă.

Ea nu răspunse.

— Deci știa, concluzionă el.

— Te-ai gândit vreodată că atunci când un avion rulează pe pistă ca să decoleze, spuse ea, e ceva absolut, final. Crește viteza și merge din ce în ce mai rapid. Dar pista e atât de scurtă,

încât atunci când a prins suficientă viteză i-ar fi imposibil să se mai oprească. Dacă și-ar activa frânele, ar cauza un dezastru. Există o singură soluție, să meargă înainte și avionul să se ridice de la sol.

— Te-ai întâlnit cu Jonny acolo, la bancă, nu-i așa?

— Ce vrei tu, de fapt? spuse ea, iritată. Ai venit aici să-mi spui cât ești de deștept?

— Pentru mine, personal, e important să scot faptele la iveală.

— De ce?

— Pentru că, de fapt, asta are legătură cu tine, cu mine, cu noi.

Se uitară iar unul în ochii celuilalt.

— Ești sigur? întrebă ea blând.

— Știu că Jonny a mers cu mașina la Askim când tu erai acolo. Știu că a fost văzut cu altcineva pe un drum de tractoare care ducea în jos, spre Glomma. Știu că fratele tău fie a alunecat și a căzut în râu, fie a fost împins de persoana care-l însoțea.

— Ce vrei să spui, că asta are legătură cu noi? întrebă ea din nou.

— Jonny a fost în Askim, insistă el. Ai fost și tu acolo.

Se întoarse spre el. Ochii ei albaștri îl cântăreau de la distanță, visători.

— Nu te cred. Pentru tine, asta nu are legătură cu noi. E vorba numai de tine.

— Înecul lui a fost un accident?

— Firește! Ce credeai?

— Cine a fost cu ideea să mergeți la plimbare pe malul râului?

— Eu.

— De ce?

— Să-l calmez.

— Nu sunt sigur că te cred.

— Poți să crezi ce vrei. Nimeni n-o să se amestece între mine și fratele meu.

— Dar nu ai sunat la niciun serviciu de urgență atunci când a căzut - cu toate că râul are un curent puternic și apa era al naibii de rece. Jonny ar fi avut hipotermie, dar totuși ar fi putut fi salvat. Elicopterul de salvare ar fi ajuns acolo în câteva minute.

— Nu știi despre ce vorbești. Te axezi numai pe tine și pe

autocompătimirea ta.

— Poate că nu știu ce s-a întâmplat pe malul râului, dar știu că te-ai întors la mașina lui singură, ai plecat, ai luat legătura cu Reidun Vestli și i-ai cerut ajutorul. Te-ai întâlnit cu ea după ce ai scăpat de mașina lui Jonny, te-ai ascuns în cabana ei. Știu că ai luat legătura cu Narvesen, l-ai pus să meargă la Fagernes și să se întâlnească cu Merethe Sandmo. Știu că i-a dat cinci milioane de coroane în numerar ca să-și recupereze tabloul. Ceea ce-mi stârnește mie curiozitatea e: ce anume a declanșat acest întreg proces? Eu?

Zâmbi cu dispreț la ultimul cuvânt. Vântul se juca în părul ei lung, iar valurile îi spălau picioarele.

— Tu trebuie să fii întotdeauna în centrul atenției, nu-i așa? spuse ea. Eu nu sunt așa. Am făcut tot ce am făcut pentru că nu mă gândesc niciodată la mine însămi. E numai vina lui Merethe. Ea a pornit totul. Ea a ciripit. N-am avut de ales decât să-i țin spatele lui Jonny...

— Tu nu te gândești niciodată la tine? Merethe Sandmo a făcut ceea ce *tu* i-ai spus să facă. Ea a dus tabloul la Narvesen, a luat banii și apoi s-a dus la cabana lui Reidun Vestli. Acolo, ai luat banii și apoi ai omorât-o și ai dat foc cabanei. Ți-ai luat identitatea ei și te-ai folosit de biletul ei spre Atena. Ca să plănuiești toată afacerea asta și s-o pui în aplicare trebuie să fi fost extrem de furioasă pe ea. Oricine e atât de furios pe altcineva nu se gândește la nimeni în afară de propria persoană.

— N-am omorât pe nimeni. Iar tu nu știi despre ce vorbești.

— Ba, dimpotrivă, știu foarte bine despre ce vorbesc. Am trecut prin tot circuitul. Începând cu noaptea în care a trebuit să mă duc și să mă uit la paznicul omorât, un tânăr, un student care lucra cu jumătate de normă. Ucis în bătaie cu o bâță de baseball.

— Jim Rognstad l-a omorât. Nu are nicio legătură cu mine.

— Dar i-ai dat lui Rognstad un alibi pentru crimă. Asta nu înseamnă că jucați în aceeași echipă?

Nu răspunse; privea peste mare. La orizont se vedeau două petroliere uriașe plutind în linie.

— Nu erai obligată să-i dai individului un alibi pentru noaptea aceea, spuse Frank Frølich.

— Frank, zise ea cu blândețe. De ce nu mă crezi?

— Nu spun ce cred; spun ce știu. De exemplu, știu că m-ai recunoscut pe Torgatta, înainte de înscenarea de la magazinul lui

Badir. Ai dat înapoi, te-ai așezat în câmpul meu vizual, voiai să te observ.

— Habar nu aveam ce urma să se întâmple. Am vrut doar să mă vezi. Dar tu ai fost cel care s-a aruncat peste mine. Îl privi piezișă și zâmbi ușor. Îți amintești?

— Ce-mi amintesc cel mai bine e că ai stat lângă mine în pat în noaptea aceea, așteptând să adorm la loc ca să te poți furișă afară și să începi întreg coșmarul.

Stăteau nemișcați fără să vorbească. Vântul îi răvășea îmbrăcămintea. Valurile se spărgeau de țarm.

Se înfiora la atingerea degetelor ei pe dosul palmei lui.

— Te gândești vreodată că pământul arată albastru? șopti ea. Văzut din spațiu?

— Ce te face să spui asta?

— Tot ceea ce s-a întâmplat între noi doi depinde de unde privești, Frank. Știu că ești amărât din cauză că nu ți-am spus nimic în noaptea aceea, dar mi se spusese că Jonny va fi arestat pentru uciderea unui om pe care nici măcar nu-l atinsese. Tu erai polițist. Te-am ținut departe de asta și am făcut ce am crezut eu că e bine.

Se uită în jos spre mâna ei. Acesta fusese primul lucru pe care-l observase: mâinile ei. Degetele ei înmănușate în negru, punând pachete de țigări în rucsac. Aceleași degete care acum îl mângâiau, închise în jurul mâinii lui. Căldura mâinii ei îi urcă în sus pe braț. Își închise ochii o secundă, simțindu-i atingerea. Apoi, își vârî mâna în buzunar și spuse:

— Ai făcut ce credeai că e bine când te-ai dus la apartament și ai făcut curățenie cu mare atenție? Când ai plantat peria de păr a lui Merethe pe patul tău ca s-o găsească poliția? Ca să folosească ADN-ul lui Merethe pentru a identifica oasele din cabana lui Reidun Vestli? Când ai pus-o pe Merethe să răspândească zvonuri despre faptul că-și găsisese de lucru în Atena? Când ai pus-o să cumpere biletul de avion?

Nu răspunse.

— A fost corect s-o omori?

— Dacă cineva a omorât-o pe Merethe, trebuie să fi fost Vidar Ballo. Nu știu nimic despre Merethe și despre ce s-a întâmplat cu ea.

— Se prea poate ca Jim Rognstad să-l fi ucis pe paznicul din Loënga. Se prea poate ca fratele tău să fi alunecat în râu din

greșeală. Reidun Vestli și-a luat într-adevăr singură viața. Dar Vidar Ballo nu avea cum s-o omoare pe Merethe Sandmo. Era mort din cauza unei supradoze când a ars cabana.

Frølich își vârî mâna în buzunarul interior și îi dădu o foaie de hârtie.

— Altă copie.

Citi copia după scrisoarea de adio a lui Reidun Vestli și începu s-o rupă și pe aceasta în bucățele.

— Am citit scrisoarea din nou în avion, venind încoace. Și m-am întrebat pentru a n'șpe mia oară pentru ce anume își cerea Reidun iertare. Trebuia s-o ierți pentru că îți trădase ascunzătoarea față de niște brute periculoase? Când ardea cabana ei, Jim Rognstad era cu o femeie în Oslo, iar Vidar Ballo era mort, deci, dacă nuăștia doi au dat foc cabanei, atunci cine a bătut-o pe Reidun Vestli? Și de ce a fost bătută *după* incendiu? Răspunsul la această întrebare a fost greu de aflat, tocmai pentru că nu a bătut-o nimeni. A simulat atacul. Voia ca poliția să creadă că *cineva* a bătut-o ca să-ți dea de urmă. La nevoie, ar fi spus că a fost atacată de Rognstad și Ballo. Ar fi fost crezută pentru că era un universitar respectat. Dar în timp ce ea simula atacul, trebuie să fi știut câte ceva despre planurile tale. Trebuie să fi sacrificat cabana. Dar dacă nu a fost niciun atacator, singura, marea și, de fapt, adevărata problemă rămâne nerezolvată: de ce îți cere iertare?

— Acum câteva minute ai spus că asta are legătură cu noi, Frank. De ce ai spus asta?

— Dacă nu vrei să răspunzi, lasă-mă pe mine s-o fac în locul tău. Reidun își cere iertare pentru că renunță. Nu a mai suportat să fie părtașă la cursa ta cu obstacole mânjită de sânge. Ea nu avea motivația ta. Tot ce avea ea era dragostea pentru tine. Dar asta a mers doar până la rugămintea de iertare. *Tu* ai fost cea care a plănuit falsul atac. *Tu* ai vrut ca poliția să creadă că cineva o bătuse și că ea trădase ascunzătoarea *ta*. Ca să sugereze că cineva voia să te găsească și să-ți ia viața. În felul acesta puteai să redirecționezi vina pentru incendiu și pentru uciderea ta. Dar Reidun Vestli n-a vrut să fie complice la crimă. În consecință, a ales să iasă din nebunia ta – și te imploră s-o ierți.

Ea clătină din cap.

— E cea mai aiurită poveste pe care am auzit-o vreodată.

El zâmbi. Avea buzele uscate.

— N-am terminat încă. Erai furioasă la culme pe Merethe, asta știu. Și poate că o învinuiai pentru moartea lui Jonny. Oricare ar fi poziția ta, orice fantezii ai avea, adevărul e că ai scăpat din vedere niște detalii minuscule când ți-ai pus la cale răzbunarea. Ai uitat, de exemplu, că ar fi trebuit să porți o plasă de păr când ai dormit în patul meu. Ți-a rămas un fir de păr lung pe pernă în noaptea în care m-ai părăsit. Profilul ADN nu s-a potrivit cu părul de pe peria lui Merethe Sandmo și nu s-a potrivit cu oasele din scrumul de la cabană. Povestea ta, Elisabeth, a atârnat de un fir de păr. Am un șef enervant, cu un nas fin, și când am dus firul tău de păr, iar criminaliștii au descoperit că nu se potrivea, s-a dus la apartamentul lui Merethe Sandmo și a luat și alte mostre de acolo. Ghici ce? Mostrele s-au potrivit.

Ea stătea nemișcată, uitându-se la hotel. Vântul încă îi răvășea rochia.

— Merethe Sandmo a urcat într-un autobuz spre Atena. Cu toate că, ținând seama de dovezi, era moartă, spuse el. Aceeași femeie care își spunea Merethe Sandmo s-a dat jos din avion și a închiriat o mașină cu care s-a dus până la Patras, unde mașina și cheile au fost predate agentului de la Hertz. Și aici, Merethe Sandmo dispăre. În ceață. Totuși, la cheiul de feriboturi, din același oraș, apare altă femeie: Elisabeth Faremo. Cumpără un bilet pe feribot până la Bari, pe malul italianesc al Mării Adriatice. Elisabeth Faremo dispăre aici, dar o femeie cu numele de Merethe Sandmo apare pe coasta din Ancona, două zile mai târziu. Cumpără un bilet spre Zadar, Croația. Femeia care a cumpărat hotelul de acolo e necunoscută. A fost un ocol lung, dar problema e că femeia care deține hotelul și-a plătit facturile cu bani norvegieni, ale căror serii sunt înregistrate la Eco-Crime. Elisabeth, e o întreagă echipă de polițiști care știu că banii lui Narvesen finanțează sejurul tău aici.

— Ai bătut tot drumul până aici, mi-ai dat de urmă, numai ca să-mi spui lucrurile astea?

Stătu uitându-se la ea. Dintr-odată, situația îi păru lipsită de importanță. Se gândi la volumul de poezie pe care-l găsisese. Conversația din pat când îi spusese numele acestei insule.

— Te-am așteptat, continuă ea. Dar mi-am dorit să te aducă la mine dorul, nu emoțiile negative. Își puse mâna pe brațul lui, se ridică pe vârfuri și-i atinse obrazul cu buzele. Își aminti

atingerea ei.

— Știam, șopti ea, c-ai să vii aici și ai să mă găsești.

Se trase la o parte.

— E prea târziu.

— Nu, spuse ea. Nimic nu e prea târziu.

— De ce ai făcut asta? șopti el, disprețuindu-și propria slăbiciune. Cel puțin atât poți să-mi oferi. Poți să-mi spui ce sens a avut toată povestea asta.

— Nu am nimic fără Jonny.

Se gândi la ce spusese ea.

— Adică nu s-ar fi întâmplat nimic și viața ar fi fost normală dacă Jonny...

— Acum te am numai pe tine, îl întrerupse.

— Nu-i adevărat, Elisabeth. M-ai lăsat în urmă.

— Te-am așteptat, repetă ea.

— Dar nu se poate să mai fim împreună vreodată.

Trecu o mică eternitate. Numai sunetul murmurat al valurilor. Doi metri între ei. Când, în sfârșit, se uitată unul în ochii celuilalt, își dădu seama că se întâmplase ceva. Era pe altă lume.

— Ai uitat un lucru, spuse ea cu înverșunare.

— Amintește-mi-l.

— Inge Narvesen o să-și țină gura. Nu va recunoaște niciodată în public că deține un tablou furat. Nu ai nimic împotriva mea. Fără tablou, povestea ta e subțire ca firul de ață. Fără tablou, nu ar fi existat nimic de luat din caseta de valori. Fără tablou, nu aveam ce să-i vând lui Inge. Ai avut dreptate, m-am folosit de numele și de biletul lui Merethe ca să plec, dar trebuia să o fac, mi-era teamă pentru viața mea. Cineva îmi ucisese fratele și apoi pe Merethe.

— Tabloul? întrebă Frank Frølich surprins. Despre ce tablou vorbești?

— Știi foarte bine despre ce tablou vorbesc.

— Dacă te referi la lucrarea „Madona și Pruncul”, care a dispărut dintr-o biserică italienească în 1993, tabloul a dispărut, așa cum s-a întâmplat și în 1993. Nu l-a mai văzut nimeni de atunci. Dacă cineva pretinde că l-a văzut în Norvegia, sigur se înșală. Vezi tu, tabloul nu se află acolo. Regret, Elisabeth. Ceea ce e important în acest caz sunt rămășițele omenеști din cenușa cabanei. Acasă, în Norvegia, poliția are dovezi că femeia a primit cinci milioane de coroane în numerar de la Inge Narvesen. El și-a

încheiat declarația în legătură cu acest fapt. La început, a încercat să-i convingă pe cei din Kripos că Merethe vindea sex. Dar cinci milioane pentru sex e cam tras de păr, așa că nu l-au crezut. În cele din urmă, a recunoscut că Merethe îi spusese o poveste cu cocoșul roșu despre un tablou renașcentist pe care l-ar fi putut cumpăra cu cinci milioane. A fost destul de naiv s-o creadă și a luat țeapă. Tabloul n-a apărut niciodată. El i-a dat banii și n-a primit nimic. A fost tras pe sfoară. Iar femeile frumoase care amăgesc idiștii cu o droaie de bani sunt povești care-i fac să caște pe judecătorii norvegieni. Dacă tabloul nu apare, partea aceasta a poveștii e lipsită de importanță. Ceea ce-i va interesa pe judecători sunt planurile inteligente puse la cale, din spatele noii vieți de aici. Ai folosit-o pe Reidun Vestli să sprijine punerea în scenă a propriei tale morți. Ai folosit-o pe Merethe Sandmo ca intermediar în schimbul cu banii. S-a dovedit că ai luat banii de la Merethe – din moment ce ai cheltuit din ei în fiecare zi – și ai omorât-o – din moment ce ți-ai asumat identitatea ei și ai fugit, folosindu-te de numele ei.

Când el termină, ea stătea ca mai înainte, cu privirea ațintită spre mare. El făcu un gest din cap, spre hotel.

— Mergem?

— Te grăbești chiar așa de tare? Din nou, altă intonație. Aproape veselă.

Se priviră în ochi. Încercă să vadă înăuntrul ei și să interpreteze ce se întâmpla în fântânile adânci și negre înconjurată de luciul albastrui, dar renunță.

— Cu siguranță n-ai să-mi refuzi o ultimă dorință, continuă ea cu un zâmbet prefăcut.

— În cazul acesta, va trebui să fie o dorință modestă.

— Am spus că mă duc să înot. Dacă vrei, poți veni cu mine.

El se uită la apă și ezită.

Ea începu să se dezbrace. În scurt timp, stătea în fața lui, purtând doar niște bikini. Vântul îi mângâia părul negru. Încă o dată, îi atinse obrazul cu buzele.

— Ai curajul să fii atât de amabil și să vii?

El se așeză pe nisip în timp ce ea păși până la marginea apei. Îl urmări silueta frumoasă înaintând în apă, picioarele bronzate, croindu-și drum prin marea înspumată, șoldurile unduitoare. Apa trebuie să fi fost rece. Nu se mai aventurase nimeni în larg. Continuă nestingherită. Când începu să înoate, se ridică, să o

vadă mai bine. Scruta marea, căutând părul ei negru, care era ascuns de valuri, până când apărea iar la suprafață. Dispărea. Se ridica. Dispărea.

Se gândi la ceea ce-i spusese ea.

Scrută marea zadarnic.

Simți cum îl cuprinde o amorțeală în tot trupul. Când reuși în sfârșit să se întoarcă și să fugă spre hotel, cei doi polițiști își croiau deja drum pe nisip spre el.

— Și tu nu ai avut nimic împotriva? Ca ea să intre în mare?

Frølich nu răspunse.

— Continuă, spuse Gunnarstranda pe același ton.

— S-a dezbrăcat...

— Concentrează-te pe aspectele importante.

Frølich se scarpină pe obraz.

— A pășit în mare fără privească înapoi.

— Și?

— Când apa i-a ajuns la brâu, a început să înoate în larg.

— Mai înota și altcineva?

— Nimeni.

Gunnarstranda îi aruncă o privire severă.

— Nu era nimic acolo după care se putea ascunde, niciun munte, nicio stâncă, nici măcar o minge de plajă, nimic, doar nisip și apă.

— Ai fi putut s-o refuzi.

— Poate că așa fi putut spune că nu e permis. Și apoi, ce? Nu aveam autoritatea s-o arestez. Asta era sarcina poliției croate.

— Dar n-ar fi trebuit să fii singur cu ea.

— Ascultă...

— Nu, îl întrerupse Gunnarstranda furios. Tu ar trebui să asculți. Ai fost însărcinat să o aduci înapoi în Norvegia. Dar a dispărut. S-a evaporat! Fosta ta iubită se duce să înoate și dispare!

— Poliția locală a explicat cum sunt curenții din mare acolo. S-a înecat.

— Iar tu accepți asta? Că a dispărut, pur și simplu?

— Avem banii, lucrurile ei, pașaportul, cardul bancar, toate obiectele ei personale. Crede-mă, Elisabeth Faremo e moartă.

— Femeia aia a mai fost moartă o dată, Frølich! Gunnarstranda se ridică și se îndreaptă spre ușă. Se întoarce spre el înainte să iasă. Stăteau față în față. Cazul e închis, anunță Gunnarstranda. Ești mulțumit?

Frølich nu răspunse. Privi absent cum se închide ușa. Avea o singură imagine în minte: silueta unei femei bronzate, în bikini

albaștri, înaintând agale tot mai departe în mare, fără să privească înapoi. Își ridică mâna să se scarpine din nou pe obraz, îl mânca întruna. Continuă să se scarpine. Începu să-l usture. Își puse mâna pe coapsă. Obrazul tot îl mai ustura. Nu-și putea scoate ideea din minte. Îl ustura și îl ardea exact în locul în care ea îi atinsese obrazul cu buzele, înainte de a se întoarce cu fața spre mare.

KJELL OLA DAHL

În timpul unui raid de rutină al poliției, inspectorul Frank Frølich din Oslo îl salvează viața lui Elisabeth Faremo, o femeie de o frumusețe stranie, cu o privire enigmatică, prinsă accidental într-un schimb de focuri. Câteva săptămâni mai târziu, cei doi se întâlnesc întâmplător – însă relația lor ulterioară nu mai e rodul coincidenței.

Când Frølich află că frumoasa misterioasă este sora unui infractor căutat de poliție, membru al unei bande de hoți, este deja prea târziu.

Coborând în întunecata lume interlopă a metropolei norvegiene, dar și a propriului său suflet, Frølich începe o călătorie periculoasă. Suspendat din serviciu, îndrăgostit fără speranță și căutând o fărâamă de adevăr în acest haos de promiscuitate și minciuni, el trebuie să afle dacă este manipulat... înainte ca viața lui să o ia pe o cale fără putință de întoarcere.

«O rețea întortocheată de istorii din care nu lipsesc furturile de obiecte de artă, șantajul, sexul fierbinte și răsturnările de situație, toate acestea contribuind la o lectură pasionantă.»

Publishers Weekly

KJELL OLA DAHL este unul dintre cei mai cunoscuți autori norvegieni de literatură polițistă. Seria care îl are ca protagoniști pe cei doi detectivi, inspectorul-șef Gunnarstranda și asistentul său Frølich, este deja tradusă în zeci de țări. A fost recompensat cu Riverton Prize și nominalizat la Glass Key Award, Brage Literary Prize și Martin Beck Award.

ISBN 978-973-707-460-7

www.edituratrei.ro